

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стоїці моїй“

Рік XIV. Число 1-2.

Торонто, Онт. СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 1963 January-February Toronto, Ont.

Рік XIV. Число 1-2.

СВЯТО САМОСТІЙНОСТІ І СОБОРНОСТІ

Історія України записала на ової сирималі такі слова Січневих Актів:

22 СІЧНЯ 1918 РОКУ

“Українській Народі! Твоєю силою, волею словом утворився на Українській Землі соборний Український Народний Республіка. Сповідники давни рини твоїх батьків, боріші за волю і право робучого люду.

Віднині Українська Народна Республіка став самостійною, від нікого незалежною, вільною суверенною Державою Українського Народу”.

(IV. Універсал Української Центральної Радн, проголошений в Києві 22 січня 1918 року.)

22 СІЧНЯ 1919 РОКУ

“Віднині займаються в одні віками розділені одна від другої частини України — Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну Велику Україну. Сповідники відвічні мрії, для яких жили і за які вмирали найліпші сини України. Віднині Український Народ уявляє собі могутній поривом своїх синів для створення незрозумілої, незалежної Української Держави, на добро і шаста Українського Народу...”

(3 декларації Уряду УНР та ЗОУНР, проголошеної в Києві 22 січня 1919 року.)

Комунікат Головної Управи У.Є.О.

Собор У.Є.О. доручив Головній управі У.Є.О. видати збірник євангельських відправ. Управа без допомоги пасторів цієї праці виконати не може. Отже просимо кожного пастора прислати нам в лютому ч. р. проект одного або кількох євангельських богослужень. Збірник буде містити відправи для хрещення, вінчання, похорону, раніші і вечірні богослуження, орденція пасторів, призначення старших братів, конфірмація і т. д. Тип відправ пастори вибирають на свій погляд. Ці проекти послужать матеріалом для виготовлення збірника.

“Книга Хавли” майже вичерпується. Невідомо, що Новий Рік настав нам, хоч ми сподіваємося від Бога чогось величичного. Недяклена можливість, що доведеться вислати співачини на рідні землі після звільнення їх від росіян-комуністів. Виготовлення нового співачини неможливо відкладати надалі. Так само просимо пасторів надіслати зауваження щодо співачини і спис пісень, що в них кожний пастор особисто зацікавлений.

Управа одержала чимало прохань від світських віруючих і навіть від православних священиків, щоб У.Є.О. видало збірник проповідей. Вони чули проповіді в наших церквах і вважають, що цей духовий скарб і наука з Слова Божого повинні стати ажитком ширшого українського загалу. В зв'язку з цим управа У.Є.О. готує матеріали для збірника проповідей з фотографіями українських пасторів і короткими їх біографіями. Крім духової користі, такий збірник був би вийслююю пам'яткою українського євангельського руху. Надіслати, будь ласка, дві проповіді для збірника, фотографію і короткий свій життєпис.

Бажаємо вам благословення Божого у' вайшій праці.

Головна Управа Укр. Євангельського Об'єднання

Відкритий лист

ДО ВШ. ПОСЛА ІВАНА ДІКУРА

Високошановний пане Дікур!

У своїй промові у Віндсорі, як повідомляє “Новий Шлях” від 31 грудня 1952 р., ви, заклинаючи українців “не сваритися”, між іншим сказали: “... Ми, послані в Оттаві, знаємо, що між українцями є багато тертя... У нас є тільки дві церкви (підкр. наше. Ів. З.)... В інших народах є більше церков, а сваряться менше... Мали не хочуть терти... вони хочуть спільними силами тиснути спільні обов'язки”.

Так, пане Дікур! Мали не бажують “терти”. — Проте ваше твердження, що “у нас є тільки дві церкви” заваде великої кривди українським протестантам й викликає досить гостре “тертя”.

Переважає більшість українських державних мужів і керівників додержується думки, що нікому не можна наказувати, до якої церкви вони мають належати.

Український народ мріє про ті дні, коли у вільній демократичній Україні буде стільки церков, скільки того він захоче, а не дає, як ви стверджуєте, з ласкавого дозволу “вождів”, що на повідку церковної ерарії тієї чи іншої церкви.

Існування і невинне зростання української протестантської церкви — факт dokonаний. Тільки в Канаді близько 35,000 українців, за даними останнього перепису, згодилися як протестанти. В Україні українців-протестантів мільйони.

Чимало українців-протестантів під час виборів голосували і за Вас. В подяку за це ви відмовляете їм навіть в праві існувати.

Чимало визначних українців протестантів полягло у визвольній боротьбі, як, наприклад, полковник Паленко, що командував артилерією в Українській Дивізії Галичини. Невже ви не визнаєте його за українського патріота, тоді як ціла дивізія гадже його ім'я з гордістю?

Ненавсть церковного ритуалістичного проводу проти українського протестантизму, з благословення якого прилюдно виносяються такі твердження, всім відома. Звичайно іншої зброї вони не мають. Проте ми віримо, що українські громадські діти і керівники, а тим більше наші подли, кінецькинем, стануть на захист правди і справжньої демократичної свободи щодо української протестантської церкви.

З глибокою пошаною

Ів. Зоренко

“Волчезний Табір Рабів”

У розмові з представниками

преси берлінський протестантський єпископ Дібілєус заявив, що комуністи перетворили Східно Німеччину на “волчезний табір рабів”, які знаються жакхливих муж. В копальнях, де добувають уран, — підкреслює єпископ, — працюють десятки тисяч рабів в умовах, що неможливо їх навіть передати ні на словах, ні на писмлі. Селяни переслідуються. Неладно тільки в одному районі заподіляли собі смерть 30 ферме-

рів.

Заява Дібілєуса має виняткове політичне значення. До цього часу єпископ вважався прихильником угоди з Советським Союзом і прийняв наші запрошення відвідати Москву, куди мав вилетіти 22 листопада ч. р.

Звичайно після згаданого заванччівки Кремль відмінив. Офіційна причина відміни — “нагала хвороба” голо-

ви православної церкви патріарха Олексія.

ЧИ БОГ СОТВОРИВ ЛЮДИНУ?

“І створив Господь Бог людину з землі пильової, і вдув йому в ніздрі аніме дихання, і став людина душею живою” — 1 Мойс. 2:7.

Студуючи першу книгу Г. Моїсея, ми на початку довідаємося, що Бог насамперед створив з нічого першій елементи, після чого дорогою Провидіння оформив все, що існує, протилежно шістьох періодів. Як довго тривали ці періоди, ми не знаємо. Гебрейське слово, що його переклав у Св. Письмі Куліш “день”, означає так само “якийсь період часу”. Календарні вважали, що шість періодів створення були скорше оформленням створеного світу, ніж окремими актами нового творіння. Тепер виникає питання: чи Бог поклав до існування людину таким же порядком, як і інші істоти, чи він створив її окремим творчим актом?

Згідно з Словом Божим людина появилась не в результаті праці Божого Провидіння, а в наслідок безпосереднього творіння. В створенні людини Бог певною мірою використав усі засоби, що вже існували. Бог узяв “землю пильову”. Це могло бути первісний елемент, що могла бути якась високо розвинена істота в згаслому царстві тощо... Проте залишається незперечним фактом, що це “ізоляцію землю” в тілі або іншій формі Бог зробив людською актом творчості подібним до того, як він створив з нічого небо і землю.

В наші дні в наукових колах панує еволюційна теорія. Прихильники цієї теорії чимало. Серед них певна кількість вільних Провидіння Боже в процесі еволюції. Ми маємо на увазі головною еволюційної теорії, що заперечують дияболоподібну людину. Вони вважають за доведений факт, що людина розвинулася в силу існуючих законів природи і лише в наслідок цих законів. Особ, що не погоджуються з матеріалістичними еволюційними поглядами, як правило, вважають за ігнорантних і мізантистичних. В дійсності питання еволюційної теорії це дало від встановлення правди і досі являє собою теорію. Зацікавленим цим питанням можуть прочитати статтю “Еволюція сьогодні” в попередніх числах “Евангельської Правди”.

Світлові вчені, що непохитно додержуються еволюційної теорії, чесно признаються в своїх наукових працях, що труднощі в доведенні правдивості

ієї теорії надзвичайно великі, що свої переконання вони будують здебільшого на вірі, бо іншої теорії вони не мають. Ми не маємо на увазі дискутувати цієї теорії, оскільки питання про створення людини не може бути розв'язане на підставі біології, палеонтології чи інших природничих наук. Питання створення людини належать до зовсім іншої сфери, в якій звичайний віруючий є остільки ж компетентний як і найзнавчий вчений.

Для ілюстрації візьмімо народження нашого Господа Ісуса Христа. Він народився від Діви Марії, без людського батька, силою Святого Духа, був розп'ятий, вмер, воскрес і воіснеси на небо. Припустимо, що його тіло залишилося би на землі і вчені еволюціоністи знайшли б його. Дослідивши структуру тіла і всі інші національні докази, вони, безперечно, прийшли б до висновку, що Ісус Христос являє собою останнє кінцеве в долажному еволюційному ланцюзі, що тягнеться від амеби до людського царства.

Своїм тілом Ісус Христос не відрізнявся від інших людей. Проте еволюціоністи зробили б величезну помилку, не знаючи, що фактично Ісус Христос народився без батька від Діви Марії через Духа Святого. Знання фізіології, біології, археології і інших наук не мали б вирішального значення в цьому. Народження Ісуса Христа належить до цілком іншої сфери знань. Ми читали свідок того, що багато людей не вірять в народження Ісуса Христа від Діви, але це не міняє ґрунту дискусії. Адаже дискусія точиться скажімо, не між біологією і наукою Св. Письма, а між людьми, що вірять в Бога, і тими, що віру заперечують. Якщо Бог є, то Він міг прийти на землю в тілі. Цього питання природничої науки не можуть розв'язати, оскільки вони не поклали до цього.

Питання про створення перших людей має аналогічний характер. Матеріалістичні еволюціоністи не можуть припустити замовчати тих, хто мають наукової підготовки і знання наукових фактів про життя на нашій планеті, бо питання полягає в тому, чи Бог, що існує, міг створити людину? На-

це питання кожна людина кваліфікована дати відповідь. Тому віруючі люди можуть бути спокійні до кінця днів існування нашої планети, незалежно від структури тіла і всі ін. аргументи мають легку відповідь у тому, що подібність умов існування на землі і т. д. викликає потребу в подібності статур.

Як неможливо довести, що несеа Бога, так неможливо довести, що Бог не створив людину. Ми спокійно залишаємо еволюціонізм їх до слів Правди встановлені факти ми радо приймаємо, бо все від Бога, що існує в природі. Проте, кажи будьякий вчений, переступивши границі своєї компетенції і науки, намагавшись диктувати віруючим людям в питаннях віри, то цілком природно, що він віддасть себе лише на посміх.

Багатьох турбує оповідання про створення першої жінки. Причина труднощі полягає в примітивній інтерпретації традиційних церков оповідання сину Адама, що Бог створив йому жінку з ребра. У Слові Божому сказано, що Бог створив чоловіка і жінку відразу: “І створив Бог людину в свій образ, в образ Божий створив її, як чоловіка і жінку створив їх” (1 Мойс. 1:27). В другій главі кн. Моїсея, стихи 21-24, Бог подав Адамові і Єві науку в формі сну. Цей метод часто застосовується в Святому Письмі.

Це оповідання являє собою сон, що має своїм завданням навчити Адама усіх часів про істинність даних йому. Це оповідання нічого немає спільного з актуальним створенням Єви. У сні Адам бачить, що Бог творить жінку з частини його тіла близько серця. Жінка для чоловіка повинна бути другом і товаришем. Отже Бог не створив її з голови, щоб жінка не панувала над чоловіком, а з ребра, з його боку близько серця, як дружини. Проте залежність жінки і зверхність чоловіка підкреслена тим, що у сні показано, що жінку створено з чоловіка. Для порядку в родині чоловік має бути за голову, але ні чоловік без жінки, ні жінка без чоловіка. Фактично це чудова проповідь, що не втрачає своєї цінності й сьогодні.

Знаючи, що нас Бог створив, що ми не звірі, які еволюційно розвинулися до вищих форм, ми повинні достойно носити

Ф. Москалюк

3 Новим Роком!

Пошан, Боже, Україні
Нове щастя з Новим Роком,
Св'яті правди дай відкрити
Розвивається потоком.

Н ширій вірі дай нам силу
Збудувати без “укнузу”
Україну всім нам милу!
Від Карпат до Кавказу.

Рік Новий нехай на радість
Зновим даром завітає,
Несе щастя, несе єдність,
Життя й волю віддає.

З Новим Роком України
Знов дітей своїх благая:
За народ, свободу стійте!
Най в цій Бог вам помагає.

На випадок смерті Сталіна

Деякі англійські комуністичні кола твердять, що на випадок смерті Сталіна, якого здоров'я дуже погіршало, на чолі советсько-московського уряду стане тріумвірат Молотов-Берія-Маленков, які тепер є віце президентів Верховної Рад СРСР.

Ці самі середовища заявляють, що здоров'я Сталіна погіршало до тієї міри, що недовго Совети мусять кликати чотирьох спеціалістів з Берліну, щоб оглянути комуністичного диктатора. Знову ж офіційні рапорти з Москви і службові записки урядів твердять, що черговою серцевою атакою Сталін не переживе.

Західні дипломатичні кола думають, що хвороба Сталіна має вплив на советську закордонну політику. На випадок його смерті, СССР буде шукати миру, щоб відкрити внутрішній лад у цей перехідний час.

ШВЕДСЬКА АТОМНА ЛЮБОРАТОРІЯ

У центрі столиці Швеції, на території одного з парків, буде створена перша шведська лабораторія в справі атомних дослідів. Будівництво це має бути закінчене на початку 1954 р.

що божественну гідність в своєму житті. Віра людини обумовлює її життя. Ця переконання, що він походить від нижчих істот, від звірів, той схильний до такого ж життя. Той знає, що він носить образ Божий в собі, той гідно шанує цей образ в своєму житті.

10 січня 1953 р. „Голос Канади“ передав по радіо Українського Богослуження від Українського Євангельського Об'єднання на терені України.

Богослуження відбулося під проводом голови У.Є.О. пастора М. Фесенка при участі секретаря У.Є.О. паст. Л. Стандарета і хора української пресвітерської церкви в Торонто під орудою диригента п. П. Сича.

Служба Божа розпочалася величчю і глибоко зворушливою колядою:

Бог Предвчний народився!
Пришовиш десь Він з небес,
Щоб спасти люд свій весь
І світ втішави.

І Вифлємі народився
Божий Син, світу Спас!
І Господь нас для всіх нас
Об'явився там.

Стихають останні слова коляди, чудове виконання якої залишило незабутні враження у слухачів, і пастор Л. Стандарет читав Євангеліє від Луки, гл. 2, ст. 1-14:

“Були пастухи в стороні тій, що мали ніч сторожити бля отари своєї.

І ось ангел Господень став коло них, і слави Господня осіла їх; і полякались страхом великим.

І рече їм ангел: Не бійтесь, ось бо благовістив вам радість велику, що буде всім людям.

Бо народився вам сьогодні Спас, Христос Господь, у місті Давидовому.

Слава на вішниках Богу, а на землі спокій, між людьми благословіння. Аминь”.

Після читання Євангелії арт. ІІ Церкві прекрасню виконув, з властивим йому почуттям віруючої людини, коладу “Через поле широкое” в не менш прекрасному супроводі хору. Ця коляда своїм звуком народним мотивом не тільки зачаровує, а й вражає і зворушує.

Неначе завиривають останні ордри колади і пастор Л. Стандарет звертається до Господа Бога з молитвою, яку промовляв з великим релігійним почуттям і піднесенням:

“Всегоутній і вселаскавий Боже! Ми дякуємо Тобі за те, що Ти все з небуття викликав до існування, створив людину, за образом і подобою своєю, та всякими дарами прикрасив її. Дякуємо за те, що Ти не погорджуєш грішниками, а для їх спасіння посилає на цей світ свого єдинородного Сина, щоб кожний віруючий у Нього й загнував, а мав життя вічне.

Ми дякуємо Тобі за нашого

БОГ ПРЕДВЧНИЙ НАРОДИВСЯ! (Радіо-передача різдвяного богослуження на рілні землі)

Спасителя — Того, що, прийнявши людське тіло, народився від Діви Марії у Вифлємі. Ми благословимо Тебе за те, що провидів зірка вифлємська по сьогоднішній день присвічує всім людям доброї волі, а між ними і нашому змодельованому українському народові; за те, що Різдво Христове засяло всім народам світлом розуму, втіленою правдою і любов'ю. Ми радіємо з того, що від цього світла крушаться в порох держави й установи, які побудовано на неправді і пригніченні; що від цього світла паде блідий жак на вергіях правди і волі та цезарі вогні у всіх його видах і формах, а зате поневолив, покоридавши, поборджувавши і визискувавши діти Твої народів до нового життя.

Дякуємо Тобі за те, що допоміг і нашому народові прокинутися до нового життя. Ми віримо, що Ти благословиш його в тяжкій і нерівній боротьбі за волю, за справедливість, за державну незалежність; за те, щоб він був справжнім господарем на своїй землі; щоб міг вільно поклонитися Тобі і всебічно розвивати таланти, якими Ти обдарував його і тим чином виконував волю Твою.

Благослови силою твоєю тих, що стоять у рядах борців нашого народу. Провідай ними, вчителю і вчому народів дай любов, мужність, мудрість, витривалість і відданість великій визвольній ідеї. Будь з ними, що терплять від переслідування, холоду й голоду, як на різних землях, так і на чужині. А всім українському народові духа єдності пошлі. Прости нам провини й очисти нас від усього зла.

Вислухай нашу молитву, благослови Тебе в ім'я і ради заслуг народженого в Вифлємі Спасителя.

Аминь”.

Молитва закінчена, наближається час проповідей. Зміст богослуження набирає найвищої орошчистости. В підтвердження цієї великої радості, яку благовістив ангел пастухам про народження Спасителя Христа Господа, арт. п-ні І. Черняк в супроводі піаніно з захопленням виконує “Мирну спасіння”.

Людвечка, після чого пастор М. Фесенко виголошує проповідь, глибоко-релігійного змісту, обгрунтовану науковими даними. Він говорить:

Дорогі брати і сестри!

Відаючи, що свято Різдво нашого Господа і Спасителя, Сина Божого, ми пригадуємо день, коли Бог стався людиною. Незрівняне чудо, подія, що охопила всесвіт і змінила весь курс історії людства. З того часу — весь цивілізований світ поділяє історію людства на періоди до Христа і після Христа. В чому полягає таємниця, що весь світ приділяє і приділяє Ісусові таку увагу? Що було в Ньому такого, що піднесло його понад усі віки, раси, людські класи й змагання? Адже Він не мав армії, не будував імперій, не завоював царств, не мав великих поліцій, походив з бідої роду, народився в стайні, в домі несприятливих обставинах. Таємниця ця полягає в тому, що тільки Бог міг осягнути те, що зробив наш Господь і Спаситель Ісус Христос. Це таємниця Божого втілення, бо як сказано в посланні ап. Павла до Філіппів: “Христос... бушив в образі Божому, не вважав хижачеством бути рівним Богові, тільки ж узявши себе, прийнявши людську ставиш, подібний до людей і на вигляд став як людина, принизив себе, був покійний аж до смерті, смерті ж хресної”.

Всі люди народжуються не з своєї волі, вони навіть не знають про це. Вифлємське ісмовляє народилося тому, що Друга Особа Трійного Бога, яка створила весь світ і все, що існує, в своїй безмежній любові до страченого в смерті і гріхах людства, прийняла на себе людське тіло, щоб умерти за наші гріхи і тим зробити нас вільними від кари і смерті. Народження Христа було добровільним вчинком народженого і народжений був сам Бог. Перед цим вчинком безмежної любови схилимо наші голови з великим захопленням і в глибокій пошані.

Дорогі брати і сестри!

Різдво Христове і цього року людство зустрічає в умо-

винах ворожечі і неприязності. Зокрема наш наріз Різдво Христове зустрічає в обставинах нечуваного зущання і насильства, коли українські землі закриті в боротьбі за волю, за торжество правди.

Нехай Єсус кожного з нас стане Вифлємом, освітленим промінням Сонця Правди, через народження нашого Господа і Сина Божого.

Нехай Різдво Христове змилує нашу віру і стане для нас невимірною надією, що в бурхливій й нещасливій часи Христос перебуває з нами, подасть нам мир, пошле краплю долю, приверне нашу українську народів і наші й батьківщині України волю.

Нехай же благословення Господа, що для нас народився і в нас народжується буде з усіма вами!”

Наприкінці різдвяного богослуження на рілні землі хор виконує молитву про Батьківщину:

“... Боже Великий Єдиний, Нам Україну храни І Духа Твого Пресвятого Щиро їй удай”.

На закінчення богослуження пастор М. Фесенко узяв благословення:

“Благославляй Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами. Аминь”.

М. Жмунт

ВІДІАШОВ ВІД НАС

ПРОПОВІДНИК ПАВЛО КРАТ

25 грудня 1952 р. помер відомий в громадській і церковній пресі в Канаді міонер-дідч проповідник Павло Крат. Покійний, повертаючись додому від своєї дошки, нече задирав в авті і серце перестало битися. Так тихо скінчилося бурхливе життя покійного, цієї справді віруючої людини, невтомого працівника на ниві Христів.

Слухайте “Голос Канади”

Українська радіоорганізація Канадської Радіокорпорації — Радіо Канада передається з Монреалю щодня о 9.45 а.м. за єдиною-канадським часом на хвилях 16,84 і 18,75 метра.

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as
second class mail. Post Office
Department, Ottawa.

Передплата рік в Канаді і закор-
доном \$100. Окремі числа 10с.

РІДІАГЕ — КОМПЕТ
Відає М. Фесенко

Дарєв редакції,
505 Ossington Ave.,
Toronto 4, Ontario

ХУ 9282 В. Гудалюк

ГАРІ Р. РАЙКС КО.
ПОГРЕБНИК

455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРНТО

Телефон:
Оф. WA 5370; Дом. WA 6062

СЛАВА ГОСПОДНЯ — ТУТ НА ЗЕМЛІ

Господь Бог створив землю і все, що на ній. Кому ж за це належить слава? Невже ж людини, які Господь Бог теж створив? Значинно ця слава належить безпосередню Господу Богові. Людина, що не хоче визнавати Господа Бога за Творця і приписує славу собі за той чи інший винахід, робить великий злочин. Адже хто дав людині розум, як не Творець, якого вона відкидає від себе. Адже, щоб людина не робила, вона зобов'язана славить Всевишнього за Його ласку, яка помагає в тому, що Бог створив людину й дав їй розум для життя.

Правда, тут на землі, не все так робиться як повинно бути. Людина впала в гріх так глибоко, що часто вона починає роздумувати про Бога Творця майже не по-людському, відходить від правдивої людської дороги, що веде до Господа Бога. Словом, людина стає на шлях тваринний, не визнаючи духовного життя. Така людина являє собою буквально тварину, що не може піднести своєї голови, глинути на висоті небесних, залопитися красою небесною. Що її створив Господь Бог. Така людина завжди думає про справи земні, світські, забуваючи, що є ще життя вічне, життя духовне.

Чому людина впала в таке тяжке і безпросвітне становище, не бажаючи визнати свій гріх і звернутися до Господа Бога, щоб жити спільно в Ісусі Христі, Господі Спасителі нашому?

Суть у тому, що людина полюбляла більше зло ніж правду. Саме через це людина вважала за краще жити в гріховній темряві. Як злочинця кортить зло робити, так само людину грішу кортить творити справи грішні. Адже в Святому Письмі сказано: „Багато бо званих, на-

до ж вибраних“ (Єв. Мат. 22: 14; Єв. Лук. 14:24). Людство полюблює широкий шлях життя земного, а шлях небесний, шлях царства Божого — то шлях вузький, шлях тернистий, шлях Голгофський. Цей шлях не подобається людству. Отже мало є ще таких, що вибирають шлях вузький, який провадить до життя вічного.

Ісус Христос, говоривши про шлях вузький, знав, що мало буде таких, які побажають цим шляхом іти. Це цілком зрозуміло, оскільки людина полюбляла більше зло ніж добро. Проте, хто має добре серце, шире для свого ближнього, палає любов'ю до Господа Бога, той не задумується над тим, що шлях вузький, шлях тернистий, а йде за своїм Христом Спасителем. Така людина добре знає, що хоч цей шлях тяжкий, але йти ним не тяжко. Така людина добре знає, що беручи ярмо Христове на свої плечі, вона матиме від Господа Бога і силу Христову перенести і поборювати всі труднощі й неприємності. Така доля всіх вірних Христових тут на землі, які славлять Бога на кожному кроці свого життя, бо слава належить тільки одному Господу Богові, Творцю неба і землі, Господу Богові Отцеві і Синові й Святому Духові — інших богів немає. Так навчає Свята Біблія, а кожен слово написане в Біблії, правдиве, бо воно вишло з уст Божих.

Отже слава Господня перебуває на землі на кожному кроці, бо все, що є на землі, створив Господь Бог.

Дякуймо Богові, Богові Людині й Милосердя, Богові милості й спасіння через Господа нашого Ісуса Христа, який своєю святою кров'ю на хресті, на Голгофі, відкупив нас від всіх гріхів і провин і дарував вічне життя дітям Божим.

Тіто — президент Югославії

14. і. пр. відбулося чергове засідання югославського парламенту, на якому згідно з ухвалою попереднього дня конституцією тайним голосуванням було обрано президентом югославської республіки дотеперішнього югославського комуністичного диктатора — Тіта. Тіта обрано 568 голосами проти одного. За нового кон-

ституцією югославський парламент складається з т. зв. Ради трудящих (верхня палата) і т. зв. Народної ради (нижня палата). Функції президента накреслено у значній мірі за американським зразком.

Чи передплатили ви
„Ев. Пр.“ на новий рік?

Послання Королеви Єлисавети II

З нагоди Різдва королева Єлисавета II виголосила привітальну різдвяну промову. Череш різдвяно-святкова промова королеви Єлисавети II, з якою вона звернулася до населення всіх країн британського коммонвелту.

Різдво за словами королеви Єлисавети II. — це велике свято кожної родини і всі люди святкують його в оточенні своїх найближчих. Проте — говорила королева, — не слід забувати, що всі ми становимо національну спільноту, яка є тією великою родиною, що в'яже всіх людей. Про це треба пам'ятати часами сьогодні, у цей важкий час.

„Багато важких проблем ми маємо всі, але є оновленню вірою в давши і блискує традицію, що її передали нам наші предки, з наполегливим бажанням піти далі поза безпечні межі минулого, я знаю, що ми станемо на висоті завдання. Понад усі ми повинні втримати живим той дух пригодування, як найкращу прикмету моло-

дості; а під молодістю я не розумію тільки тих, що молоді роками, але всіх тих, що молоді своїм серцем, без огляду на те, як старі вони роками. Дух процвітає в цій нашій старій країні і в усіх молодших частинах нашого коммонвелту.

На цій широкій основі розбудовуємо наше пізнання самих себе і наших співгромадян, щоб поглибити терпимість і зрозуміння між націями, щоб належно використати вселенську силу науки; навчитися використати її для поліпшення долі людини на цій землі. Коли ж ми всі виконаємо ці три завдання з відвагою, завзятістю і покірною — тоді напевно ми досягнемо мир на землі, добру волю серед людей, що являє собою відвічну суть Різдва“.

Своє послання королева Єлисавети II закінчила проською до всіх своїх підданих молитися за неї, щоб Господь Бог подав їй потрібну силу в службі своїм народам.

За зв'язною засідкою

СТАНОВИЩЕ ЄВРЕЇВ В СССР

„Голос Америки“ повідомляє про причини факти трагічного становища євреїв в СССР, особливо в Україні. Наприклад, у Києві заарештовані за „космополітизм“ та інші шухли Фрідель, Мінкевич, Сарнацький. У зв'язку з цим заарештований і український Келіца, голова комітету в справах мистецтва в Україні, який обвинувачується за допущення „єврейського впливу“ в мистецтві і літературі. Чистку безблагородний проводить емісар із Москви тов. Білогорюх. Саме цей Білогорюх позбавив праці Гуревича, автора популярних дитячих книжок. Йому пред'явлено обвинувачення в тому, що він використовував дитячі книжки для розгодушення... ряду найважливіших державних секретів. Серед єврейських вчених останнім ча-

сом піддали над репресії такі професори і лікарі медичного факультету, як Лур'є, Браун, Каган, Левковський, Азенберг, Еріхман та інші. Всіх їх обвинувачують в анти-советських тенденціях в медицині.

Великі арешти євреїв відбуваються і в Москві, Азербайджані, Арменії. Переважно арештованих депортують до Хабаровського краю на примусові роботи. Саме тут останнім часом організовані концентраційні табори в таких пунктах, як Чингай, Союзное, Ленінські та ін.

Характерно, що всі єврейські автономні області Білорусії перетворена на суцільний концентраційний табір, куди звозять євреїв з усіх кінців Союзного Союзу.

В. Кучер

ЧОГО ХРИСТОС ПРИЙШОВ?

“Вірне це слово і всьогло прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників, а яких в перший” — 1 Тим. 1:15.

Ці слова мають свої завдання звернути пильну увагу на питання, що над ними задумувалися не тільки теологи протестантського майже двох тисяч років, а й соціологи, історики, філософи, політики, реформатори, загалом усі, хто серйозно задумувався над буттям і долею людства і людини зокрема. Дехто з них прийшов до висновку, що Ісус Христос прийшов у світ, щоб принести велику правду Божого бачення і людського братоловства. Інші твердили, що Ісус Христос прийшов у світ, щоб реорганізувати суспільство на нових підвалинах і усталити нову форму суспільства у вигляді Царства Божого на землі. Ще інші запевняли, що Він прийшов у світ, щоб завершити Божу першу думку в створенні людщини. Були й такі думки, що Ісус прийшов у світ як носій нових етичних законів, з допомогою яких люди повинні організувати своє життя.

Усі ці припущення не мають особливого значення. У Слові Божому ясно й недвозначно сказано, що “Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників”. Ібо Ісус Христос дійсно прийшов у світ, щоб спасти грішників, ми маємо свідчення не тільки в загаломі Біблії. Визьомо хоч би Його розмову з Никодимом, князем Ізраїлю (Єв. Ів. 3:3), або Його незліченні (Єв. 21:25) узгодження біскупства, проклятих, хворих, нужденних, кривих, сліпих і т. д., і т. д.

Так, Ісус Христос дійсно прийшов, щоб спасти грішників. Він залишив красу і славу небес, щоб через Свої муки, Голгофську смерть і воскресіння дати всім тим, що вірують у Нього, життя вічне (Єв. Ів. 3:16). Він прийшов, щоб спасти грішників від гріха, щоб “мали життя, і надто мали” (Єв. Ів. 10:10). Ісус прийшов і “світлі бачать, і криві ходять, прокажені очищаються, і глухі чувають, мертві встають, і всібі проповідують благовістя” (Єв. Мат. 11:5). Він “не прийшов, щоб кланятися праведним, а грішникам до покаяння” (Єв. Мат. 9:13). Ісус Христос прийшов не судити грішників (Ів. 3:17), а прийшов, щоб бути “другим грішників і митників” (Єв. Мат. 11:19). Він не прийшов до са-

моправедних фарисеїв, але Він прийшов до тих, які знають, що вони грішники. Він не прийшов, щоб спасти самоправедних, а прийшов, щоб спасти тих, які прагнуть правди (Єв. Мат. 5:6). Не випадково стверджує ап. Павло: “Вірне це слово і всьогло прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників”. Отже основна ціль Його приходу — спасти грішників.

Гріх — це зпуста, злосна, нечестива, бридка, злочасно-прихована річ. Гріх — це спротив проти Божої волі, не повстання проти самого Бога, проти Його волі, любови й ласки. Гріх — це хвороба, проказа, смерть. Гріх містить у собі все, результатом чого є смерть. Грішник є втіленням всієї цієї нечистоти, зпустоти, нічестивості, підлости й брідкості. І не заважаючи на все це, Ісус Христос, Святий Син Божий, прийшов у світ ради грішників.

В інтересі і зацікавленні палестинської місії Ісуса Христа були чоловіки й жінки, які були грішниками. Він приймав грішників, розмовляв з грішниками, кланяв грішників, і за спільним столом з митниками й грішниками, бо цілком Його приходу було ніщо інше, як тільки спасіння грішників (Єв. Лук. 19:10; Єв. Мат. 9:13). Він ігнорував за грішників (Рим. 5:8). Він радо приймав грішників навіть вночі дуючи їм слова спасіння, слова життя, слова потреби, народження згорні (Єв. Ів. 3:17). Ісус говорив самаритяни про воду життя, про воду, що тече в життя вічне, що не піє. Ісус спасав жінок кажуци: “Віра твоя спасла тебе — Яди з спокою” (Єв. Лук. 7:50; 8:48). До Симона, що був один з десятиох очиснених, Він каже: “Вставши, Яди, віра твоя спасла тебе” (Єв. Лук. 17:19). Молодого, багатого юнака, який провадив високо-моральне, побожне, щедре й культурне життя, Христос засмутив. Юнаков задалася, що він виконує всі десять Заповідей Божих. Фактично ж першою заповіддю, в якій сказав: “Не будеш мати інших богів, крім Мене”, він не виконував, бо іншим богом його було багатство (Єв. Лук. 18:25). Захей, якого проводили жидівського народу зачислення до грішників (Єв. Лук. 19:7) Ісус прийшов, спас і зяйшов у

гостину до нього тільки тому, що він був грішник і шукав спасіння від гріхів.

Отже, Ісус був зацікавлений у грішниках. Вся нічність і любов Його була для грішників. Надзвичайно заглиблені і ласкаві Він був до грішників, нещадний і жорстокий до всіх тих, що пишались їх власною добротою, релігією і праведністю. Таких осіб Він називав “побіженими гробами” (Єв. Мат. 23:27), “непомітними гробами” (Єв. Лук. 11:44), “сліпими проводирами” (Єв. Мат. 23:16, 24), “синами убивць пророків” (Єв. Мат. 23:31), “змійним родом” (Єв. Мат. 23:33).

Так, Ісус Христос прийшов, щоб спасти грішників. Чи ти, дорогий читачу, бажавши щоб Він спас і тебе? Чи ти бажавши прийти до Нього таким як ти є: нездоданим, незнаним, негідним, нічестимим грішником? Якщо так, то саме Ісус Христос і прийшов для тебе. Він і сьогодні кличе тебе. Якщо ти шукаєш радості, життя, спасіння, то Христос прийшов для тебе. Довіряйся Йому, прийми Його, як твого Спасителя, а Він прийме тебе. Він дасть тобі радість, невимовну радість; Він дасть тобі нову радість (Єв. Ів. 15:11). Він дасть тобі щастя, щастя вічне, щастя, яке тільки від Нього, а в Ньому, і з Ним. Він дасть спокій твоїй душі і серцю твоєму (Єв. Ів. 14:21; Єв. Мат. 11:28), та життя вічне (Єв. Ів. 10:27), бо Він прийшов не ради праведних, але ради грішників. Він прийшов, щоб спасти грішників.

О, скільки людей займають собі дорого до неба не через кількість їх гріхів, а тому, що в наслідок гордості вони не бажавши покаятися, не бажавши щиро сказати: “Боже, будь милостивий до мене грішника”. Такими Ісус Христос сказав: “Попряди кажу вам, що митники та блудники — попередять вас у царство Боже” (Єв. Мат. 21:31).

Своїм змістом загаданий на початку текст вказує на широку відчнені двічі спасіння (Єв. Ів. 10:9) для всіх тих, які знають, що вони грішники, і готові визнати себе грішниками. Так, двічі спасіння відчнені навіть для найбільшних грішників (Єв. Мат. 11:28). Вислухай це раз уважно: “Вірне це слово і всьогло прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників, а яких в перший”. Чи чуєш ти це? Адже ради грішників Ісус прийшов у світ, а ти є один з них. Ісус прийшов ради тебе, і небо

для тебе, і спасіння для тебе, і життя вічне для тебе. Тільки довіряйся Йому, а Він прийме тебе, бо “Вірне це слово і всьогло прийняття достойне, що Ісус Христос прийшов у світ спасти грішників”. Христос прийшов, щоб спасти грішників від їх гріхів. Ап. Павло в листі до Галат пише: “Христос виникує нас від прокляття закону ставши проклятим за нас”, а в листі до Коринтіан сказав: “Бо Того, хто не знав гріха (Ісуса Христа), Він (Бог) учинив за нас гріхом, щоб стати ми Божою правдою в Ньому”.

Христос зяв на нашу винуватість і, таким чином, спас нас від гріха. Христос, який не знав гріха, стався гріхом за нас, щоб виправдати нас перед Богом. Своєю смертю на хресті Ісус усунув гріх.

Христос прийшов не тільки спасти грішників від гріхів і кари за гріхи. Він прийшов спасти їх теж від сил гріха, бо “кожен, хто чинить гріх, невілком гріх”. “Коли Син визволив нас, справді буде визволені” (Єв. Ів. 8:34, 36).

Ісус Христос, Син Божий, який віддав своє життя за наших гріхів й воскрес для нашого виправдання, якому дає “всюди владу на небі і на землі” (Єв. Мат. 28:18) є Спасителем усіх. Він не тільки спасав від гріха і кари за гріх. Він завжди спасав з неволі гріха (Єв. 7:25). Христос радо спасав всіх тих, які приходили до Нього. Христос охоче дає життя вічне всім тим, які з щирим, смиренним і покірливим серцем шукають Його. Христос радо прощає кожному, хто визнає свої гріхи, визнає що він нездоданий, незнаний і негідний грішник, шукає захисту в Ісусі, покладає надію свою на Нього, довіряється Йому. Христос спасав радо, охоче й назавжди (Єв. Ів. 10:28).

Чим бажавши ти, дорогий читачу, щоб Він спас тебе? Пам’ятай, що Він прийшов для тебе і ради тебе. Пам’ятай, що Він прийшов щоб спасти тебе, бо “Вірне це слово і всьогло прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників, а яких в перший”.

В ОБОРОНІ ЗАХІДНОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Ген. Франко, голова еспанського уряду, заявив, що “Еспанія готова всіма можливими способами допомогти Сполученим Штатам в обороні західної цивілізації перед большевизмом”.

Вступаючи в новий — 1963 рік, не маємо права замовчати підсумків роботи нашої преси.

Праця, що її вклада преса у фронт боротьби за волю українського народу, за незалежність і соборність Української Держави велика. Щоб у новому році ця праця була ще краща і наслідки її імпозантніші, ми повинні звернути увагу й усунути припущені недоліки і хибні, які можна звести до таких основних моментів:

1. Відсутність пресових конференцій між редакторами та журналістськими силами, що підірвала взаєморозуміння між одним і другим. Внаслідок цього часто неправильно розуміються пресовий матеріал, іноді бракує матеріалу в редакцях, частоחסночас не виконуються одноманітним нецкаким матеріалом, як, наприклад, релігійним справами, до речі, тільки однієї церкви. На нашу думку, політичні часосписи повинні надавати перевагу політично-економічним питанням. Для церковних справ спеціально існує церковно-релігійна преса. Преса націоналістична і соціалістична чомусь кохается в чижпартійних кляузях злочального нюрядку і цим відвертає увагу читача від головного. Пресові конференції безперечно допоможуть б виправити ці хибні недоліки.

2. Керівники преси, в особі редакторів, часто виявляють крайній суб'єктивізм щодо авторів. Цей суб'єктивізм помітний по двох лініях. Одна частина на редакторів, переважно демократичного напрямку, визнає тільки так би мовити критичні публікації. Статті таких авторів друкуються без змін, навіть тоді, коли редактор і не погоджується з думками авторів. Статті менш відомих авторів, хоч би вони й були своєчасними важливі, місцями втрачають свою актуальність, києсь-кіємсь, не доходять до читача. Ми всі шануємо наших видатних журналістів, ім'я яких преса переважа. Проте не слід нехтувати і менш здібних журналістів, бо святий обов'язок кожної редакції виховувати молоді кадри, які нам будуть так потрібні при відбудові української держави.

Редактори націоналістичної преси орієнтовані здебільшого не на кваліфікацію журналіста, а на партійно-політичне переконання, релігійну приналежність, етніографічне походження, знайомство, спорідненість автора і т. д. Ця категорія редакторів, так званого „обек-

Е. Саоніаскый

НОВОРІЧНІ ПОБАЖАННЯ ПРЕСІ

тивного суб'єктивізму, завдає великої шкоди нашій пресі. Наприклад, письменник Т. Османька в приватній розмові з автором цих рядків підкреслює, що укр. преса на еміграції розпадає суб'єктивізм і партійщина, що його статті ніхто не друкує крім „Українських Вістей“ і „Українського Прометей“. Звичайно це явище не нове. Адже свого часу один з найбільших українських публіцистів Михайло Драгоманов в листах до Франка скаржився на пресові органи Галицьких народолюбів, що вони приховували від українського суспільства його статті (не друкували), тоді як вони друкувалися в англійських, французьких і швейцарських журналах.

Іноді стаття того чи іншого журналіста не публікується через політичні чи економічно-бізнесові комбінації редактора. Наприклад, один з журналістів напався статтю, скеровану проти діяльності націоналістів. Зрозуміло, що такої статті націоналістична преса не могла висвітлити. Проте й демократичні часосписи відмовлялися надрукувати цю статтю з тих же самих причин.

Часом редактори, боючись образити „непомишлені почуття авторів“, друкують його матеріал в неопорядкованому вигляді. Так, наприклад, стався й з редактором демократичного журналу „Нові Дні“ п. Волинником. Останнім часом у згаданому журналі друкується стаття інж. Туркала під назвою: „Сорок п'ять“ з спогадів судового прокурора СВБ 9. 3. — 20. 4. 1930 р. Тематика, безперечно, важлива, надзвичайно потрібна і вартя уваги читача. На превеликий жаль, цього не можемо сказати про статтю інж. Туркала.

Фактично сарказм, який розвиває автор у своїй статті над історично-героїчними податтями української культури, руськими розвитком її в умовах терористичного большевизму, буквально складається на якийсь пасквиль. Читач не хоче і не бажає вірити, щоб проводирі нашої культури, що ставили собі завданням зволити її з підрабської залежності, так бідно виглядали, як це освітлює інж. Туркало. Можливо, що автор надає перевагу особистій думці про тих членів СВБ, з якими у нього в минулому були недобрі стосунки, або просто не вміє передати свою думку на

писмій. Треба тільки підкреслити, що писати таким тоном про нашу історію, про наших керівників людей, які, можливо, вже давно померли, крім негативного впливу на наше молодіше покоління нікому нічого не дає. Така писання воду ледь на чужій млин. Дивно, що п. Волинник такі речі друкує. Щкаво було б знати, з яких саме мотивів?

3. Надмірне захоплення редакторів скороченнями та переробленням статей на свій смак, внаслідок чого часом втрачається зміст статті, викликається незадоволення автора, перекуряється його журналістична майстерність. Нарешті знижується вартість часоспису, який рясніє одоманітністю. Правда, керівництво часоспису зберігає за собою право скорочувати, переробляти статті. Проте доцільно було б хоч би в принципових моментах мати згоду автора, як ми маємо в модерній англ. пресі. Адже не секрет, що автор так само зацікавлений в якості своїх матеріалів, як і редактор.

4. Брак в редакційних колекціях точного фінансового обліку і хаос господарського ведення справ. Маємо на увазі ряд випадків, коли з передплатами вимагається по два рази гроші і, навпаки, з боржниками. Часто надсилається по два примірники часоспису того самого числа. Не береться під увагу зміна адрес передплатників, хоч вони й повідомляють про це редакції. Деякі нерегулярно отримують пресу і т. д.

Усунути всі ці хибні недоліки — таке наше побажання керівництву української преси в новому році.

Своїм заваженнями не маємо на увазі за хибні в роботі преси обвинувачувати тільки її керівництво. Треба підкреслити, що ми всі винні в цьому. Адже більшість наших редакторів і їх співробітників працюють з громадського обов'язку. Не маючи матеріального ґрунту, редакторам доводиться працювати наосліп. Ми не маємо права стояти осторонь такої важливої справи. Ми повинні зосередити свою увагу на таких основних проблемах:

1. Створити фінансово-матеріальну базу для преси. Жодного емігранта, що не передплатив би будь-якого часоспису.

2. Всі наші журналісти повинні активно писати до часосписів

без гонорару, маючи на увазі, що цим вони прислужують вільному змаганням свого народу.

3. Для налагодження пресової роботи бажано, щоб принаймні демократична преса об'єдналася в пресові спілки за місцем свого перебування, на чолі з обраною радою. Така рада могла б регулювати вняткові організаційно-фактори питання (проведення пресових конференцій, розв'язання окремих конфліктів між часосписами, журналістами з керівництвом часосписів, установлення зв'язків між українською пресою і чужинською і т. д.).

4. Для посилення фінансово-матеріальної бази, доцільно було б, щоб кожний емігрант платив річний пресовий податок, в доступному для нього розмірі, який визначила б рада спілок.

Вважаємо, що ця стаття є голосом всіх зацікавлених у розвитку нашої преси. Мобілізуємо всі наші сили на зміцнення нашого пропагандного фронту української преси.

Листи читачів

ЩИРО ВІТАЮ

Редакцію „Ев. Правди“ з Рідном Христовим і Новим 1963 Роком. Внаслідок вашого християнського ставлення до людей і має можливість одержувати минулого року „Ев. Правду“, за що дякую й прошу її надіслати надалі.

З великою пошаною і любов'ю, брат ваш у Христі
Скармлиш Іван
Франція

З ДОПОМОГОЮ
„ЕВ. ПРАВДИ“

Від щирого серця дякую за „Ев. Пр.“. Нехай Господь допомагає вам у духовій праці, яка так потрібна сьогодні нашому українському народові. Скажу вам відверто, що мій чоловік, хоч і росіянин, але високо цінить „Ев. Пр.“, уважно перечитуючи кожне число і раз-у-раз зазначає: „Це один з найкращих часосписів на євангельській ниві“. З допомогою „Ев. Правди“ він прекресно вивчив українську мову, якою „Ев. Пр.“ і справді може пишатися.

Надіслали передплату і прошу вислати „Ев. Пр.“ мені і сестрі.

Бажаю вам від Господа добра, щастя й благословення. Ваша менша в Господі сестра
Антоніна П. Фльчук
С.П.А.

Генерал Айзенгауер склав присягу і приступив до обов'язків президента

34-й президент США Двайт Д. Айзенгауер склав присягу на вірність Конституції і, в інавгураційній промові, висловив програму з дев'яти пунктів, яка повинна забезпечити мир, і якою він буде керуватися, як президент.

Отже 20-го січня с. р. нова адміністрація під проводом генерала Двайта Д. Айзенгауера переперала офіційно керівництво зовнішньої і внутрішньої політики Сполучених Штатів. Закінчився двадцятирічний період правління Демократичної партії і до влади знову прийшли республіканці.

Тисячі людей приїжджали до церемонії інавгурації нового президента США і його заступника, на площі перед будинком Конгресу.

Згідно з постановами конституції США з 1787 року, Айзенгауер склав присягу, якою зобов'язався „чесно сповіяти уряд президента Сполучених Штатів“ і „відповідати до пяркових моїх способностей захищати, охороняти і боронити конституцію Сполучених Штатів“.

Саме церемонії інавгурації мало порівнювати звичайний характер. Представники трьох культур — католицького, протестантського й єврейського, прочитали спеціально написані молитви, бажаючи благословення Божого на нового президента. Сотні тисяч людей слухали ці молитви. Над величезним майданом панувала незвичайна тиша.

Перший склав присягу віцепрезидент Ніксон, голосно повторивши за сенатором Каліфорнії Ноулсеном кожне слово.

Після присяги Ніксона, президент Айзенгауер вийшов наперед. З правого боку біля нього став головний член Верховного Суду Вінсон. Посередині став секретар Конгресу, тримаючи в руках старовинний примірник Біблії, що належав Джорджу Вашингтону.

— Ви, Двайт Д. Айзенгауер, урочисто присягаєте, що будете робити справедливо . . .

— Я, Двайт Д. Айзенгауер, урочисто присягаю, що буду робити справедливо . . .

І, повторивши за Вінсоном всі слова присяги, президент закінчив:

— Нехай допоможе мені Господь!

Вінсон і Айзенгауер потиснули один одному руки після чого Вінсон сказав:

Поздоровлюю вас, пане президенті!

Айзенгауер, що став президентом, підійшов до Трумана, який прервався ним бути, і міцно потиснули один одному руки. — Залунали перші акорди „Старс Спенглед Баннер“ і Айзенгауер зазвер у звичайний для нього військовий позу.

Після присяги Айзенгауер висловив коротку інавгураційну промову, в якій в загальній формі накреслив наміри своєї політики.

Айзенгауер стверджує співвідповідальність США за долю вільного світу, в проводі якого сьогодні Америка находитися. Тільки в єдності цілого вільного світу лежить гарантія і миру і свободи. Не може бути мови про політику епізенту щодо агресора, бо безпеки не можна купити. „В кінцевому виборі — говорив Айзенгауер — напелеченим воєни ніколи не є таким великим титарем, як кайдани пелівників“.

Стверджуючи, що „свобода є невіддільна“, Айзенгауер заперив що відповідно до цієї ідеї і була реалізована політика США. Американським народам чужий імперіалізм, США не прагнуть нікому накласти свого способу життя і своїх інституцій, але прагнуть, щоб всі люди і всі народи мали змогу жити вільними життями відповідно до своїх бажань.

США допомагати іншим націям, які є „приятелями свободи“ досягти максимальної безпеки і добробуту. З тією метою США будуть сприяти розвитку продукції в сільському і торгівлі.

Об'єднати Нації — за словами Айзенгауера — це „живий знак для всіх народів в наші дні“. Уряд США докладе всіх зусиль, щоб перетворити ООН в ефективну світову силу миру.

На закінчення інавгурації з поплудневих годин відбулася при участі през. Айзенгауера і його заступника Ніксона парада частин збройних сил США, а ввечері два інавгураційні бали.

Після короткої молитви голови протестантської церкви, церемонія інавгурації була закінчена 1-го дня.

Церемонію інавгурації передавали по радіо і телебаченню.

HEALTH FOR EVERY DAY

Dr. Helen MacMurphy, C.B.E.

Rheumatism

Yes, a dry well-built house does a great deal to keep you and your family safe from rheumatism. So does taking care of yourself. Taking care of yourself means from 8 to 10 hours of sleep every night, and wearing clothing suitable to the weather and keeping your feet dry and warm and eating three regular meals everyday, and eating slowly and chewing your food thoroughly so that you get the good of it. It also means taking two or three drinks of water every day, but not at meal-times. The best time to take a drink of water is half-way between meals.

But we have not come to the most important thing of all yet. What is it? — It is sunlight. Get all the sun you can into your house. And go out in the sun and fresh air every day. If the sun is not shining today, the sun is in the sky every day and that means that we get sky-shine every day. Sky-shine is next best to sunshine and both sunshine and sky-shine help to protect you against rheumatism. And one more protector against rheumatism is exercise.

Walking is good exercise. Running is good exercise. All games are good exercise. These things strengthen your body and make your muscles grow big and strong and help your blood to flow freely all over your body and all these things help to protect you from rheumatism. We do not know much about rheumatism yet. But all Doctors and Nurses are trying to learn more about rheumatism.

The British Empire has an Association called the British Rheumatism Council for studying and preventing and curing rheumatism.

There is a Rheumatism Research Centre at the University of Manchester in England. It was founded by Lord Nuffield, who is the Manufacturer of Morris Auto-mobiles and is a kind man, and a wealthy man. He gave Manchester University a grant of £100,000 which is about \$400,000 which is spread over ten years and to be used for the Manchester Rheumatism Research Centre.

THE VANISHING TURKEY

By May Hall Thompson

At Noon Jennifer hurried out to see Jace and the turkeys. The boy who greeted her looked very much like the girl, for they were twins. And the 14-year-olds had blue eyes, reddish hair, and fine, though tanned complexions. Jace was much bigger built, though, than his sister.

“Mother says you’d better come to the house to eat today,” Jennifer told him, her eyes taking in the flock of magnificent bronzed birds grazing under the gnarled cedars and blue-berried juniper trees. She looked with pride at the turkeys. “They’ve saved our ranch,” she said simply.

“Yes, and it’s all because Black Crow. Wonder why Black Crow and his people didn’t come this year.”

The Indians came to higher country in the summer time, and two summers ago an Indian youth stood at their door one day with blood spurting from his arm. He was much frightened.

Quickly Jace and Jennifer, who had both studied first-aid, knew it was a pierced artery, and came to his rescue. With a properly tied tourniquet they stopped the blood and dressed the wound, which the

Indian boy said had resulted from a fall on a sharp snag of a tree. They fed Black Crow and let him sleep that night on a pallet on the floor. But by the next morning he had disappeared.

“Not very appreciative,” said Jace.

Jennifer laughed. “What do you want for a good deed, mister? The world with a fence around it? You ought to know a little about Indians by now.”

Jace shrugged, and Mrs. Lee only dismissed the matter from her mind as weightier problems took its place. Mrs. Lee was a recent widow, when her husband was thrown from a bucking horse. With a mortgage on the place she was about to give up the ranch, which ran some cattle but needed much improvement. The children had begged her to stay.

This matter was greatly on their minds when one day the Indian boy stood at their door again. This time he had a brace of wild turkeys in his hands.

“We come to high country every year to hunt,” he said in broken English. “Get wild turkey and deer.”

(Continued on p 8)

THE VANISHING TURKEY

(Continued from p. 7)

"I know," said Jace. Jace and his father had always hunted some, too, in the fall. But they had always shot their game, while this young pair of turkey was alive. And as Jace looked upon their bronzed beauty a sudden idea came to him.

"Let's not kill them," he said. "Let's raise them instead."

"Raise wild turkeys!" exclaimed Jennifer.

"Why not? Remember that Indians ruin we found? There were pens in it and turkey remains."

Jace noticed that Black Crow was nudging vigorously. The Indian youth pointed to the cedar brakes. "Eat cedar and juniper berries," he said. Then again he was off, unceremoniously.

"If the ancient ones could raise wild turkeys, we young moderns ought to be able to," Jennifer said.

The turkey were enclosed in a pen which Jace made. They were fed juniper and cedar berries and sunflower seed, which the two laboriously gathered. More turkeys were trapped and several flocks of young ones were hatched. The two were well in the turkey business by now.

That first year the birds thrived. A few of them were sold but most of them were held to breed the coming year. Mrs. Lee sold the range stock to tide the family over. The flock grew to large proportions. Areas of rangeland were fenced for the turkeys to graze in. They were easily domesticated.

And now the harvest had come. This year the flock was a real bonanza, only waiting to be sold. Jennifer and Jace wanted so much to show them to Black Crow, but the Indian boy had not shown up this year.

After lunch Jace rode horseback to the grazing ground, leaving his twin at home. As he neared it, he knew that something was amiss. The silence was ominous. The boy stuck his heels into his pony's flanks and raced to the spot. There he drew sharp rein and then sat as stunned upon his raw-boned mustang, looking despairingly at the vacant spaces beneath the trees.

Less than an hour before his flock of bronzed turkeys had grazed there peacefully. Now every one had gone. He couldn't believe his eyes. What had happened in this brief span of time? He had wiped away the fruit of his idea and labor! At first Jace was too stunned to move.

"We've got to get them back,"

he breathed desperately. "We've just got to."

Yet it was obviously useless to look for turkeys in a place where they were not, so suddenly he turned and galloped back to the house like mad, calling for Jennifer.

Jennifer would not believe it until she saw for herself. Then she, like Jace, asserted. "We've got to get them back, Jace! We've simply got to!" But how could they?

The two dismounted from the horse's back, where they had ridden double, and began searching through the timberland on foot, first on the inside of the enclosure and then on the outside. The country was a vast rolling cedar belt rising gradually to far distant buttes and peaks. It was wild and uninhabited, and a look of hopelessness settled on their faces as they searched.

Jennifer suddenly felt tears squeezing through her lashes. Quickly dropping her head, lest Jace see, she suddenly exclaimed, "Look, Jace, a footprint!"

Jace felt on his knees and saw in the loose ground a meecan track. An Indian's. Upon examining it more closely, he noticed that it resembled Black Crow's footprints. What would Black Crow be doing here except to visit his friends?

He saw Jennifer's eyes upon him strangely and quickly he had the same thought.

"Do you think he took our turkeys?" asked Jennifer quickly. Jace shook his head. "I don't know. It looks queer. But why would he do such a thing?"

"Turkeys have value," mocked Jennifer.

"But I couldn't believe that of Black Crow. He seemed so good to us. And last year when his people returned to the high country, he seemed to be so interested in our experiment."

"I know," answered Jen, "but our turkeys are gone and there's no clue to their disappearance except this footprint. Maybe Black Crow is an Indian giver. You know they say Indians give gifts and take them back if they want."

"I've heard that's what is meant by an Indian giver. But to think an Indian would expect that much interest—"

Sudden anger flamed within him. "Let's track him. He can't get away with this."

"Let's," acquiesced Jennifer staunchly. "After all, the sheriff lists twenty miles away."

The tracks continued through

the jumbled forest of gnarled cedars. The two followed them as in a daze, resentment still rushing over them like a landslide. The prints were not hard to follow and soon, from on top a sandstone promontory, Jace saw an Indian youth ahead of him creeping like a wild animal on his hands and knees.

"Black Crow," he whispered.

"But where are the turkeys? Surely he hasn't got them. Oh, Jace, Black Crow wouldn't take them," whispered Jennifer, "even if he could." Jennifer had relented as she saw the Indian youth who had really started them in the venture.

"What's he doing then?" asked Jace.

Jennifer shrugged. The mystery was even more overwhelming than before. But Jace was moving on down the little hill.

The two then started creeping on hands and knees, following the Indian ahead of them. They went on silently, their hearts pounding with both exertion and suspense.

Then to their ears came the call of turkeys. Jennifer nudged Jace, and he nodded. Their suspicion had been well founded after all. Black Crow in some mysterious fashion had taken the turkeys. The gable came loudly to their ears. Jace crawled forward, his body tense, Jennifer following after him.

Suddenly Jace leaped up and out of the bushes. Jennifer thought his next leap would be at the Indian boy, but she noticed that he did not move again. Instead, she saw Black Crow's eyes upon him, while the Indian boy's finger at his lips was signifying silence. Somehow Jennifer could not distrust the youth and, she knew that Jace felt the same way.

Black Crow motioned them to follow. Stealthily they made their way through the brush. Suddenly the Indian boy stood up, a smile on his face. From down below came the gable of turkeys once more.

"They come into my trap all right," Black Crow said.

Sure enough there was a clever turkey trap. Corn had been strewn to lead into it. The fowls could find their way down into the enclosure but could not find their way out again through the narrow entrance.

Still Jace and Jennifer did not understand what it was all about. In a second more Black Crow explained.

"I come late this year. I build turkey trap for wild turkey. Near your place I see a flock of wild

birds calling to your turkeys, and I knew your turkeys would fly away with them unless you had clipped their wings very short. Sometimes they do when the wild ones call and your turkeys were listening to the call of wild blood."

"Oh," breathed Jennifer, "of course."

Black Crow went on. "Soon I see your turkeys fly over the fence and into the air. I watch them. They go to wild turkeys. Pretty soon they see my corn. They begin to eat it. They follow it to trap. All get in it." He smiled at his friends.

Jace grinned sheepishly. "You saved the turkeys," he said. He grasped for Black Crow's hand and shook it. "How can we thank you?"

Black Crow only grinned and grinned. "Take more wild ones from my bunch," he said quickly, generously. "They take away your turkeys, now you take them to put with flock. Next year you have many more."

"But we can't take your turkeys," protested Jace, feeling bitter with himself for having suspected his Indian friend of wrong doing.

"Yes, you take more," insisted Black Crow. "I take just enough for us to use—my family—no more."

"Indian giver," spoke up Jennifer meaningly, and Jace knew that she, too, was condemning herself. "Black Crow, you're a real friend. And we want you to have Thanksgiving dinner with us. God has been very good to us, Black Crow. And now we have learned the meaning of true friendship. We want you to know how we feel about it."

Black Crow grinned, his white teeth gleaming, his straight black hair glowing in the autumn sun. "Black Crow knows already. White friends very kind to Black Crow. White friends saved my life. Black Crow very thankful."

And the twins had never felt the spirit of Thanksgiving as they did at that moment.

(Instructor)

ЛЮБИМО „ЕВ. ПРАВДУ“

Надсилаю передплату і прошу надіслати „Ев.Пр.“ надалі. Я і моя родина дуже любимо читати „Ев.Пр.“, в якій ми маємо матеріал не тільки релігійного змісту, а й з інших питань, що на сьогодні цікавлять і хвилюють кожного українця.

В любові Христовій залишаюся до вас
родина А. Самолюків
С.Ш.А.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стоці мої“

Рік XIV. Число 3.

Торонто, ОНТ.

БЕРЕЗЕНЬ

1963

MARCH

Toronto, Ont.

Рік XIV. Число 3.

9. III. 1914

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

10. III. 1961

ДО ЄВАНГЕЛІ

НЕ ПОГАСАМ МОЄ СВИТЛО,
ДУШЕВНУ МРЯКУ РОЗГАНЯМ,
ВБИРАМ МЕНЕ У ТВОЮ СИЛУ
І ПУТЬ КРІЗЬ ТЕРНЯ, ПУТЬ СМУТЛИВУ
НЕБЕСНИМ СЯВНО ПОЛІВАЮ.
ПОДАМ ДУМКАМ ТВОЮ СВЯТИНУ,
СВЯТИМ НАТХНЕННЯМ НАПОЮ,
ЩОБ ГОЛОСИВ Я БЛАГОСТИНЮ,
ЯКУ ПОДАЛО ТІ МЕНІ.

Тарас Шевченко

„БОРТЕСЯ — ПОБОРЕТЕ“

Шевченко ніколи не турбується про остаточну перевагу добра над лихом. „Борітєся — поборе́те“, промовляв він усією своєю поезією і всім життям.

Чи буде суд, чи буде кара Царям, царят на землі,
Чи буде правда між людьми?

І тут же відповідає просто й твердо:

Повинна бути! Бо сонце стане і
осквернює землю спалити.
„(О люде, люде!)“

Шевченко фізично не може уявити іншого кінця нашим людським змаганням; перемога

правди для нього — це аксіома, не зважаючи на всі удари мерзеньної дійсності. Він навіть передбачає той сподіваний час і знову тут ми маємо у нього щиро-біблійні факти й так натхненного пророка.

Тоді як, Господи, святая
На землю правда прилетить
Хоч на годиночку спочить—
Незрячі прозріють, а криві
Мов сарна з гаю поймаються,
Німими отворяться уста,
Прорветься слово, як вода,
І дебр' пустиня неполата
Сцілюською водою вмита
Прокинється.

(„Подражання Ісаї“).

ЕРЕТИК

(у ривки)

Привітай же в своїй славі
І мою убогу
Лепту — думу немудрую
Про чеха святого,
Великого мученика
Про славного Гуса!
Прийми отче. А я тихо
Богу помолюся,
Щоб усі слов'яни стали
Добрими братами
І синями сонця правди
І еретиками
Отакими, як Констанцький
Еретик великий!
Мир, миріві подарують
І славу вокові.

Кругом неправда й неволя,
Народ замучений мовчить.
А на апостольським престолі
Чернець годований сидить.
Людською кров'ю шинкує
І рай у найин оддає!

Задзвонили у Констанці
Рано в усі дзвони.
Збиралися кардинали,
Гладкі та червоні,
Мов бугай в загороду,
І праявлять лава,
І три папи, і баронство,
І вічні глави.
Збиралися, мов Юди
На суд нечестивий!
Проти Христа. Сваре, гоміт
То реве, то віє,
Як та орда у таборі.

І цілу ніч бенкетували
Ченці, барони... всі пили
І п'яні, Гуса проклинали.

Задзвонили у кайдани,
І повели Гуса
На Голгофу у кайданах,
І не стрепенувся...

Від Редакції

Подаємо нижче переклад відповіді посла п. І. Дікура на „Відкритий лист“, зміщений в „Єв. Правді“ (ч. 1-2, 1963 р.). На підставі відповіді доводиться констатувати, що кореспондент „Нового Шляху“ у своїх матеріалах, якими скористався автор листа Ів. Зоренко, приписав деякі думки послові, що він їх зовсім не висловлює.

Від щирою серця бажаємо, щоб думки, які подав посол п. І. Дікур у відповіді, стали переконанням усього українського іривоу духовного, світського і КУК.

Оригінальний текст відповіді п. І. Дікура містимо в англійській секції (ст. 8).

Редакція „Євангельської Правди“

Редакторів „Євангельської Правди“

Вельмишановний Добродію!

Мою увагу привернув „Відкритий лист“ до мене в „Євангельській Правді“ за січень-люте́нь 1963 р.

Дуже шкодує, що сказав іншою якійсь час тому в Віндзорі, могло бути в той чи інший спосіб витлумачене як заперечення існування 35.000 канадіців — українського походження, які належать до протестантських церков. Як цяком са́лдомо визнаю існування цієї групи і її позитивні речі, що вона зробила на добро Канади, так само як і всі позитивні, що зробили групи інших релігійних визна́нь.

Я думаю, що я сказав, або мав намір сказати про те, що дуже часто канаді́йці українського походження мають непотрібні тертя в двох головних релігійних деномінаціях і це має негативний вплив не тільки на наш канаді́йський спосіб життя, й зокрема негативно впливає на канаді́йців українського походження.

Я переконаний, що переважна більшість українців-канаді́йців чинить опір усякій пропаганді, що має своїм завданням викликувати тертя на ґрунті релігійного віровизнання. Крім того, я певний, що таку пропаганду ненависти ширити тільки незначна купка осіб.

Тут, в Канаді, ми маємо свободу поклонятися Богові так, як ми бажаво. Канаді́йці українського походження, що й належить до протестантської віри, не гірший канаді́йці і не менш гордий з свого походження і спадщини, ніж будь-який канаді́йці іншого походження чи іншого віровизнання.

Близько шістдесят років тому, мій дід покинув різну країну, де він родився, і приїхав до Канади. Він приїхав до Канади не тільки тому, що тут, як його заповідали, кра́йцї будуть життєві вигоди для нього і його дітей, а й тому, що він відчував, що в Канаді він матиме, крім інших свобод, свободу поклонятися Богові так, як він бажав.

Канаді́йці українського походження в наслідок їх історичної минушнини мають можливо більше причин, ніж їх товариші, канаді́йці інших походжень, тішитися і боронити релігійні свободи, що вони знайшли їх тут, в цій нашій землі.

Щиро ваш

Іван Дікур

Оттава, березня 12, 1963.

ЧОГО НАВЧАЄ УКРАЇНЦІВ МУДРІСТЬ БАТЬКИВ

“Бо розп'ятий тільки про дані часи”. 5 Мовс. 4:32

Микола в історії України не потрібна була для українського народу так добра порада як у наших дідів. Коли Гітлер твердив, що історія Німеччини єрмована боротьбою на тисячу років, боротьбою, яку він провадив, то ми можемо сказати, що існування України залежить від рішень і напруги політичних, суспільних і релігійних змагань, які виявляють наші державні мужи. Ми стоїмо напередодні незвичайних світових подій. Важливість цих подій виявляє від проводу і всього нашого народу великої розв'язливості. Саме в таких випадках варто звернутися до скарбів життя нашого народу, виявити, в чому полягала сила наших батьків, яка дала їм можливість втриматися на порів'ї життя в жорстокій боротьбі. Корисно зробити висновок: чого навчав українців досвід і мудрість батьків.

Духові скарби українського народу великі. Проте часі ті, що зертуються до скарбів наших батьків не беруть чинників, що робили їх могутніми, а пробують нав'язати нам чинники, які фактично були протилежні їм. Покійний лорд Джан Руссєл у своїй промові в англійському парламенті сказав: “Ми говоримо багато, думаю дуже багато, про мудрість предків. Я бажав би, щоб ми сповнилися їх відвагою.”

Це надзвичайно важлива порада для нас українців. Тим часом наші провідники йдуть до скарбів минувшини нашого народу і повертаються, так би мовити, з обережними надзвичайними, закостенілими і мертвою, що були тигарем навіть і для наших батьків. Замість духа піонерів, що відважно прорубували нові стежки життя, вони приносять нам “орієнтації”, “приспосовування”, закликають до давно віджитих, мертвих форм життя.

Саме тепер український народ насапері і понад все потребує відваги своїх батьків. Мудрих і досвідчених людей ми маємо чимало. На жаль відчувається велика потреба у людях відважних. Звичайно ми маємо на увазі відвагу в духовних речах, бо фізичний героїзм українського народу викликав і викликає подив усього світу.

Якої ж духовної відваги, що робила наших батьків могутніми, ми потребуємо? Несаме-

ред відваги прокладати нові стежки і шляхи в нових обставинах і нових сферах життя. Ці відзначалися наші предки. Вони не боялися і не вагалися покинути старе, застаріле, що не відповідало новим умовам життя, і творили нове й краще, чого вимагав поступ народу. Наші предки відкрили себе славою, як відважні моряки і завойовники нових країв. Святослава з своєю відважною дружиною був славний походом в далекі краї. Запорозькі на непереміжних човнах не раз обкурювали пороком стіні Царгороду. Іх човни бували і в Середземному морі.

В духовному житті наші батьки не вагалися прорубувати нові дороги, коли того вимагало добро народу. Його боротьба за краще існування. Вони відважно шукали правди і, знайшовши її, боролися за неї. Наприклад, Володимир Великий, бачивши, що поганство зав'язує будувати краще життя народу, не вагаючись, руйнує поганську релігію на Україні і запроваджує християнство, з цілковитим усвідомленням духу часу і його потреб. Це був раптова, незвана мас нашого народу дорога, але дорога кінцевої потреби.

Цього вчинку наш сучасний церковний провід не може зрозуміти. Вони думають, що Володимир Великий запровадив звичайнісє християнство в Україні навів, що воно окремівши і сповнившись марнотвірством має стати навів за єдину форму нашої релігійності. Першого нерозуміння духа реформи і адеції великого українського князя не можна уявити. Він не був звичайним усталити навів ту або іншу форму релігії на Україні, а прагнув запровадити в Україні церкву, що відповідала б умовам його часу. Як би ми мали в нашій дії провідника, що відвагою і мудрістю не поступилися перед Володимиром Великим, то він, не вагаючись, поклав би кінець ритуалістично-ізоляційному, навадипити і дєморалізанти і потужною рукою запровадив би євангельську церкву. Істеричний вигук ритуалістичного проводу про “козачку віру”, “віру батьків”, “святі пороки” і т. д., заперечують духову відвагу і споконвічну мудрість нашого народу і його найкращих провідників. За це наш народ розплачується

великим терпінням, навадипити, темнотою і пригнобленням. Як нарід ми лєтемося в хвості походу народу. Наперед нас не пускають не чути, а свої обкурістичні, люди без відваги і видіння, що Аого ма Володимир Великий.

Наші часи своєю характером подібні до часів великого князя. Вони повні нових здатностей, рухів. На наших очах трансформуються життя людства. Наша трагедія полягає в тому, що ті, хто повинен був би бачити ці зміни і нові вимоги, не розуміє, не бачить потреб часу, від яких залежить саме існування народу. Настав найвищий час, щоб спритуїти Диплом старі божиди! які скокують життям народу, допомагають займатися і навадипити вискувати його. Наїстич на Україні в останню війну видали секретні інструкції щодо ставлення до населення. У цих інструкціях між іншим сказано, що українці мають забобону віру, яку слід українцям залишити, бо нової, кращої віри ти, німець, “їм не дає”. Комуністи пробують відібрати нам всяку віру. Наїстич погоджувалися з нашими ритуалістами, що нам вистарчить і того, що маємо. В результаті руїни. Тільки правда чистого Благості Христо-во піднесе нас нарід на нові висоти. Михайло Грушевський, найвидатніший з наших модерних істориків благів українців євангеліків закордон старатися ширити євангелізм в Україні і навіть просив звичайнісє цією справою чужинецькі євангеліські кола. Він твердив, що на православ'я, навіть зреформоване, він не має надії. Релігія лежить в основі усього народнього життя. Це розумів Володимир Великий, але чого не розуміють сучасні короткозорі церковні провідники.

Діма

Не менш важлива риса в житті наших батьків це була відвага в боротьбі за правду. Це іскрово змалював Гоголь в сцені, коли Тарас Бульба кає своє рукою відступника сина Андрія. Є драбина лояльності. Лояльність проти Бога завершує її, дальше лояльність проти свого краю, лояльність проти своєї родини тощо. Релігія української католицької ієрархії на єпископу Папі, що зневажав Україну, виявляє, що завершує її лояльність ні Бог, ні Україна, а лояльність проти італійця в Римі, якого вони називають Папою.

Нашим девізом має бути то, що його можна прочитати в одній з шкіл в Торонто: “Будемо вірні, що правда є сила і ця віра будемо з усією силою робити те, що ми вважаємо за правду”.

Досвід славної минувшини наших предків навчав нас також про важливість проводу. Наш нарід мав чимало великих провідників зпоміж юнаків і єтєм'янів. Іх вчинки опісляються і досі в ніснях і думках на всій Україні.

Коли нарід має новими шляхами важливість доброго проводу є вирішальна для успіху. В нашій дії кожний українцев, при бажанні може знайти провід найкращий з усіх. Таким звернення провідником для кожного народу є Ісус Христос. Ні церква, ні священиство, ні інше, а Він і Аого провід становить виняткову гарантію успіху в житті і боротьбі народу.

Знайти Його ми завжди можемо в Слові Божому, в якому сказано: “Нема ні в кому другого спасіння, бо я нема іншого їм'ї над небом, даюмо людям, щоб ними спасатися нам”. Діян. 4:12.

ЗА ТЕЧІЄЮ

Вчора день був такий, як сьогодні,
Завтра буде такий, як учора,
І хоч міняться часто погоди,
Хоч мінються люди, події,
Течія залишається стала.

Хтось помер, інший щось народився,
Хтось заплакав, а хтось засміявся...
Течія від цього не змінилася,
І не можна їти проти неї.
Як не можна їти проти Бога.

Я співаю сьогодні, а завтра
Вже уста розутіють не зможу...
І не зміни мені своїм криком
Десь дитя до землі усміхнеться
І попливе за життям-течією...

В протилежність до диктатур демократія — це вільний розвиток всіх активних творчих сил нації. Тому для нашого народу, що затримався в своєму розвитку, демократія є найкращим і найважливішим шляхом для його всебічного та успішного розвитку. Поставляючи лише питання: чи має український народ вже досі до демократії і чи вистачить у нього впливу й сил для встановлення в себе такої складної системи суспільної організації, як демократія?

Щоб дати відповідь на поставлене питання, треба зазначити, що фактично ми сьогодні маємо змогу вибрати лише між двома головними формами суспільного ладу: демократією і диктатурою. Всі інші форми державного устрою, як республіка або монархія, покриваються цими системами суспільного ладу, і не вони терплять відірваної вирішальної ролі. Бо як за республіки, так і за монархії може існувати і демократія і диктатура. Так, наприклад, в конституційних монархіях — в Англії, Швеції, Данії, Норвегії, Голландії існує зовсім демократія, а в таких деспотичних, як Чиле, Аргентина, Парагвай, Бразилія, фактично панують диктаторські режими. Тому спір про те, чи нам потрібна республіка чи монархія, це справа другорядного значіння.

В умовах сучасного, дуже скомплікованого господарського й суспільного життя і поширення політичної рівноправності на всіх громадян головну роль в державах відіграють не монархії, а ті приватні організовані суспільні сили, що фактично виконують роль проводу в сучасних суспільствах. Тому значно важливішим для сучасного ведення державних справ є питання не про республіку чи монархію, а про те, яку форму суспільного ладу — демократію чи диктатуру — ми хочемо завести у себе в Україні.

З цього погляду стара звичка поділяти людей на прихильників монархії і її противників сьогодні значною мірою є вже пережитком. Сьогодні для політичної характеристики монархістів вирішальним має бути не те, що вони називають себе монархістами, а те, за яку систему суспільного ладу вони стоять — за демократію чи за диктатуру. Залежить від цього визначається їх політичне становище в нашому суспільстві: чи вони стоять на

І. Мазепа

ПРОБЛЕМА ДЕМОКРАТІЇ НА УКРАЇНІ

боці демократії, чи, навпаки, їх місце в таборі прихильників диктатури. Нікого третього становища не може бути. Українське суспільство мусить знати справжню обличчя тих політичних груп, що борються за свій вплив на організацію нашого народу. Тільки в таких умовах зможемо встановити у суспільний лад, що знайде підтримку цілої нації, а не тільки її окремих груп.

Безперечно нашим історичним традиціям і нашим сучасним завданням найбільш відповідає демократична форма суспільного ладу. Іншого шляху для нашого визволення немає й не може бути: якщо наш народ хоче визволитися зпід опіки деспотичної Москви, то його життєвими завданнями є виховувати своїх членів у дусі наших національних традицій — європейського демократизму, а не московського деспотизму. Тільки в демократичних порядках на Україні єдиний шлях для всебічного й успішного розвитку наших національних сил. Український народ, що в нідячтій періоді своєї історії не трапив почуття своєї відокремленості від сусідніх народів і завжди прагнув до свободи, не може прийти перед диктатуру тієї чи іншої групи, хоч би її своїх українських людей, заварочених впливами чужих ідей і чужих традицій.

Український народ вибере собі демократичну форму суспільного ладу як найбільш відповідну до особливостей його історичного розвитку і його національної вдачі. Ця форма буде найлегша для встановлення й закріплення її в наших українських умовах. Демократія це не якийсь шаблон або строге уніфікована система, яку скрізь треба запроваджувати тільки за одним зразком. Напр., в таких країнах, як Швейцарія, Франція, Англія, існує демократичний лад, але ні одна з цих країн своїм суспільно-політичним устроєм не подібна до другої. Можна сказати, що відмін демократії є стільки, скільки тих народів. Це залежить від характеру народів, його традицій, загальної культурного рівня, особливостей історичного оточення і т. д. В кожній демократичній країні державно-суспільний устрій, щоб бути місцям, має бути пристосований до місцевих умов, і тому форми демократії будуть різні.

Можливо, це буде виборний президент або конституційний монарх; може бути демократія, де право вибрати посади до парламенту надається всім повнолітнім громадянам і громадянкам або тільки їх частині; може бути демократія з двома або однією законодавчою палатою і т. д. Але при всіх цих різноманітних формах суть демократії залишається одна: можливість вільної думки і вільного розвитку членів суспільства.

Не можемо сумніватися, що після всього пережитого Україною за останні десятиліття нашим людям не забране державного розуму і доброї волі для встановлення в нас такого суспільно-державного ладу, який би найбільше відповідав внутрішнім відносинам на Україні. Маємо підставу твердити, що сучасна Україна — це вже не Україна кінця XIX або початку XX віку. Це вже не та Україна, коли нашим провідникам доводилося витрачати енергію на те, щоб розізнати робітників і селянам, „хто такий українці і чого вони хочуть“. Це вже не Україна, про яку світ нічого не знав, і треба було доводити йому, що існує український народ. Порівнюючи з тим, що було 30 років тому, Україну світ вже знає, як здається, ще ніколи раніше. Найважливіше, що українське населення за цей час стало без порівняння свідомішим національно й політично. Фактом великої ваги для нашої сучасної дійсності є те, що український народ має дуже мало неграмотних. Цей факт творить важливу підставу для того, щоб успішно проводити підготовчу роботу серед нас для здійснення ідей і практичної демократії.

Не менше значення має також і той факт, що наш народ переживав революційні хвилі. Хоч більшовицькі деспоти завдавали нашому народові страшних ударів, але це повсюдно викликало в народних масах стремління до свободи і невенств до диктатури. Ми бачили на прикладі Німеччини, що то значить, коли народ не мав у своїй історії революційної епохи і в боротьбі попередніх поколінь не здобув демократичних традицій.

Великий революційний рух у нас, на Україні, пробудив народні маси до активного політичного життя. Боротьба з московським більшовицьким насильством научила нас наріди любити й дорожити свободою, відірвала в ньому традиційні змагання до волі й незалежності. Можна, не перебільшуючи, сказати, що починаючи від першої окупації України московським більшовицьким на початку 1918 р. і по сьогоднішній день, тобто більше як чверть століття, життя на Україні — це безнастання, повна великої енергії й жертвенності боротьба українських мас з чужоземною неволю, за свою національну й людську свободу. Це — великий досвід, і цей досвід ніколи не пропаде даром: його використає наш народ для встановлення нашого традиційного демократичного ладу. Ця школа революційної боротьби з московським насильством не тільки пробудила наш народ національно, а й політично. Вони на ділі переконала його, що на українцях, не подорож за моск. деспотичними традиціями і порядками.

Протилежно до російського народу, якому бракує демократичної традиції, наш народ таку традицію має, і це здобуток великої ваги. З цього погляду також наше національне відродження (Продовження на ст. 5)

Б. Лисенський

НИТ

З очима мрійливими, з піднесеним чолом,
В хотінні творчому міцна в собі мов криця, —
Стоїть віками чарівна столиця.
Над непокірливим Славутю-Дніпром.

Змагання довгого бійки плинний вал,
Ідуть у небути держави і народи...
Та сяйне гасло правди і свободи
Столиця береже як вічний ідеал.

Хай знов насунуться криваві століття —
Те гасло над Дніпром думатиме живе...
І, певні сил своїх, в борні переживе
Столиця гордая всі бурі лихоліття.

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as
second class mail. Post Office
Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закор-
доном \$10.00. Оплатити чеком 10%.

РЕДАКТОР — КОМІТЕТ
Віктор М. Фесенко

Адреса редакції:
100 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ЛУ 9282

Проп. Дмитро Гагенда

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

485-57 Keln St. West,

ТОРОНТО

Телефон:

Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

За заливою засланою

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В СССР

Опилившись у надзвичайно тяжкому становищі за другої світової війни, Сталін вирішив використати релігію, яку ще Карл Маркс вважав за „опіум народів“. Безперечно Сталін не помилився, бо відроджена російська православна церква в СССР ширю виконує завдання комуністичної політики. Сао-вом, як колись за царату православна церква „вірою і правдою“ служила царському урядові, так тепер вона ще з більшим піднесенням служить Сталінові. В передмові до збірника „Русская православная церковь в борьбе за мир“ так і сказано:

„Проповідаючи і запроваджуючи серед людей любов і мир, що їх приніс на землю Господь наш Ісус Христос, Російська Православна Церква чуєно прислухається до моральних запитів сучасного людства і вважає своїм безпосереднім обов'язком сприяти його найкращим прагненням“.

Отже, російська Православна Церква „чуєно прислухається до моральних запитів сучасного людства“, щоб часом не сплутати в підпорядкованій цього людства ненажерливому Сталінові. Вона від „широкого серця“ благает Всевисшнього по-слати протестантській Америці, що являє собою „головного підпалювача нової війни“, свого ангела, який відкрив би її очі для Христової Заповіді: „Любити один одного“, допоміг би їй усвідомити, що дух християнської віри і справжня церква Христова мають своїм завданням „покірність, скромність і жертовність“. Православна церква-благословляла і благословляла захист Соціалістичної Ватиканщини, бо вона вважала цей захист (а хіба про-паганда СССР іншої думки? І. Г.) як святий обов'язок, як найвищий вияв любові до Вітчизни, як подяку на який вказує Слово Божє, бо „немає більшої від тієї любові, як коли хто покладає душу свою за дру-зі свої (Єв. Ів. 15:13). Словом

— хай живе соціальна революція в цілому світі, тільки... на чолі з Сталіном!“

Треба відверто сказати, що є чимало мізаних людей по цей бік залізної Заслони, які ширю вірять в що брехливу агітацію Російської Православної Церк-ви. Звичайно, „мудрий Ста-лін“ тільки посміхається, як ка-жуть, в кулачок. Тому цього треба. Проте він гостро тримає вухо, прислухаючись, чи часом не починають вірити... свої лю-ди. А випадки такі вже є.

Комсомолец Гиниломелієв із с. Рудуля, Воронежської області, в газеті „Комсомольський Пра-вді“ від 4 липня 1952 р. поруши- питання про ставлення комсо-мольців до релігії. В основно-му це на певне питання „Ком-сомольська Правда“ відповілає так:

„...В нашій країні зліквдова-не соціальне коріння релігії, знищені експлуататорські клас-и. Переважна більшість совет-ських людей відома від релігій-них забобів“.

...Проте є ще люди, що не звільнилися від релігійних за-бобів і марновірства. Голов-на причина жувчючюсті у свідо-мстві людей релігійних забобо-ів полягає в наявності капіта-лістичного оточення, що намага-ється за вязку цю оцінку і підтримати ці пережитки у свідомості советських людей.

...Сталінська конституція ви-знає свободу антирелігійної про-паганди і свободу виконан-ня релігійних культів. Але ко-муністична партія і советська держава не вважали релігійні пережитки за нешкідливі і зов-сім не байдуже ставляться до них. Партія ніколи не миряла-ся з релігійними забобами. Справжній марксистсько-ленін-ський світогляд несповучий із ідеалістичними поглядами, з релігією“.

...Релігія — нетілесий анти-матеріалізм, але разом з тим і ре-акційний світогляд. Вона оду-мачує світогляд людей, ро-біть їх пасивними у боротьбі

До й коли шукати спасіння?

Є багато таких, що хочуть спасіння і ревно пробують зна-ти його. Шкода тільки, що не всі ми знаємо, де його шукати, або де його можна знайти. Де-хто з нас пробує досягти спасін-ня власними добрими діями. Це страшна помилка! Добрі ді-ла важливі і потрібні для кож-ного щирою християнина для того, щоб ними довести наше християнство, що воно є добре. Як „кожне добре дерево приносить овоц добрий“, так і правдиве християнство повин-но робити добрі діла. Однак добрі діла ні в якому разі не можна вважати за підставу, або джерело нашого спасіння. Дух Божий через ап. Петра сказав: „І нема ні в кому другому спа-сіння, бо й нема іншого ім'я під небом, даного людям, щоб ним спастись нам“. — Діян. 4:12.

Є знову й такі, що шукують для себе спасіння в їх церквах, в причасті, в церемоніальних відправах, богослуженнях і в усіх публічних вчинках. Ми повинні знати, що все це в-становили церковні провідники, і запровадили в християнську релігію не для того, щоб дати нам спасіння, а для того, щоб дати тим із нас, що вже спа-сінні, місце і спосіб, яким ми мо-гли доводити наше спасіння, що ми його вже знайшли і одержали вірою в Господа нашого Ісуса Христа.

Є й такі, що шукують свого спасіння через св'ятих і ангелів. Ці також помиляються, бо в Біблії сказано: „Один бо Бог і один Посередник між Богом і людьми, — чоловік Ісус Хри-стос“. — 1 Тим. 2:5.

Пам'ятаймо же, що коли ми шукаємо для себе спасіння, ми повинні шукати його тільки в Ісусі Христі Господеві та Спасителю нашої, який так по-любив нас, що себе видав за нас.

Між нами є такі, що хочуть

спастись, думають шукати для себе спасіння, але колись — в майбутньому. Багато з них твердять: „Я почну про це да-ти, але на старості літ. Тепер ще ні, бож маю багато на мой голові роботи, інтересу і всь-ких родинних справ. Отже по-чну шукати для себе спасіння аж тоді, коли стану старим“. Проте, кожний знає, що коли лю-дина стала старою, то вона має більше клопоту, ніж коли вона була молодшою. Старі люди за-більшого недухи, нервові, зму-чені, хворіють, стають галузі й присипляють, журяться день і ніч, завжди їх що небудь непо-коїть, і раз-у-раз сердаються. Та-кі люди не шукують для себе спасіння, бо їх тільки обходять їхні старечі клопоти. Багато з них впадають без спасіння у темноту, безнадійну вічність, що її Слово Божє називає „пек-лом“.

Мій друже, хто б ти не був, зваль твого власного добра та щастя, поки ти ще спроможний зробиш це, усвідом твою по-требу щодо спасіння, і шукай його в Ісусі Христі Господеві нашої. Послухай поради Бо-жого, поданої в Біблії: „Шукай-те Господа, доки можете знайти його, кличте його, коли до вас близько“. — Іс. 55:6. І дади: „Що то за користь людині, хоч би світ увесь здобув, а душу свою занепалив? — або, — що дасть людині у заміну за душу свою? — Єв. Мат. 16:26.

Чи можеш ти, дорогий читачу, і надади занедакувати спа-сіння, не шукаючи і не прийма-ючи його тепер, від Господа Ісуса Христа, що вмер за те? Ні, ти не можеш і не повинен занедакувати його. Коли так, то приймай те спасіння тепер, через віру в Ісуса Христа, а тоді Бог милосердний до тебе і прийме до себе в райстві невинному“.

Знищені очей у Сірку, будуть галасувати на весь світ, що „захист Соціалістичної Ватиканщи-ни — найвищий вияв любови до Вітчизни“, а „боротьба з релі-гійним марновірством є найваж-ливішою складовою частиною комуністичного виховання“.

...Комсомолец не повинен байдуже ставитися до релігії, а бути активним борцем проти релігійних забобів“.

А хіба ж може бути інакше? Повинна ж Православна Церква зберегти якісь традиції і після Сталінського царювання.

Ів. Гілінін

ПРОБЛЕМА ДЕМОКРАТІЇ НА УКРАЇНІ

(Закінчення зі ст. 3).

дження в XIX ст., що так само відбувалося як у чехів під знаком народоправних ідей, не могло не залишити помітного сліду в психологічному наставленні нашого народу. Вплив цієї дати, безсумнісно, матиме так само позитивне значення для майбутності нашого народу.

Крім усього цього, запроваджуючи свій внутрішній суспільний лад, ми повинні будемо дивитися на справу реально. Не слід забувати, що столітні перебування народу під московською деспотичною владою, безперечно, залишили певні свої негативні впливи на наше суспільство, на його психіку і на ціле його духовне наставлення. Тому очевидно тяжко буде від системи большевницького рабства перейти до повної демократії. Цей перехід від большевницької насильницької системи до режиму демократії має відбуватися на підставі добре продуманої політичної і господарської та соціальної програми. Вскія раптові, не пристосовані до наших українських відносин зміни, справи не допоможуть, а навпаки, тільки можуть їй пошкодити. Треба пам'ятати, що напр. англійська демократія значною мірою тимши й сильна, що вона виробилася органічно, поступово. В цій країні кожний крок вперед робився тільки після того, як здобуто раніше заціпеніла міцно й безповоротно.

Тому також у нас, на Україні, для встановлення міцної демократії доведеться йти систематично, даючи насамперед про розвиток ініціативи й самодіяльності населення в формі розбудови органів місцевого самоврядування, поширення кооперації в різних її формах, виховання молоді в дусі поступових ідей і т. д. Словом, розгорнути демократичну систему у нас доведеться по мірі того, як вона буде зміцнюватися й зростати в психологію, звичаї й потреби мас народу. Тоді демократичний лад, кристалізуючись в тія чи інші форми, може уніфікувати різні перебіги та криз і дати нашому народові, як і його провідній верстві, можливість всебічного та успішного розвитку. Тим більше, що в розвиненому демократичному суспільстві до провідної верстви ніяк підіймається з народних глибин все, що є здібного та активнішого.

(І. Мазепа — „Підстави нашого відродження“ част. II).

Немилосердний багач

Умирив багач...
Був він надзвичайно скупий і через те за ціле своє життя набув велике багатство.

Частенько люди йому нахваливали на його скупість, але він завжди зарозуміло відповідав: — Я інше робити не можу. В житті гріш це все. З доп чогого троша все зробили! — І ось тепер, коли смерть стала йому перед очима, йому спало на думку, що й на тому світі напевно гроші мають велике значення... Отже, щоб часом не мати клопоту, треба і там їх мати.

Подумавши так, він закликав до себе дітей і, прощаючись з ними, дав розпорядження, щоб поклали в домовину мішок золота.

— Та те спкується там! — ледве говорив він. — Насипте мішок як слід.

Тієї ж таки ночі розпрощався він з білим світом.

Діти, звичайно, виконали волю батька і поклали в домовину мішок, в якому було щось на пару тисяч долярів золота. Коли наш скупердяк опинився на тому світі, розпочалося урдування! Скрізь писали, записували, вимагали присяги, відсилали один до одного. Адже ж і там є різні урдувці, бора, суди...

Ледве діболоха діждався вечора. А був голодний, як вовк. До того ж і п'яти так хотілося, що язик присох аж до піднебіння.

— Пропаду я тут — подумав. Раптом бачить він довгий — великий стіл, а на ньому різні смачні страви та напої. Навіть щось смачиться на сковороді, та так пахуче...

— Ні — говорить він сам до себе — такі я можу похвалити своєю помирлою. Адже ж добре знав, що мені гроші тут потрібні будуть. Тут зовсім, як у нас було. Аж тепер я з'їм і вип'ю доскоку.

Доторкнувшись з усткішкою до свого мішечка, він підходив до столу і, показуючи на якусь смачну рибу, питає:

— Що це коштує?

— Два центи — відповідає слуга.

— Дешево! — думає багач. — А це? — запитує знову — і показує на тарілку печені.

— Також два центи — відповідає слуга, усміхнувшись.

— То дайте мені, будь ласка, потрібну порцію риби, а також і печені.

— У нас платять наперед — заважнив слуга.

— Наперед? Гарзад, — промовив гордо багач і кинув золоту штуку на стіл:

— Прощу!

Слуга оглянув золоту штуку й каже:

— Ні, це не цент, а ми лише центами приймаємо.

Віддавши багачеві золоту штуку, слуга попросив його вийти. Здибувався багач і за журився:

— Цікаві речі — думає собі. — Проте треба обов'язково виміняти гроші, бо довше так не витримаю...

Отож наказує багач своїм слугам у сі:

— Візьміть собі золото, бо воно мені не потрібне, а замість нього дайте мішок з центами, бо тут інших грошей не приймають.

Переживши сини виконали волю батька. Збрали з домовини золото, а поклали туди повнісінький мішок з центами.

— Маю вже центи — з радістю заявив наступного дня кождо столу багач. — Давайте їсті!

— У нас платять наперед — відповідає слуга, не рушаючись з місця.

— Прощу, прошу! — вигукнує багач і кидає на стіл купу центів. — Тільки, будь ласка, швиденько!

Глянув слуга на багача і, усміхнувшись, каже: — Мало що ти навчився на землі. Ми беремо тут не ті центи, що ти їх маєш при собі, а ті, що ти їх давав іншим. Пригадай собі, чи давав ти колисьнебудь бідним, чи порятував ти їх у нещасті?

Опустив багач очі й замислюється.

Так, за ціле своє життя він і центів не дав бідному, ніколи не знав бід — нещастя інших. І віддав багача набік.

Листи читачів

БАЖАЄМО УСПІХУ!

З нагоди Різдва Христового й Нового 1953. Років ми, група євангелістів, що читавмо „Єв. Пр.“, бажемо вам від щирого серця успіху в дальшому поширенні науки Христової серед українського народу. Дякуємо й ще раз дякуємо за вашу багатогранну й корисну духову працю.

З доручення ваш брат у Христі

А. Рєгат

Бельгія.

ЩОБ ПІЗНАТИ ПРАВДИНОГО БОГА

В нашому таборі в Аугусдорф, Німеччина, є чимало братів українців духово заціпенілих, які шукають правдиного Бога. Наслідують, будь ласка, нам „Єв. Правду“, яка великою мірою допомагає пізнати Бога на основі Євангелія.

З глибокою пошаною й ласким привітом залишаюся, ваш брат у Христі

І. Андрієнко

Німеччина.

Гумор

Піп на пуші

Начитався піп удовий, Як святий жили. Як то вони по пустинях Господа молзили...

Тай задумав і сам грішний З ситом попрохати, Зайти собі межі пуші, Тай собі спастись...

І зібрав усю громаду, З нею розпростився... Взяв з собою молитовник, В пушу віддався...

Але де йому до пуші! Привик до ковбаски... До черочки, горілочка, До борщу, до кашки.

Привик собі як часами То й дечого вжити... То де йому серед пуші Коринці жити?!

Пробув в пуші одні сутки... Ба щось не прядеться... Пробув другі піп удовий... Ба, вже й нитка рветься.

Взяв добродій молитовник, Назад повертає... „А щож то ви не на пуші?“ — Громада питає...

— Не питайте, добрі люди! Став піп говорити — Не з такими життями Серед пуші жити!.

С. Рудявський

ПІСТ

“Ось — піст, який я люблю: зміни календари несправедливості; розв'язи пов'язи ярма, одуті придушених на волю, і розірви вську корину; поділяй із голодним хлібом і заведи в хату, бурлячу бездомних, як побачиш обдіраних, прикрій нагоду його, і від однокровного твого не ховайся”.

Іс. 58 : 6, 7.

Розповіді

ЗА ЩО МЕНЕ БСШ?

(Написав о. Володимир Ковалюк ЧСВВ, Вид-тво оо. Василіан, Нью Йорк, Вересень 1960)

Редакція „Слово Доброго Пастора“ у передмові до книжечки „За що мене беш?“ застерігає читачів, що це є відповідь католиків на несправедливі закиди проти греко-католицької церкви, що унія — це зрада правді віри українського народу, була нам наслідком покляти, що вона служила до сполучення, тобто, до винагородження української нації. Щоб якнайкраще переконатися читача в правдивості доводів автора, редакція підкреслює, що „Автор книжечки є о. д-р Володимир Ковалюк ЧСВВ, перший настоятель василіанської віцепрелатії в Аргентині, який підчас студій в Римі джерело студіював справу Унії“.

Звичайно книжечка має пропагандний ціль і написана досить тенденційно (скрізь підкріплено 1. 3.), історичні матеріали використані не об'єктивно, а такі твердження, як напр., „вертаються до Голови Христової Церкви“, „Україна постійно схилилася до Риму“, „У нас зворот до Риму був незначний природний“ і т. д., потребують великої дискусії. В даному разі ми хочемо звернути увагу читачів на те, що автор хоч і „джерело студіював справу Унії“, але в книжечці ці слова немає про творчість Івана Вишенського, найвидатнішого українського письменника кінця XVI — початку XVII ст., який у своїх посланнях так якрав у правдиво висвітленні справ Унії після Брестського Собору 1569 року.

Д-р Ковалюк пише: „Маючи історичні джерела, розуміючи і шукаючи правди не двома, що Україна постійно схилилася до Заходу, до Риму“ (ст. 9)... „Прихильники Унії протиставили патріархатові Рим і сильною відстоювали, де не було ніяких сумнівів і вагань, де всі догматичні справи були впорядковані, ересі засуджені, духовенство і вірні підпорядковані дисципліні“ (ст. 19). Чи й справді так було в Польщі об'єднаних в релігійному відношенні з Римом?

У своєму найвищачинішому й найхарактернішому творі — „Пісаніє до всіх обше в людській (польській) землі живущих“ Вишенський ставить такі питання:

„Де тепер в людській землі віра? де надія? де любов? де

правда й справедливості суду?“...

Відповідаючи на ці питання, Вишенський з великою силою почути і надзвичайно якравно змальовує картину морального розкладу духовенства і світського папства, про торжество зла у успішних взаєминах шляхетської Польщі. Він пише:

„Сьогодні в людській землі святих усіх, як дамо до нас... жерці, черевом, а не духом служать. А панове над Бога богами вищими для своїх підручних підданців поробилися... А замість покірної простоти й убогості — гордість, хитрість, ошукування і лихоїмство пахнуть! А замість суду й правди — несправедливості, брехня, кривда, перехиткування, перепослування, наруга, лицемірство, лестоші й насильство антихристів пахнуть“.

Чи можна було в таких обставинах шукати правди, про яку говорив д-р Ковалюк?

Д-р Ковалюк, підкреслюючи, що на ініціаторів і реалізаторів Унії впадали не звичайні, не фізичні примусуючі причини, але внутрішні, душевна жада правди й добра“ (ст. 20), з захопленням вигукнує: „Хай історичні обох віроповідань викликають: хто примусив митр. В. Рутського чи Мих. Рогозу до Унії? Хто наклав Унію єпископам І. Потієві, Гр. Германові, Кир. Терлецькому?“... (ст. 24).

В „Пісанні к утешити от православне віри єпископам“, — величаношаним панам — М. Рогозі, І. Потієві, Гр. Терлецькому та іншим представникам, що підписали Унію з римською церквою Вишенський пише:

„Покажіть мені ви — о, за язувачі згоди, — де й хто з вас, в мирському житті будучи, отих шість заповідей, Христом узаконених, сам виконали, тобто: голодних нагодували, спрагнених напоїли, мандрівних упокоїли, голих одягли, хворим послужили, у темниці одавдували?“

Чи не ваши милості годних ологодити і спрагнутих робити бідних підданців, що такий самий, як і ви, образ Божий носять; на сиріт церковних жертвни дупити і з гупию стогів та ожерелі волохите. Самі з своїми слугуваними продаєте отих труд і піт кривавий, лежачи й сидючи, сміючи й граючи, пожирате. Горілки продажувані курите, пиво троюке

добіре варите і в пірну нечистого черева вліяєте.

...Чи не ваши милості ради того й єпископства доконалися, щоб білиш надбали майна, маєтностей, скрабі грошових і придбували у церкві Божій злобути?

...А коли неправду кажу, одавалимо той надгробний камінь і побачимо навіс все життя ваще в мирському стані і нічи, в так званому духовному: хто чим колись був, і що мав, і хто він тепер є, і що має?

...Перше, його милості каштелян Потій. Коли і каштелянства титул досі, то тільки чотири слугувани і з оджею, яка барва вишнєїста була, за собою волочила. А ніні, коли єпископом став, персягє чинлом і за десатом, і барва скупа до рожка і славиша.

...Так само і його милості архієпископ. Коли простою Рогозноюю, не знаю, чи й двох служників на службі своїй мав. А ніні чинлом переважить з десатом, барвою рівною з першими.

...Так само й Кирило. Коли був простим попом, тільки дика за собою волович, якому окрайками з пірогіт платив. А тепер, коли єпископом став, дожене слугами та барвами перших...

...Бачу, що не в сага Христа, а в сага світу цього усі вище названі паломничеством трудяться.

...Отак-то й ви, панове єпископи, сидите на місцях єпископських, але не сидите на гідності й чесності; пакуєте над селами, але над вашими душами диявол пакує; пастирими себе зовете, але есте воики; зовете себе свяченими, але есте прокляті; Іменуете себе єпископами, але есте мучителі; міркуєте, що ви духовні, але ви погані й азичики“.

За автором книжечки „За що мене беш?“ всі ці ініціатори й організатори Унії були сповнені „душевною жаждою правди і добра“. Коментарії — зайві.

Як ставився український нарід до Унії, ми бачимо з вступу до згаданого послання, де Вишенський пише:

„Доводжу до вашого відомства ваших милостей, що дійшло до мене вашого подання, праці, ретельності і старанності писання під назвою „Оборона згоди з латинською церквою і вірою Римської служби“ — вами підкулавалыми і будиначними тієї змінної згоди, унії гаданої, як її руський народ зов“.

З надзвичайною правдивістю змальовує Вишенський, чому значна частина духовенства

приймає Унію: воки перейшли:

„Від убогих до багатого, від простих до китрого, від нечистих до найсвітлішого, від покірних до гордого, від блідого до того, хто чинить біду, від мучеників до мучителів, від тих, хто нічого не має, до того, хто над світом пакує“.

Розповідь Вишенський і про те, що в Польщі на ті часи добувалися єпископства харбинством, підступами:

„Славнішими секретарями і референтами, похлібниками і таємним брехунами його королівської милості... сто... червоних золотих у руки тич“, а далі, що нічого стоять, „великими білими талями, а тім півтарями, тич хоратам й четверцями, цьому у руку тич, тому тич“...

Нарешті письменник, відображаючи думку українського народу, впевнений, що він не піде за уніятами:

„Не надійтеся, влада світська, королі та всі наставники і всякий слуга пап римського! З вами ні в чому православні погудувати не хочуть і пап поклянутися не зовуть. Не надійтеся сьогодні, не надійтеся завтра, не надійтеся післязавтра, в будучинні і навіки віків“.

Після таких документів дуже важко переконатися читача, до чого намагається д-р Ковалюк, що унія була добровільна і не прагнула винагородження української нації.

Тим часом папір все витримувє.

Ів. Зоренко

„Горе вам, письменники та фарисеї, лицеміри, що уподобуються до горлів побієнних, які звернувши на гирі, а в середині повні кісток мерлу і вської нечистоти“ (Єв. Мат. 23-27)

Справи іміграційні

Закордонні паспорти, папери іміграційні (перейти), громадські папери, пенсії.

Розшук близьких і знайомих і знайомих у Краю і закордоном.

Для пошуків інших скінталів у справах:

1. Рент іні, отримувачу у „Крісифоросфорин“ на терені Зах. Німеччини;
2. Визноуван (за намет), коли й справи знаходяться в „Віслюквалінгаммер“, там же на терені Зах. Німеччини.

За інформаціями пишіть:

П. КОНОПЛЕНКО
Гаффорд, Саск., Канада..

ЗМІЩИМО НАШ ВИДАВНИЧИЙ ФОНД

(Да українських євангеліків, братів і сестер в Христі)

Згідно з статутом Українського Євангелічного Об'єднання провадить євангелізаційну працю серед українського народу в усьому світі. В міру своїх сил Об'єднання виконує цю працю протитом традиції років. Поширення Святого Письма і євангелічного-християнської літератури було і є основним завданням УЕО, бо коли люди не освічені світлом Божого Сао-ва і не відроджені духовно, то даремні їх зусилля досягти чого-сь справді прекрасного в особистому і в громадському житті. Шею передумовою справжнього духовного поступу керування і керується УЕО в своїй праці. Ніхто не стане заперечувати, що в нашій євангелічній місії праці саме тепер дві печуки потрібні: поправлений переклад Святого Письма і відповідна українська євангелічна література.

Про видання поправленого перекладу Святого Письма побало Бритійське Біблійне Товариство, яке, як відомо, видає Свте Письмо на мовах усіх народів. Щодо виготовлення і видання євангелічної літератури, то про це маємо поблати ми, українські євангеліки. Керуючись цією потребою, Собор УЕО, що відбувся минулого кіта в Торонто, вирішив виданню працю пожевати, а Головної Управі доручив цю працю якнайшоріше розпочати.

Закінчити розпочату працю Головна Управа зможе тільки тоді, коли буде мати достатні фінансові засоби. Виготовлення висту книжок не коштуватиме майже нічого, або дуже мало, але друг вимагає поважних коштів. Тут саме потрібна співпраця і підтримка від усіх членів і прихильників УЕО. Щоб здобути кошти на видання української євангелічної літератури треба ажити таких заходів:

1. Кожна українська євангеліська громада в Канаді і США, (або відділ УЕО при громаді) повинна влатити свою вкладку.

2. Якщо громада не є членом УЕО і не має при собі відділу УЕО, то така громада надсилає добровільний даток на видавничий фонд. Це буде доказом, що громада прихильно ставиться до УЕО і, крім своєї зовнішньої праці цікавиться також загально українською євангеліською справою та підтримує її.

3. Якщо громада одержала від УЕО чи його скриньки, бр. Стефана Салмерса, книжечки, то повинна негайно сплатити їх вартість. Якщо сплатила тільки частину, то повинна якнайшоріше сплатити решту. (Пояснення. За книжки треба сплатити незалежно, чи вони продані, чи ні. Громади одержують певну кількість книжок і книжечок, платять за них, а потім розпродують їх, в деяких випадках дають безплатно. Це може потривати рік і довше. Таке поширення євангеліської літератури треба вважати теж за місіюну працю окремої громади в своїй місцевості).

4. Громади, які ще не замовили в УЕО літератури, повинні надіслати замовлення якнайшоріше. Просимо не вважати це за наказ, але за добровільний християнський обов'язок. Виконуючи цей обов'язок, прислужитесь багатю справі, що дорога серцю вашому я нашому.

5. Окремих членів УЕО, що не належать до українських євангеліських церковних громад тому, що в їх місцевостях таких немає, просимо сплатити членські вкладки, а окремих прихильників УЕО надіслати добровільні датки на видавничий фонд УЕО.

6. Просимо всіх членів і прихильників, як громад, так і поодиноких осіб, при нагоді збирати добровільні пожертви на видавничий фонд УЕО.

Всі членські вкладки і добровільні датки, які від громад і відділів, та від поодиноких членів і прихильників треба надіслати на адресу скриньки УЕО:

MR. STEPHEN SALMERS,
159 Bimco St., South,
Oshawa, Ontario.

Українські євангеліки! Ви всі ширю бажаєте, щоб радні наші місії і бляшали. Ви напевно радієте з того, що згідно з канадійською урядовою статистикою з 1951 року число українських євангеліків-протестантів за останні десять років зросло на вісім тисяч. Сьогодні в Канаді є 32 тисячі українських євангеліків-протестантів. Тож ставтесь до видавничої справи поважно, ширю, підтримайте її фінансово і інших заохочуйте.

Цією працю Бог поблагословить.

ГОЛОВНА УПРАВА УЕО

ТРИ ВАЖЛИВІ ЧИННИКИ

(На увагу Наукового Т-ва ім. Шевченка)

Минуло чимало часу з дня смерті Тараса Шевченка, проте ми ще не розуміємо як сайд нашого національного пророка, Апостола Правди й Науки — Тараса Шевченка. Чому це так? На мою думку тому, що нам бракує в усвідомленні його величчя трьох важливих чинників: знання, розуміння й діяння.

Щодо знання, то формально дещо зроблено. Всі українці знають про Шевченка, скрізь в українських родинах є портрети його, обшарили рушники, шорую шавують його пам'яті крикиними академіями, здебільшого за певним трафаретом.

Щодо другого й найбільш важливого чинника, чи розуміють всі Шевченка, то, на превеликий жал, треба ствердити, що й на цій ділянці не все гаразд. Наприклад, вірш "Світ ясний, Світ тихий!" проф. Сміль-Стоцький пояснює дуже загальною, мовляв, Шевченко був віруючою людиною. Цього мало. Адже цей вірш, хоч і величкий розміром, але надзвичайно глибокий змістом змальовує три великі епохи нашого народу. І справді, ось його зміст:

Світ ясний! Світ тихий!
Світ зодний, неспокійний!
Защо ж тебе, світе-брате,
В своїй добрій, теплій хаті
Оковано, омурано
(Премудрого одурено)
Багрянцями закрито
І розп'ятим добито?
Не добито, Стреленим
Ти над нами просвітив,
Просвітив! ... Будем, брате,
З багрянцями онучі драти,

Люльки з каїда закурити,
А кропивою будем, брате,
Нову дугу вимітати!

Перші рядки говорять про те, що український нарід колись поклався різним руковореним ідолам, проте ми когось жили як справжні брати. Отже Всевишній благословляв їх чесне і моральне життя. Шевченко напевно цікавився поганським життям нашого народу й написав коротко й правдиво.

Дальші рядки свідчать про те, що Володимир Великий примусово охрестив наш нарід, прийнявши ніби Христову Віру, але формою: обрядовищина, блиск, каїдо, кропило та ідол, а не змістом — поклонятися Богові духом і правдою. Це, за розумінням Шевченка, спричинилося до духовної неволі нашого народу, яка набагато гірша від фізичної неволі.

Нарешті останні рядки говорять про те, що наш нарід з Божою допомогою просвітиться в науці Ісуса Христа, пізнає справжнього Бога з Євангелії Правди. Коли це станеться, то не потрібні будуть нашому народові ні чужі боги, ні каїда і кропило, бо вони не можуть дати спасіння.

Наукою Т-во ім. Шевченка повинно поблати про відповідну друковану працю в розріз цих трьох чинників, яка великою мірою допоможе у визвольній боротьбі нашого народу за належне йому місце серед народів світу.

Іван Петручук

Яр. Саватуч

СТЕПИ ХЕРСОНЩИНИ ...

Степи Херсонщини, степи родині,
Сокомоверхі, кулі на току,
Вишневий сад у ранищому дімі, —
Вас не забуду на своїм віку!

Хлопоче риба в соному ставку,
Давешній бжлоа у руйному нестримі,
Несуть батьки журбу свою гірку
В степи Херсонщини, степи родині.

Тримаю в серці голубий ставок,
Верхи тополі і вітровоих криль,
Де загубива дитинство між кайток, —
А рідну землю, що мене зростила
На боротьбу за життєдайні діні,
Я над усіе люблю на чужині!

(Із збірки "Правдоносці")

THE EDITOR EVANGELICAL TRUTH

Dear Sir:

My attention has been drawn to your "open letter" directed to me in the January-February issue of your publication "Evangelical Truth".

I regret exceedingly that what I said in Windsor some time ago would in any way be interpreted as denying the existence of some 35,000 Canadians of Ukrainian origin of the protestant faith. Of course, I'm aware of this group and the contribution they make to Canada as well as the contributions made by other groups of other religious faiths.

What I think I said, or what I intended to say, is that too often Canadians of Ukrainian origin are subjected to unnecessary friction in the two main religious denominations and which has the effect of being detrimental not only to our Canadian way of life but to Canadians of Ukrainian origin in particular.

I am convinced that the vast majority of such Canadians are opposed to any type of propaganda which tends to create friction because of religious faith. I am convinced further that such propaganda of hatred is being disseminated by a handful of individuals only.

Here in Canada, we have the right and the freedom to worship God as we choose. A Canadian of Ukrainian origin who belongs to the Protestant faith is no less a Canadian and no less proud of his origin and heritage than any other Canadian of any other origin or any other faith.

Nearly sixty years ago, my grandfather chose to leave the land of his birth and come to Canada. He came here not only because he was told that there were better opportunities for himself and his children but also because he felt that in Canada he had among other freedoms, the freedom to worship God as he chose.

Canadians of Ukrainian origin because of their historical background probably have more reasons than their fellow Canadians of other origins to cherish and safeguard the religious freedom found here in this land of ours.

Yours sincerely,

JOHN DECORE

HEALTH FOR EVERY DAY

Dr. Helen MacMurray, D.S.B.

Rheumatic Fever

One form of rheumatism is called rheumatic fever. We generally think of rheumatism as a disease of older people and it is true that the stiffness and pain in the joints which older people often suffer from is due to rheumatism. It is often called arthritis. Another form is called sciatica, because it affects the sciatic nerve, a large nerve which is near the hip. But rheumatic fever is different from other forms of rheumatism because it occurs in children more than in older people. Many of the cases are in children from 5 to 15 years of age. When a child loses weight, or has a poor appetite, complains of pains in arms and legs, and of feeling tired, perhaps the cause is rheumatic fever, and the Doctor's advice is needed. The heart is often affected in the rheumatic fever of children. Sore throat or tonsillitis or repeated colds are sometimes followed by rheumatic fever, and this is a reason for keeping children who have colds

or tonsillitis or sore throat in bed till they are quite better, even if it takes some days.

After an attack of rheumatic fever, the child should be kept quiet for a time, and should not sit up at first for more than half an hour a day. Rheumatic fever may last for a month or perhaps for six months or longer and the Doctor's advice should be carefully followed during this time and during all the time that the Doctor advises. The School Nurse and the School Doctor are a great help to parents and teachers in taking care of children who have had rheumatic fever. It is a disease which is likely to recur, but often children make a good recovery and can lead a normal life both at home and at School.

Simple, nutritious food, especially milk, is the best, while the child is in bed. Light warm bed-clothing adds to the comfort of the patient, and heat is valuable to relieve pain.

After recovery the Doctor should see the child at regular intervals to make sure that his progress to

Духова причина могутності С.Ш.А.

Український часопис "Америка" подає склад американського сенату. З усієї кількості сенаторів тільки дев'ять римокатолики, православних немає, решта — протестанти, з них 12 пресвітеріани.

На всій земській кулі С.Ш.А. найбільш впливово й найбагатша країна. Безперечно це щільно пов'язане з тим, що С.Ш.А. українська протестантська, яка толерує всі віровизнання, нікого не переслідує.

Характерно, що кілька мільйонів римокатоликів в С.Ш.А. спромоглися обрати тільки дев'ять сенаторів. Очевидно, що більшість римокатоликів го-

лосує за протестантів, як країнських людей.

Не менш цікавий і той факт, що Папа Римський надіслав благословення президентові С.Ш.А. пресвітеріанові Айдено-гаверу, тоді як ритуалісти намагаються всякими способами переслідувати українських протестантів.

Лише коли в Україні поставити свободу, як існують в Канаді і С.Ш.А., тоді правда Христова озарує країну так, що самі люди до українського парламенту вибиратимуть тільки тих, що навчилися працювати Богом духом і правдою (Роман 4:24, Іс. гл. 44).

Політична короткозорість

(Делегація УКК на авдієнції у Папу)

"Америка" повідомила, що Папа прийняв делегацію УКК до Європи в складі проф. Л. Добрянського, д-ра Галанчина, адв. С. Яреми і редактора "У.Б." В. Душинка.

Нам здається, що делегація УКК просто змарнувала час, принижуючи свою національну гідність. Адже всім відомо, що всі співчуття, які висловлює Папа, і різні побожні побажання щодо волі і незалежності українського народу — це тільки церковна дипломатія.

Рим завжди підтримує тих, хто має більше діляви. Делегація УКК повинна була це знати. Українці ніколи не мали якоїсь користі від Риму і вряд чи матимуть. Нарешті, чому така перевага? Крім католиків, УКК складається з православних, його підтримують протестанти-українці. Якщо делегація УКК визнає за потрібне відвідувати церковний клер в Європі, то слід би було відвідати і провідників протестантських та інших церков. Адже

УКК не є стисло католицька організація.

Делегація мала своїм завданням навізати контакт з європейськими державними діячами, а не оббивати пороги церковних достоянств, до того ж ворожих нам, які самі шукують допомоги в протестантських країнах.

"Побачити Папу" це не дипломатичний подвиг. Кожний американський, чи будь-який інший турист, якщо не знає що робити з своїм часом у Римі, може мати авдієнцію з Папою. Усім таким "туристам" Папа, як добрий дипломат, скаже щось приємного. Якщо делегація УКК спромоглася побачитися і поговорити з провідними державними мужиками європейських потуг, то це буде неабияке досягнення.

Відвідуючи Папу, делегація УКК виявила політичну короткозорість. Звичайно, тут не обійшлося без натиску ритуалістичної ієрархії.

К. Л.

Помер диктатор СССР—Сталін

В перших числах березня ц.р. помер кривавий диктатор СССР — Джугашвілі-Сталін. Померла людина, злий геній незнаного в історії людства насильства, терору й тиранії. Померла людина з звірячою хитрістю, що не знала ні жалості, ні справедливості, людина з необмеженим прагненням людської крові, в наслідок чого загинули мільйони жертв ні в чому не винних. Помер великий безбожник і разом з тим великий злочинець, сконав диявол в тілі людському.

Health is satisfactory. If the tonsils are enlarged, it is often a benefit to the child's health to

have them removed, but this is not done until recovery is complete.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стоцї моїй”

Рік XIV. Число 4.

Торонто, Ont.

Каленб

1953

April

Toronto, Ont.

Рік XIV. Число 4.

ВОСКРЕСЕННЯ МЕРТВИХ

“Я виноградина, ви віття” — Єв. Ів. 15:5а.

На запитання: хто був найбільший завойовник світу, напевно можна було б почути імена Чингізхана, Цезаря, Александра, Флліпа, Наполеона. Проте ніхто не назвав би імені найбільшого. Порівнюючи з ними, імена всіх завойовників світу здаються такі мізерні. Потуга цього завойовника для людей переможна. Смерть — однієї найбільшій завойовник. Крих Христа, ніхто не може уявити Лого смертельного у дару. Але трон цього завойовника впадає і влада його буде також знищена. “Бо прийдє час, що в гробах почувють голос Його, і повиходять: що добро робили, у воскресенні життя, а котрі зло робили у воскресенні суду.” Єв. Ів. 5:28, 29.

Силою воскреслого Христа ми всталимо до нового життя. Через народження згорі ми едналимося з Христом, ставши частиною тіла Христового. Ми едналимося з Христом не тільки в Його смерті, а й у воскресенні. Отже, воскресення Христа є запорука нашого воскресення.

Слово Боже з незвичайною істиністю навчає, що всі люди всталимо в призначенні Богом часі з мертвих. Багато віруючих зупиняються на переконанні в особистому безсмерті в формі безтілесного духа. Наука Слова Божого відкриває більше. Ноно навчає не тільки про безсмертя духа, а й про воскресення тіла (Див. “Перше послання апостола Павла до Коринтян” гл. 15).

Проти науки Ісуса Христа про тілесне воскресення всіх людей із мертвих ми маємо ряд заперечень. Розглянемо їх і спробуємо усунути труднощі.

1. “Як устануть мертві і в якому тілі придбають?” Здається, що труднощі для прийняття цієї доктрини непереможні, хоч у дійсності вони і не такі. Увіймо собі, що на протязі мильйонів років розкладались і елементи розкладу життя включались в потік життя природи. Очевидно, що

перервний потік енергії, безкінечно скорі серії пульсації, подібні до потоку фотонів, що створюють враження сталого світла. Світло залишається те саме щодо зовнішності, хоч у дійсності воно вічно змінюється, і як би ми погасили світло, то неча потреби збирати ті самі фотони, які світлили вчора, щоб мати світло знову сьогодні. В такий саме спосіб кожне матеріальне тіло може бути усунене, перестати існувати, щоб бути знову покладене до існування, так само легко, як ми можемо погасити і знову запалити світильник. В усьому разі, модерні фізика не має ніяких заперечень проти цього”. Ця модерна наукова концепція про будову і характер матерії, як про потік енергії, що нічо об’єктується, усуває всі загадані заперечення щодо можливості універсального воскресення із мертвих.

Всі заперечення проти можливості воскресення мертвих ґрунтуються на примітивному уявленні про матерію, як про зібрання матеріальних частинок, що вічні і незмінні в своїй природі. Це уявлення фактично модерної фізики цілком злишнє. Матерія тепер не тільки форма сталого безперервного потоку енергії. Це нова концепція про склад матерії не тільки не може заперечити факту воскресення мертвих, але досить легко пояснює його можливість.

С. 4.

Воскресення

Лине гомни на ягонни
Мертва Правда воскресла.
Соше в срібні арфи занотить
Край тужливого села.

Віро слыно і невнуто,
Що краса повстала жыть.
Лень, мов струна, день, мов люти
Вірть подихом джрыть . . .

Лиш безуиний чїт бє мовить,
Бог з моголи не воскрес
Чом же в зелєні дїлрєва,
Чом же снїє така небес?

Чом спївають соловї?
Нї дзвенїть кругом піснї? . .
Нї, воскрес, воскрес Мєсїя
У розспїванїї веснї.

ВОСКРЕСЕННЯ МЕРТВИХ

(Закінчення з I ст.)
 деї. Невідома і неясно-іс-
 ність зникають у присутності
 Бога. Нарешті ми віримо, що
 Бог створив світ з нічого. Це
 більше чудно ніж чудо воскре-
 сіння. Якщо ми віримо в пер-
 не, то вприти в друге далеко
 легше. Найкращі люди в мину-
 лому силою Духа Божого про-
 читали про що правду. Пов про-
 голосували. "Я знаю - Відку-
 питель мій живе, і він в остан-
 ній день підійме з пороку оцю
 шкіру мою, що розпадеться, і
 я в тілі моєму побачу Бога. Я
 сам побачу Бога, мої очі, не
 очі когось іншого побачать
 його. Аж ніє серце в груди мо-
 їй". Пророк Ісаїя свідчив про
 цю правду так: "Те мерці твої
 оживуть, встануть мерці тілі!
 Оживають же, вселіться, що в
 порох лягли, бо роса в тебе, —
 роса, що живить травцю, —
 земля викине померлих" — Іс-
 26:19. Цю силу науки ми зна-
 хоимо у Давніла пророка: "О
 багатого з тх, що сплять у по-
 рсі земному, прокиньтесь, одні
 на вічне життя, другі на вічний
 сором і ганьбу" — Дан. 12:2.
 Старий Завіт, як і Новий,
 сповнені свідченнями щодо ді-
 стності воскресіння.

4. Було б помилково уявляти,
 що мерці встануть у тому са-

мому тілі, що вони мали попе-
 редньо. Складники нашого ті-
 ла змінюються стало, але ми
 заховуємо свою ідентичність.
 Св. Письмо відкриває, що тіло
 воскресіння буде ідентичне ті-
 ло формою, але в той же час
 це буде тіло слави подібне до
 тіла воскресіння Христового.
 Воно буде звершене, надпри-
 родне і незвичайним заібно-
 стям і силою. Воно не підда-
 ватиметься зпсуттю, корупції
 і тлінью, а буде безсмертне.

Талановиті і геніальні люди
 Англії нією надією. Венямін
 Франклін, про якого знає кож-
 ний американець, перед смер-
 тю сам написав для себе епі-
 тафу: "Подібно до обкладинки
 старої книжки, що з неї вирай-
 ні листки і стерто букви і по-
 золоту лежить тут пожива для
 черв'яків. Але праця не згіг-
 не. Бо вона як він вірить —
 з'явиться знову в новому і
 більш елегантному виданні, по-
 правлені і перевірені автором".

Отже, тільки віруючий може
 калати "Благовісники мерці,
 що вийдуть в Господні ві-
 нини", бо їх чекає вічна і пов-
 на радість, вічна і повна сла-
 ва. Все, це дари нашого Господа і
 Спасителя Ісуса Христа.

М. Фесенко

Лідія Шуваль

До є мій Бог?

Це було в час, як я шукала Бога.
 Хоч в серці вперто не дала сумнів,
 Не знала я, яка сукалася дорога
 Мандрівникам незвіданим Яго шляхів

Та думка знову все питала: де Він?
 Я шукала я Яго на хрещених доріг.
 Там, де вітри гасали без потреби
 Я мене завернуть все під мій хатний поріг.

То знову ввечері шукала я вгори
 Рефлексу вчності у край блядих очей,
 Не дали відповіді серцю срібнізорі,
 Я мандарікою мені стелився дальній шлях.

І в збігачі вічній я Яго шукала,
 У чергуванні й осталої щорічних пір,
 Та вперто думка про нове все питала,
 Спинаючи по скелях непрохідних гір.

Де є мій Бог? В одчаю я кивнула довог
 І вихор гнав мене, змагався й не жалів;
 Хай згину я в шуканні, не знайшовши Яго!
 І стомлена лежала я на перекресті шляхів.

Та сталося: хтось Невідомий та інтенції добрих
 Ішов дорогою і, мовчки, там мене підняв,
 І блиск Яго очей шовкових і хиробрих
 І дотик рук Яго про все мені нараз сказав.

Із шпастя я либула про подяки слово,
 А Він пішов і я дивилася Ягому вслід.
 В душі мені дзвеніло радісно й чудово
 І блиск ніст до моїх майбутніх літ.

ТАРАС ГРИГОРОВИЧ ШЕВЧЕНКО

(Основні моменти реферату, що його вголосив проф. І.
 Флоринський на виставці (22 березня д.р.), присвячений
 пам'яті Т. Г. Шевченка)

Гетьмани, гетьмани, якби-то ви встали,
 Встали, подивилися на той Чигирин,
 Що ви будували, де ви папуляли!
 Заплавали б тяжко, бо ви б не знали
 Козацької слави убогих руйн.

Кінчався останній етап Пе-
 реяславського тракту приєд-
 нання України до Росії. Знеси-
 люються у визвольній бороть-
 бі під тиском страхітливих фі-
 зичних і духовних утисків

Гомоніла Україна,
 Довго гомоніла,
 Довго, довго кров степами
 Того, червоніла.

Страшне ліхотило перетво-
 рило колись квітучу й жит-
 тєрадісну Україну буквально в
 суцільну, з усіх поглядів, руйну-
 Україну, як і сьогодні, нещаче
 замирала. Як держала, вона
 майже зникла з географічної
 мапи. І ось серед таких жалкі-
 вих обставин:

"Не на шовкових пелюшках
 І не в налані панства,
 В хатині білій він родився,
 Серед неволі й кріпачтва".

І дійсно, 25 лютого (9 берез-
 ня за н. ст.) 1814 року в с. Мо-
 ринів на Київщині, в убогій
 кріпачській родині Григорій
 Шевченко, народився хлопчик
 Тарас майбутній геніальний
 поет і національний пророк
 українського народу. Це був
 справжній кририк, знав народ-
 не життя, не тільки згорі на
 нього поглядати, а й на влас-
 ній шні перетерпівши все, по-
 доли признала для кріпача.
 Про своє дитинство Шевченко
 згадує так:

"Мені аж страшно, як згадаю
 Оту хатину край села —
 У ті хатині, я бачив пекло...
 Там неволя, робота тяжка,
 Ніколи помодитися не дадуть."

На 11 році Тарас залишався
 сиротою. Залишався сирота, але не звичайна,
 а сирота з гострим допитливим
 розумом. Про це Шевченко зга-
 дує так:

Давно те минуло,
 Як тимий шляхком,
 Де яшля гайдацьки —
 малюки ногими
 Ходив я та плавав,
 та людий шукав,
 Щоб добру навчили.

На жаль цих людей у сироті
 Тараса не було. Люта мачуха,
 катюга дядько Павло, дяк, ма-
 ляр, учитель-хиромант, пан —

вісі вони тільки гнітили безта-
 ланного хлопця. Це засівало в
 душі Тараса огиди й протест,
 але разом з тим у нього була
 непереможна віра в людину.

1831 року Шевченко опинив-
 ся в Петербурзі, куди переїхав
 його пан. Віткну, коли в Петер-
 бурзі бувають білі ночі він но-
 чами бігав частенько в Літній
 сад і перемальовував там ста-
 тую. В одну з таких ночей в 1835
 року він тут здобув земляка —
 художника Кошенка, який по-
 нитів у нього справжній худож-
 ний талант. Кошенко почав йому
 допомагати в малюванні,
 звернувши увагу секретаря Ак.
 Мист. Григоровича на талано-
 витого кріпача. Через деякий
 час він знайомив Шевченка з
 відомим на той час художни-
 ком Венеціановим, Брюлло-
 вим, з відомим російським по-
 етом Жуковським і визначним
 українським байкарем — Гребі-
 никовим.

Всі вони зацікавилися обра-
 дованним юнаком і вирішили ви-
 купити його з кріпачтва. Поча-
 лися переговори з п. Ангелгар-
 том. Він зажадав 2500 карб.
 Брюлло малює портрет Жуков-
 ського, організує лотерею і на
 виручені гроші Шевченко стає
 вільною людиною. Це стало-
 ся 23 квітня 1838 р.

Вийшовши на волю, Шевчен-
 ко вступає до Ак. Мист. і стає
 улюбленим учнем Брюлло. Він
 не тільки навчається мистец-
 тву, а й слухає лекції у уні-
 верситеті, студіює історію мистецтва,
 загальну історію, літературу, фі-
 зик, зоологію і інші науки. Він
 ознайомлюється з творами ро-
 сійської, польської й світової
 літератури. До Шевченка дохо-
 дить еміграційна література, а
 який висвітлювалася передові
 загально-європейські думки і
 змагання. Словом він освоює
 багатий світ науки, мистецтва
 й поезії.

Найголовніші чинники, які
 відіграли виняткову роль у
 формуванні Шевченкового сві-
 тогляду, були:

1. Святе Письмо, яке він вже
 знав з маліх років. Найкращим
 доказом цього є його звернен-
 ня до Євангелії:

Не погасай моє світло,
 (Продовження на ст. 6)

Сила Життя Нетлінного — Сила Воскресення Христового

(Великодня радіопередача за „звільну заслоню“)

Такий основний зміст Великоднього богослуження, яке Українське Євангелічне Об'єднання передає у квітні ц. р. через СВС на радіо землі.

Богослуження розпочалося співом „Осанна“ — Ю. Гриньєра. Захоплення, з яким артист виконав цю річ, передавалося, доки до серця слухачів і залишалося в ньому незабутне враження.

Пастор Л. Стандерт читав євангеліє від Луки про Воскресіння Христове і вголосі читав щирі молитви, пробивати подихали, і разом з тим туго за правдою, волею і воскресінням українського народу. Він „ворить“:

„Послухаємо Божого Слова, записаного в 24 розділі Євангелії від Луки.

Першого ж дня в тиші величній рано приїхали воєни до гробу, несучи наготовлені пахощі, і інші були з ними. Знайшли ж камінь відвалений від гробу. І ввійшовши, не знайшли тіла Господа Ісуса. І стаєш, як вони не могли зрозуміти цього, ось два мужи стояли перед ним в сніжних шатах. Як же полякалися вони і схилили лице до землі, ті сказали їм: „Чого шукаєте живого між мертвими? Нема його тут; він воскрес. Пригадайте, як Він говорив вам, ще буючи в Галілеї, кажучи, що повинен Син чоловічий бути відданий в руки грішних людей і бути розп'ятий, і третього дня воскреснути“. І загадали слова Його. А вернувшись від гробу, сповістили про це все одинадцять і всіх інших.

Нехай Бог благословить для нас прочитану частину з Слова Його. Господу помози!

Владко неба і землі, милосердний Боже і Отче наш! Зроби нас гідними слова Твого Святого Духа неусудно і чистими серцями молитися до Тебе, поклонитися Тобі духом і правдою та прославити Тебе в Трійці святий — Отця і Сина і Святого Духа.

З глибини сердець наших дякуємо Тобі за всі Твої благодаті, внаслідки і невдачі. А сьогодні дякуємо Тобі особливо за те, що не страждали і смерті Господа нашого Ісуса Христа на Голгофі настало Його світле воскресіння, Його перемога над смертю. Відзначимо

цей урочистий і святий день Христового Воскресіння, як свято світ і торжество торжества, ми молимо Тебе, сповни серця наші справжньою великою радістю та укріпи нас у тому воскресінні, що Христове воскресіння є найбільша заповідь воскресіння до вічного життя нашого і всіх тих, хто вірує у Нього, як свого Спасителя.

Благуємо Тебе, воскресни над нового життя вже тепер, та щоб ми могли краще служити Тобі і нашим ближнім, і таким чином прославляти Тебе нашими ділами і вчинками.

Воскресни в нашому українському народі нову і неспокитну віру в те, що з Твоєю допомогою він відвалить камінь від гробу, в якому людська злоба і самолюбство поховали його волю; і дай, щоб у ці віри живи і борюся, і навіть „проти надії надіяється“.

Благослови рідно Канада, нашу прирвану вітчизну, де ми, українці, нарівні з іншими народами мріємо про нову свободу, якою ти Тобі згідно з нашими сумліннями і розумом. Меморією Тебе, милосердний Боже, прикрий той час, коли і наш народ на своїх рідних землях зміг би користуватися такою самою свободою думки, слова і ділянки.

Прости наші провини і вислухай наші благання, молимо Тебе в ім'я Того, що, воскресни з мертвих, смертю смерті здолав, і тим, що у гробі життя даруєши. Амінь.

Молитва закінчена, до серця слухачів ішла прекрасна, що не тільки вражає, а і зміцнює, спів „У Христа“ Фора, один із визначних релігійних композитів, у виконанні арт. П. Черники й н. Кіфорова. Характерно, що К. Аткін англійськ. походження, але, співачку, передавав український текст без будь-якого акценту.

Серед тиші, яка триває кілька хвилин, і в якій відчується так іскрово присутність нашого Господа Ісуса Христа, пастор М. Фесенко вголосі проповідує. Він говорить: „Для Великодньої проповіді ми беремо синаїдський стих з сьомої глави послання апостола Павла до Євреїв, в якому ска-

зано про „Силу життя нетлінного“.

Силою життя нетлінного апостол називав силу воскресіння Христового, цього непереможного джерела вської духовної сили для дітей Божих і усюго людства.

Насамперед це сила над страхом, як найбільшим ворогом людини. Існує велика кількість страхів: страх слабости, страх втрати хліба, страх смерті, страх старости і багати інших. Люди за „звільною заслоню“ мають же страх арешту і передчасної смерті, страх турбот, страх переслідування таємною поліцією.

Страх, опанувавши людину, часто обертає її в раба, позбавляє людської гідності, вбиває її. В старовинній легенді розповідається, як один чоловік іхав до Константинополя і яксь стара жінка попросила і пізнала. Селінін згодився. Дучи, він глумив на неї, і переликаний питає: „Хто ти?“ Жінка відповідала: „Я холера“. Селінін запропонував їй злізти і дати пішки. Тоді вона нестерпно його відіткнула і з уст його вилетіло: „Хто ти?“ Селінін згодився. Дучи, він глумив на неї, і переликаний питає: „Хто ти?“ Жінка відповідала: „Я холера“. Селінін запропонував їй злізти і дати пішки. Тоді вона нестерпно його відіткнула і з уст його вилетіло: „Хто ти?“ Селінін згодився. Дучи, він глумив на неї, і переликаний питає: „Хто ти?“ Жінка відповідала: „Я холера“.

Сто двадцять осіб вмерло в Константинополі. Обурений селінін, відшукавши привезеним до міста жінку, хотів її вбити. Вони думали його, кажучи: „Я додержалася слова, і зникла тільки натьох, рятуючи інших“.

Страх нищить більше людей, ніж будьяка нещастя. Страх парализує волю, обескуражує людину. Тільки страхом тримаються диктатори і всі насильницькі уряди, де кудись людей з допомогою страху, терору і насильства панують над мільйонами. Страх позбавляє людину гідності, робить її нездатною до життя і праці.

Сила життя нетлінного, сила воскресіння Христового усунує всякий страх, запевняючи

чи нас в особистому безсмерті. Воскресіння Христове запевняє нас у тому, що Христос завжди присутній з нами і подає нам повсякчасну допомогу. „Ось я з вами в усі дні, до кінця світу“ — були останні слова нашого Господа перед виступом на небо. Це надання надлюдських сил борцям за правду, світло і волю. На воєниці, в катівнях МВС вони приносили і приносять відважне свідчення сили життя нетлінного. Людина, що її життя сповнене шеною силою непереможною.

Сила життя нетлінного так само виявляє свою силу над всякою несправедливістю. Ісус Христос героїчно переносив переслідування і нічим невинуватим ненависті людей. Коли настав час, Він переміг людську несправедливість і саму смерть своїм воскресінням. Це повчальний приклад для всіх нас, особливо в ці трагічні дні для нашого народу. Саме тепер всі українці повинні піднятися духом, воскреснути до нової боротьби за правду, людську гідність і волю, в єдності і взаємній терпимості поборювати кське зло. Ця сила життя нетлінного, це сила воскреслого Христа. Вона нескінченна, безгрішна і багатством свого змісту невимірна. Це сила над гріхом і спокусом, сила для судження, сила для звершення радості і миру, сила зростання в святості.

Немає такої людської нужди, щоб її не могла задоволювати сила воскреслого Христа. Цю силу, яку ми особливо відчуємо у великодні дні, ми проголошуємо радісним:

Христос Воскрес!

Ненче відповідалося „Воскресіння воскрес“ три різні сестри Френія, Любов і Ганна Борисенки з великим піднесенням виконують: „З любови до Христа“, після чого пастор М. Фесенко закінчує богослуження благословенням:

„Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога і причасті Святого Духа нехай буде за усіма вами“.

ПОМЕРЛА КОРОЛЕВА МЕРІ

На 85-ому році життя померла в Лондоні королева Мері, дружина британського короля Георга V. Королева Мері користувалася великою популярністю серед населення Британії й була найближчим авторитетом в

справах британської королівської родини Віндзор. Похорон королеви відбувся 31 березня ц. р. в родинній гробниці у Віндзорі, а тілні останки зложено в вічний спокій біля гробу її чоловіка.

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as
second class mail, Post Office
Department, Ottawa.

Перелата на рік в Канаді з зарплатою \$100. Окреме число 10к.

ПРЕДЛАГУЄ: — КОМІТЕТ
Іван М. Веселю

Адреса редакції:
505 Wellington Ave.,
Toronto 4 Ontario

ЖУ 6282

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-87 Кайн Ст. Вест,
TORONTO

Телефон:
Оф. WA 5370; Дом. BA 6082

Огляд преси

„ЛІМПАДА“ ЧАДИТЬ...

В США виходить інформаційний бюлетень „Лімплада“, призначений тільки для католицького українського священства. „Лімплада“ апробувала вища духовна влада, і права передруку матеріалів застережені. Отже „Лімплада“ являє собою конспіративну українську католицьку листівку для священників.

Коли береш до рук бюлетень „Лімплада“, то сподіваєшся знайти в ньому внесли духовні речі щодо зміцнення духовенства в душе-пасторській праці, прекрасну культуру мови, настанови про організацію священників у патрістичному дусі. Фактично „Лімплада“ своїм змістом гірко розчаровує читача.

Ось перед нами примірник від 1 лютого 1983 р. На ст. 13 ми маємо замітку: „Щоб баламут не ширявся“. У цій „Лімпаді“ своїм зловонним чахом уносить брутальний спосіб намагається підірвати авторитет і працю ЗДАКА-у, мовляв, ший сам себе уповноважив збирати жертви по людях, і друкується не перевірені плітки з Європи. Отже ЗДАКА одержав душе-пасторський удар, тоді як так потрібна допомога в Європі. Як скрашив приклад того, як український католицький провід тихо й смислено руйнує українські народні організації і намагається опанувати їх.

Мова розділу під назвою „Під розвагу собі і другим“ буквально вулична. В цьому розділі „Лімплада“ скверноув свід чад проти українських часослівів, мовляв, чи повинні українці мати українського священника? Щоб відстояти свій чад, вживають таких виразів проти опонентів, як „безличні“, „писмаки“, „нахабний якнайс греко-католик“ за редактором Гомолю України і т. д. Воле „Лімплада“ в цій замітці з „Наголою Волею“, „Гомолюм Уголом“, і „Українським Гололом“. Священникам наказується „завергувати“ проти всіх цих часослівів.

Аргументи „Лімплади“, якими вона підтримує Ватикан проти призначення українського кардинала не варі найменшої критики. Не говорячи про тономову, головний аргумент, що його висловлює „Лімплада“ матеріалістично в тому, що українці не мають грошей, ні грошей, ні своєї держави, ні священників, тобто українці нічого нічого не мають, значить їм непотрібний і кардинал. Нам здається навіяно, якщо українці-католики нічого не мають, то нехай би на втрату мали хоч свого кардинала.

До речі, „Лімплада“ констатує, що українці не мають грошей на утримання власного кардинала. А де ж діваються величезні грошові суми, що їх стягують з людей за сповіді, хрещення, поховання, вінчання, бінго, танці і продаж трупів?

Ось Ватикан призначає вже давнього російського князя Трубіцького кардиналом для Росії, а на допомогу йому парубків. Російські католики не мають. У всякому разі не до порівняння з українцями. На те Ватикан гроші знайшов, а для українців немає та й годі.

„Лімплада“ виражає читача убогістю думки і брутальністю мови. Тим часом це є організованою для священників. Що ж тоді діється серед народу?

Перед читачем „Лімплади“ відкривається світ на царство тьми, самолюбства і нетерпимості. Як доводять редактори „Лімплади“, що так неможливо чадить, керувати думками народу, він ніколи не зможе піднятися в своєму духовному житті.

Згідно з інформаціями, що ми їх маємо, за бюлетень „Лімплада“ і його зміст відповідає еп. Сеншин. М. Жмут

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ

Европейська конституційна асамблея одноголосно схвалила статут Європейського Союзу. До союзу входять: Франція, Західна Німеччина, Італія і країни Бенілюксу.

Новий диктатор СРСР — Малинков

„Юнайтед Стейтс енд Ворлд Репорт“ від 20. 3. ц. п. опублікував заяву одного американського дипломата (прізвища не подано) про Г. Малинкова.

„Я зустрівся з Малинковим — розповів дипломат — на прийнятті в Кремлі в 1947 році. Вже тоді я чомусь був впевнений, що він буде наслідником Сталіна. Малинков зробив на мене враження фанатика і в його прийнятті вичувався момент сили... Ця людина, як диктатор Росії, є небезпечніша, ніж багатоголосність Сталіна. Вона до фанатизму вірність в могутність Росії. В часі прийняття в Кремлі, він мені заявив: „Так, Америка досягла величчя, але в порівнянні до того, що ми плануємо зробити з Росії Америка не зробила нічого“.

Це те, що робить його небезпечним подібно, що робило небезпечним Гітлера. Він перетворив власну силу і силу Росії. Він може поробити таку ж помилку розрахунок, як іх поробив Гітлер.

Росія розбудувала безмірний апарат і навіть для Малинкова буде за важко втримати все під контролем і в той міру скриняється наша нагода там у Східній Європі, в Польщі, Мадярищині, Чехословаччині. Настав час, щоб подати

про серію клопотів у тих місцях... Що ж до Китаю... Сталін уникав погіршення з левітійським режимом зручного дипломатією. Малинков же виглядав, як бик в магазині китайського порцеляну. Почнемо і побачимо, щоб зробити він у Китаї.

... Не думаю, що Малинков скочить закінчити війну в Кореї. Малинков буде намагається і продовжувати і навіть зміцнювати домогують комуністичні армії. Він вірить в забезпечення в глибину. Тому він буде намагається з поглядів безпеки виявляти відсутність под безпеки від кордонів Росії. В цьому розумінні він буде агресивний.

... Безперечно, Малинков не безсильний вислідом свого обмеженого світогляду. Але, мені здається, що власне це для нас вигідне. Малинков набагато скоріше готовий робити грубі помилки ніж Сталін. Він може примусити Молотова до акції, яка поставить його (Малинкова) в небезпечну ситуацію. Ми мусимо бути готові використати ці помилки. Ясно, що, співпрацюючи на помилках розрахунок, Малинков може перетворити таку ситуацію. Залишається тоді знайти відповіді, чий з нашого погляду це буде злим чи добрим“.

За звальною заслоною

Малинков „щиро“ бажає миру

15. 3. ц.р. в Москві відбулася позачергова сесія Верховної Ради СРСР, скликана з приводу змін в уряді СРСР після смерті Сталіна.

На цій сесії Малинков вперше „відгортав роль“ центральної фігури. Верховна Рада під традиційні „бухурливі аплодисменти“ одоголосно схвалила всі зміни, запроваджені вже в життя. А хіба ж могло бути інакше.

Промовляючи, Малинков багато разів повторював слово „мир“, заявляючи і голосно підкреслюючи, що СРСР прагне миру, буде за мир змагатися і що союветський уряд не бачить ніякої перешкоди до того, щоб у світі адекватно мирні відносини і надавати мир не співжиття з усіма народами. Навіть з США — за словами Малинкова — є всі виглади поладати спірні проблеми. Союветський уряд — твердив

Малинков без змін буде продовжувати свою дотеперішню мирну політику, політику, яку випробовано в минулих роках. СРСР прагне втримувати міжнародну співпрацю і розвинути торговельні взаємини з іншими країнами. Зокрема союветський уряд буде ще більше зміцнювати взаємини з Китаєм і країнами народних демократій. Всі країни — запевняє Малинков — включно з Сполученими Штатами, можуть бути впевнені, що політика миру, яку провадить СРСР, варта довіри.

Звичайно, така „щирість“ заяв Малинкова, коли на Заході в кожній союветській дрібничці готові вбачати справжню мирні пропозиції, викликала великі надії на мир. Тим часом „щирість“ Малинкова безперечно має своїм завданням і надає деморалізувати Захід.

Шануємо Нашого Рідного і Геніяльного Поета

(Евангельський вечір-академія пам'яті Т. Г. Шевченка)

22 березня н.р. в приміщенні Української Пресвітерської Церкви в Торонто відбулась академія, присвячена 139-ти роковинам народження і 92-м роковинам смерті генія України Тараса Шевченка. Академія була організована з ініціативи жіночого товариства.

Сьома година вечора. Заходили до церкви. Незвичайна кількість присутніх братів і сестер вірає вас. "Так, так..." пригадується. Сьогодні, після богослужіння, академія на честь Тараса Шевченка, отже, евангелісти брати і сестри ділом доводять про свою ладність ідеї безсмертного Кобзаря України, що й досі будять із сну душової й облітнувши неволі своїя посланнями: "І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм".

Він приєднується до вечірнього богослужіння в якому відчувається глибоке релігійне піднесення, велика урочистість... Богослужіння наближається до кінця. Іде хвилинка, дів і всі присутні нечуже замирають і стихають надією слова благословення пастора М. Фесенка:

— Благодать Господа нашего Ісуса Христа, любов Божя і прихиста Святого Духа нехай буде з усіма вами!

Академію відкрила від імені жіночого товариства п. Лідія Шульга, яка звернулася до присутніх з такою короткою промовою:

Кожна нація у своєму житті має незабутні дні, що так іскраво й виразно виступають на тлі сірих буднів. Роковини героїв і борців за волю, діло поетів, письменників і національних пророків, що приклали свого життя і ідею своєї творчості є немирунці, пригадують нам і зміцнюють у нас переконання, що немає крапці любові, як життя віддати за друзів своїх. Ми, українські евангелісти, дорожимо Тарасом Шевченком не тільки, як невідомим борцем за політичну свободу українського народу, а також як палким і відважним прихильником евангельської думки. Всі ми, разом з нашими дітьми постом віримо, що цей час уже дуже близький, коли в Україні

"Встане правда, встане воля,
Я Богів одному
Поклоняться всі нації,

Вовки і віки!"

Останні слова п. Шульги нечуже потопляють у морі бурхливих олесків учасників академії.

Починається концертна частина академії. В першій частині концерту взяли участь діти незалежної школи при українській пресвітерській церкві в Торонто. Перед вами нечуже на кіноскрині проходили малата — хлопчик і дівчатка (від 5 до 11 років) такі веселі, бадьорі з великими національними почуттями і гордістю за свого рідного поета, генія України — Тараса Шевченка.

Ось, на сцені Галя Максимчук (6 років), на долю якої припала честь розпочати концерт. Вона почувала себе, як справжній артистка, а національне вірвання надає їй незвичайно привабливої краси. Під аккомпанемент п. І. Бовкуна на акордеоні вона своїм ніжним і тонесним, що просто заворожує, голосом співає: "Думи мої, думи мої!" Гроном олесків вітають присутні її виконавця. Проте Галя нездоволена, на доказ цього ще декламує цей вірш.

Повижно, хоч послішавши, виходить на сцену Гнат Дмитришин (8 р.) з дитячою ширістю декламує "Мені тринадцятий минало". Він зворушений до глибини душі... І тільки звуком ліванію повертають вашу увагу до сцени. Це Лесь Тічка (10 р.) виконує сонатину Кузьо. Своєю грою, в якій вже відчувається певна техніка й музичність, вона захоплює присутніх. Іде не встигли стихнути останні акорди музики, як перед вами на сцені Євгенія Іванюка (5 р.) так яврно, з незвичайним піднесенням, промовляє: "Учітєся, брати мої!"

Важко, важко відірвати очей від цих милых дітей, таких чистих, чистих, що так можуть вільно шанувати свого рідного поета. Своїми виступами вони зосереджують увагу присутніх на величній постаті нашого геніяльного поета, переносить їх в далеке, далеке минуле, коли він жив, творив і діяв, в минуле час, близьке й дороге кожному українцеві. Він намагається поділитися думками з приятелем, що сидів поруч, але сцена... сценат! А тимчасом на сцені Юрій Шульга (11р.) дає велику мистецьку насолоду учасникам академії своїми декламаціями:

"В Тарасове свято" і "Тарасова пісня". Він в козацькому одязі, що надає його декламації, так би мовити, серйознішого характеру. Але близнять (7 років) — Марія і Валерій Гузичи не хочуть пастися задніх. Вони бурхливо вигнають на сцену і з правдивим артизмом декламує "Тарасу Шевченку" і Уривок із поеми "І живим, і мертвим, і ненародженим землякам моїм". А хіба ж Алошка Ткаченко (5 років) гірше від них скаже вірш. О, пробачте! Це ж вона з такою відвагою і завзятістю декламує уривок із поеми "Кавказ". Змагання малих виконавців наближається до кінця і Іваню Кузьбін (6 років), яка декламує вірш "Село", прекрасно відзеркалюючи почуття поета рухами рук. Він не тільки здивований й зачарований, а й задоволений. З такою зміною Україна воскресне. Ваші думки, нечуже підтверджує Ліза Серде (5 років), який припало закінчити першу частину концерту. Вона з такою дитячою ширістю і відвертістю промовляє вірш "Я кубаночка маленька" і таким чином розповідь учасників академії про те, як вона палко любить країну своїх батьків.

Українська мова, що нею так прекрасно володіє більшість дітей, значно помітне в дітях почуття національної гідності і гордості, все це є найкращим доказом того, що українська пресвітерська церква в Торонто, в особі її пастора М. Фесенка, і жіноче товариство, яке репрезентує в громаді п. н. Л. Шульга, провадять неабияку виховну роботу в недільній школі для дітей, за що всі члени громади повинні бути їм дуже вдячні.

В другій частині концерту взяли участь дорослі члени громади. П.на Софія Камеєнська нрерасно виконала на піаніно інтерпретацію "Імпронту в еф

флет" — Шуберта і "Малагуну" — Лекуона. З серйозним теплом, що так захопило учасників академії, п.на Марія Бовкувська продекламувала "Там, де Дніпро плаче, гре". Програма концерту наближалась до кінця і в артистичних виступах п.ні І. Черняк ("Хусточка"), "Плавай, плавай, лебедонку" і п. П. Черняка ("Вогні горить") присутні мали правдиву мистецьку насолоду. Виступили в концерті (сольо-спів) також і англієці (учні п. Черняка) а саме: п.на Маргарета Прайз ("Горить мое серце") п. Джин Мек-Наб ("Ой не пугай пуганьку"). Бурхливими тривалими олесками присутні цілком заслугою винагородили п.ну Прайз і п. Мек-Наба за чудове виконання пісень, і прекрасну українську вимову.

Мистецька програма академії ладилася у всіх присутніх беззубіте враження краси й сили. Не встигли стихнути слова останньої пісні, як проф. української літератури п. І. Флоринський виступив з докладним і надзвичайно яскравим щодозмісту рефератом на тему: "Тарас Григорович Шевченко". В цьому рефераті знайшла своє глибоке духове й інтелектуальне завершення.

Пастор М. Фесенко від імені громади щиро дякує всім учасникам за прекрасне виконання програм, в присутстві за вчуться в академії, після чого всі встали і зогнутий спів молитви-вблагання янє з грудей присутніх до Всевисшнього.

Боже Великий Едний, Нам Україну храми
І Духа Твого Пресвятого
Щедро їй удай.

Так евангелісти громади української пресвітерської церкви в Торонто почли "не знам, тухим словом" свого рідного, геніяльного поета й національного пророка — Тараса Григоровича Шевченка.

В. Незвичайний

ІДЕН ПРО ПОЛІТИКУ ЗАХОДУ

Асоціація закордонної політики влаштувала обід, на якому британський міністр Іден заявив, що смерть Сталіна не може вплинути на зміну політики західних держав. Західний світ повинен продовжувати "частину війни" в Кореї, але рівночасно повинен бути готовий на той-випадок, коли

советський блок виявить бажання поладати спірні проблеми порядком переговорів. Свою промову Іден вголосив після докладного обмірковування дальшого напрямку політики з през. Айзенгавером і державним секретарем Далесом.

ТАРАС ГРИГОРОВИЧ ШЕВЧЕНКО

(Продовження з ст. 2)
 Душевну мряку розганяй,
 Воюй мене у твою силу
 І путь крізь тьму, путь смут-
 лаву.

Небесним сльвом поливай.
 Подай думкам твою святиню,
 Святим натхненням напої,
 Щоб голосня в благодистю,
 Яку подали ти мені.

Хіба ж це не є звернення
 справжнього евангеліста? Ду-
 му, що так.

2. Твори нашого незабутньо-
 го прадтечі українського еван-
 гелізму! Сколима, які ви
 синували, „це в школі в учите-
 ля-дики“.

3. „Історія Русів“, що обся-
 гала історію України до оку-
 павання германства, яка пропала
 провідною ідеєю про дер-
 жавність України.

Пробишати тижнів, терни-
 стий життєвий шлях, від кри-
 пка до вільної людини, Шев-
 ченко ні на хвилину не забував
 про український незадалий на-
 рід. Не тільки думками, а й об-
 ставинами життя, він був міцно
 з ним зв'язаний. Ставши по-
 том він душею лине до своєї
 бідної України, як „обідрани-
 сиротою понад Дніпром плаче“,

пригадуючи її перекази, повто-
 рюючи її пісні, уявляючи собі її
 життя та природу. Він снімає
 про її минуле життя, співає про
 її сучасне. Змістом своєї поезії
 він такий близький до україн-
 ських дум і пісень, в ній відчу-
 вається глибока українська на-
 родність. Про свої думи він з
 гордістю зміг сказати:

Думи мої, думи мої,
 Квіти мої, діти!

Пісня й дума, як народна свя-
 тиня українського народу, гли-
 боко пропонує творчість Шев-
 ченку. Тут ми маємо палку,
 що не гасне, любов до бать-
 ківщини, і славу минулих по-
 двигів наших предків; тут від-
 чувствується таке нічне почуття
 жіночості, особливо материнсь-
 кої любові; тут зосереджені всі
 нинішні життєві інтереси укра-
 ینського народу. Отже нашу пісню й ду-
 му Шевченко піднісати на не-
 осяглану висоту:

Наша дума, наша пісня
 Не вмере, не загине . . .
 От де, люди, наша слава,
 Слава України!

Без золота, без каменю,
 Без хитрої мови,
 А голосна та правдива
 Як Господа слово!

В 1843 р. Шевченко їде на
 Україну, де не був 14 років. Тут

поста глибоко вразило стано-
 вище закріпаченого селянства.
 Шевченко глибоко тепер на жи-
 ття не очива підлітка-кріпака, а
 очима дорослої досвідченої лю-
 дини з передовим політичним
 світоглядом. Він побував і в по-
 мінних садибах і в кріпач-
 ських хатах. Він побачив, що на-
 в'ять українські пани жорстоко
 знущаються з кріпаків. Напр.
 пом. Лукашевич прислав до
 Шевченка з листом кріпача пі-
 сню за 30 верст з тим, щоб
 він обов'язково повернувся то-
 го ж дня. Шевченко з обурен-
 ням нормав вське знайомство з
 цим паном. Раз Шевченко в то-
 варстві ще одного письмен-
 ника з'явив до пана Тренова.

У вітальні сидів слуга-кріпак і
 дримав. Пан підвів і ступавши
 його розбудив. Шевченко обу-
 рився, надав шпалку і вишов,
 щоб більше не бачити пана
 Тренова. Картини дикої сава-
 ті і знущання панів над кріпа-
 ками запалюють серце поета
 невмирущою ненавистю до гно-
 бітелів. Його поезія набирає
 глибокого протесту проти
 смертельного його ворога —
 неволі, кріпачого ладу. Звід-
 того пера виходять такі перли-
 ни, як „Чигирин“, „Сон“, „Е-
 ретик“ або він Гус, „До живих
 мертвих“, „Кавказ“ та ін.

Земляки починають вважати
 Шевченка не тільки як письмен-
 ника, а й за національного про-
 рока. Шевченко висуває нове
 гасло: „Боротися поборете“.
 Цим гаслом він пронизує всю
 свою поезію й життя. Він ста-
 вить певне питання:

Чи буде суд, чи буде кара
 Царям, царятим на землі,
 Чи буде правда між людьми?

І тут же відповідає просто й
 твердо:

Повинна бути! Бо сонце стане
 І оксирену землю спалить.
 („О людє, людє“)

Ради „найменшого брата“
 Шевченко здимає бунт проти
 соціального уладу, проти дер-
 жавних форм, проти релігійної
 обрідкованості, яка потурає й
 прикриває кривди та знущан-
 ня з народних мас щодо оновле-
 ння життя на землі. Шевченко
 покладає великі надії на слово:

Возвельчу
 Малих отих рабів німих!
 Я на сторожі колом них
 Поставлю слово.

(„Подраж. XI Псалму“)

Шевченко створив незабу-
 тий образ української жінки, я-
 ка все своє життя століттями

віддавала панщині. Жива й по-
 етично змальовує Шевченко в
 поемах „Тополя“, „Майчинка“
 й „Катерина“ життя і жінки по-
 чуття дівочої й материнської
 любові.

Ще життя нашого незабу-
 того Кобзаря являло собою
 боротьбу проти кріпачства. Ні-
 хто в тодішній Росії не здавав
 таких смертельних ударів сис-
 темі людства як Шевчен-
 ко. На схилі віку свого він ба-
 чить і наслідки цієї боротьби:
 Кріпачство на його очах конали,
 Шевченко нестерпаче очікує
 щастливого дня, коли

„Спочинуть невольничі
 Утоплени думи
 І коліна одпочинуть
 Кайданами куті.
 („Подраж. Ісаї“)

Як відомо, маніфест про во-
 лю підписано за життя Шев-
 ченка, але не судилося йому
 дожити до його оповіщення.

Чи був Шевченко релігійною
 людиною? Так, Шевченко був
 глибоко релігійною людиною, але
 всім серцем своїм ненавидів об-
 рідкованих, ненавидів неправ-
 ди, що кривили над вірою в
 Бога й Христа. В „Кавказі“ він
 пише:

„За колом, ти, розинався
 Христє, Син Божий?
 За нас грішних,
 Чи жме, щоб ми
 з Тебе насміялись?“

Вони так і сталося...
 Храми, каплиці і ікони,
 І ставинки, і міри дани,
 І перед образом Твоїм
 Неутомлені поклони

За кривду, за вірну, за кров...
 Щоб братню кров
 пролито прясать,
 А потім і дар Тобі приносити
 З покаяннєм „протів покров“.

А в поемі „Еретик“:

Крутом несправа й несила,
 Народ замучений мовчати,
 А на аностельських престолах
 Чернець годовиний сидить.
 Людському кровию немилує
 І рай у найин оддає!

Шевченко свідомо здирає
 гарні покривала з нелюдських
 учинків і показує їй справжню
 обрідкову-фарицейську природу.

Особливо гостро виступає
 Шевченко проти релігійної об-
 рідкованості у „Світє ясний“.
 Тут він вказує на її надзвичай-
 но реакційну роль і висловлює
 думку про її кінець:

Будем братє,
 З багрянцем онучі, драти,
 Люльки з кадал зкурятн,
 Явленним піл топити,
 А кропилом будем, братє,
 Нову хату вимити.

Своїм релігійним світогля-
 дом Шевченко близький і рід-
 ний нам евангелістам. Він вірний
 у справжнього Бога на поста-
 влі Євангелія. Хіба не є найкращ-
 ий доказ цього його звернен-
 ня до Бога в поемі „Еретик“:

„А я тихо
 Богу помолюся,
 Щоб усі слов'яни стали
 Добрими братами
 І синими сонця правди
 І еретиками
 Оттаким, як Констанцій
 Еретик великий!
 Мир мирові подарують
 І славу вокини.“

В 1846 р. будучи в Києві,
 Шевченко заблизився з членами
 таємного т-ва за кн. Кирило-
 Методієвського Братства, а в
 1847 р. царська жандармерія
 розгромаила братство заареш-
 товала всіх братчиків і Шев-
 ченка і пославши в Петропав-
 лівську фортецю. Цар Микола
 І сам керував слідством. Зви-
 чайно сповнена гострого про-
 тесту поезія великого „Кобза-
 ря“ вилетіла собою значно біль-
 шу загрозу для самодержав-
 ства, ніж мирні ідеї братчиків.

Отже Шевченка виділяли як
 найбільшого „злочинця“.

Випрок у справі Шевченка був
 такий:

„Художника Шевченка за
 складання бутарських і в най-
 шній мірі зухваліх віршів, які
 обдаровують міщину будовою
 тіла, віддати рядовим в Орен-
 бурзький окремий корпус з
 правом вислуги, доручивши на-
 чальству мати найсуворіший
 нагляд, щоб від нього ні під
 яким виглядом не могло вихо-
 дити обурливих і пасквильних
 творів“.

На випрок Микола І дописав
 власною рукою:

„Під найсуворіший нагляд з
 заборонкою писати й малюва-
 ти“.

Весною 1858 р. Шевченко по-
 вернувся із заслання. Десять
 років заслання підірвали його
 фізичні сили, хоч не зламали
 його духу й поглядів. У 1860 р.
 Шевченко заховав, стан доро-
 жу його швидко гіршав і 26
 лютого (10 березня за н. ст.)
 1861 року він помер. Поховали
 Шевченка спочитку на Смолен-
 ському кладовищі в Петербур-
 гу, а потім перевезли на Укра-
 їну й поховали на горі над Ка-
 невом згідно з його заповітом:

„Щоб лани широкополі
 І Дніпро, і кручі
 Було видно, було чути
 Як рече ревучий“.

Смерть і похорон Шевченка
 викликали великий рух серед
 (Закінчення на ст. 7)

WHEN YE STAND PRAYING, FORGIVE

By Dorothy Koert

In the ramshackle house, facing the alley, David's eyelids lifted. The bed was near the window. He did not look at the railroad tracks anemring the landscape like a birthmark; instead he gazed at the shaft of golden light pouring over the clouds.

He wanted to be somebody, and he was nobody. He wanted to be happy, and he was miserable. He wanted to be proud, and he was ashamed.

The rose-red light of sunrise rose over the mountains. The running light swept the valley. Every morning David opened his eyes and looked up. Then he could forget how dull and ugly everything was. Then the things the boys said at school were not remembered. In unguarded moments the words crept up and choked the breath out of him, but when he looked at the free air of heaven — all the world was gay, and he could not hear the taint.

"Hey, fellow! Did you hear the latest about the morn across the tracks?"

David turned his head on the pillow, and gazed at his brother Jay — the empty face of the 17-year-old was slack in a heavy sleep. He was breathing through his mouth. Look at the little simpleton lying flat on his back. What a pitiful sight it is! Where

could he find a more heart-rending spectacle!

Jay was the laughing stock of the neighborhood, and his head was the shape of a walnut; it was the kind of walnut whose meat is shriveled and dry. The feeble brain did not know right from wrong; if they could find a time when Jay spoke only what he thought and told only what he knew — that would be at least, a sign of intelligence.

In the morning light sleeping in to the room, David heard the tick-tock of the battered alarm clock on the dresser. It was time for dressing. He had not switched the light on last night, but had dropped his clothes on the floor, and had crawled into bed in the darkness beside the sleeping Jay. Now David jumped out of bed, and pulled his pants up over the narrow shelf of his hips.

Suddenly he cried, "Hey!" in alarm, with arms akimbo, and then his face shriveled as he stared at the objects on the floor. He fell on his knees, crunched on the rag, sniveling as he fondled the pieces — all hope was gone.

Jay—Jay—Jay: it was always Jay who held him back, and Jay had done it again. Jay always had done it, and always would do it. Looking more closely, David was

shocked to see every airplane had been destroyed.

David was the brightest boy in school, but the boys teased him about Jay. He had worked on these airplanes for weeks. He was sure of winning the prize offered by the Chamber of Commerce. He had made Jay promise to leave that alone. It was not a promise that he could expect of another boy. If the fellows at school promised anything, you watched closely that they promised, and then did not mutter the words, "Over the left." If it was whispered faintly, the boy fancied himself free to break the promise. But David was certain he understood everything before he made a promise, and he knew he must never break his word. He had tried to make Jay understand that a promise must be kept.

To begin with, the thought of fighting with Jay seemed to David a mad idea. Jay was not like other boys. But all affection had become the cinders of hate. David shuddered at the sight of his brother sitting up in bed. David fed his anger with words.

"Pumpkin-head! You did this to hurt me!" he accused.

Jay's face was blank. In a dried voice he jabbered meaningless words. David could make neither head nor tail of it. Jay was drooling, a silly grin twisted the innocent mouth.

David roared, "Don't sit there like an owl! Say something!"

Jay's eyes were turned toward him; his face was strange with the fixed, vacant expression, it showed no sign of agitation. His upper teeth were protruded over his lower lip.

There was in David a gentleness that forgave, and a selfishness that hated.

Jay burst out laughing.

David regarded him silently, he was moved. Suddenly everything became as clear as the strong sun to David. In his sadness and silence he found patience. He had to endure this pain of his disappointment. In a flash it came to him that God knew. Christ knew the burden he carried.

He pulled on his shoes, stood up, and moved quietly out of the room. It was important to be alone. He went out the front door to avoid his mother in the kitchen.

David needed to think, to put this swelling feeling in his breast into words; and then it would become something he could never lose. What did he feel? He looked neither to the sky nor to the tracks. It was something about Christ that he must ponder through to the end — thoughts would bring freedom.

"David! David!" his mother was calling him.

This beautiful thing, which he could not name, was gone. He looked as if he were ready to cry. Feeling discouraged, he abandoned the hope of ever being free of his trouble. He turned and moved slowly toward the house, his feet made no sound on the walk.

"David, you do not look well," asserted his mother when he entered the kitchen. He ignored her remark as he blurted out, "Some day I shall be rich."

Half-heartedly he sat down to the table.

"Is this, indeed, your only ambition?" she inquired with her red hands on her hips.

"Yes," he retorted and his face was stolid and melancholy. "Then you won't have to wash and iron for other people."

His mother eyed him severely. "What has Jay done now?" she asked.

Now was the time to decide. This day would pass away, and another day would come: but the poverty and Jay would remain.

Finally David uttered, "Jay is in bed."

She sat down opposite him. Their eyes met briefly before they bowed their heads. Out of David's consciousness came a voice, amazingly his own voice. With terrible suddenness the words of the memory verse he had learned last Sunday came before him.

(Continued on p. 8)

ТАРАС ГРИГОРОВИЧ ШЕВЧЕНКО

(Закінчення)

народних час. Серед селян довго ходили перекази, що поет не вмер і не був похований на горі під Каневом, що він живий і стане незабаром на чолі народного повстання.

Шевченко відкрив цілому світові красу і силу українського слова. Він впровадив українську літературу в коло світової літератури. Він на весь голос сказав світові, що ця література належить народам з багатими історичними минулим, що ніколи не ширяться з неволею.

Прожив Шевченко 47 років. 24 роки був кріпаком, 10 років у заслання, в неволі, 3 1/2 років під суворим доглядом поліції й тільки 9 років вільною людиною.

Шевченко — це не наше вчора, минуле. Шевченко — це наше сьогодні, це велике наше завтра, велике наше майбутнє. Шевченко — це наш національний стиг, на якому написана найкращий заповіт «живими, і

мертвими, і непородженим землякам».

Ми наближаємося до тих щоденних днів коли, за словами Шевченка:

І ни омовлений землі
Врага не буде, супостата,
А буде сніг і буде мата,
І будуть люди на землі.

коли як слід віддачно великому Кобзареві України не тільки ми українці, а все людство, як спісиче "Великої, вільної, нової семі".

Нехай же — правда, любов і братерство, які виставляв Шевченко за найдорожче добро, які ми українці, а всім людям: якого блага собі і всім людям:

Мені ж, о Господи, подай
Любити правду на землі,

будуть непероручними дорогоказом у дальшій боротьбі, на якого скріпленого, але непереможенного українського народу, за торжество правди, за перемогу добра над злом за своєю і інших народів свободу. Бувши апостолом правди не

тільки для свого рідного краю, а й для всієї людськості, Шевченко мав глибоку надію, що правда все переможе. Цю невмирущу надію він висловив у "Заповіті":

І мене в семі великий,
В семі волоній, новій
Не забудете пом'янути
Не злим тихим словом.

Згадуючи сьогодні тут, в нашій прибраній батьківщині — Канаді, яка приграла нас, як рідних дітей, "не злим, тихим словом" нашого рідного, геніального поета і національного пророка Тараса Григоровича Шевченка багатьма Всесвітнього доповідати кожному з нас переднятися його палкою любов'ю до нашої багатораздальної батьківщини:

Свою Україну любіть,
Любіть її... во время люду,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.

When Ye Stand Praying, Forgive

(Continued from p. 7)

"And when ye stand praying, forgive if ye have ought against any that your Father also which is in heaven may forgive you your trespasses."

David became humble and submissive. Jay was stupid and helpless, but was not he, David, as ignorant and powerless in the sight of God?

The boy sat with his head in his hands, the heaviness bearing down. His lips pressed tightly and thoughts raced in his brain. No use to say anything! All you would get would be advice or criticism, but no one would lighten the burden. His mother had grown heavy and weary with the years. Why had God given her one son with so much quick thinking and understanding; the other, lean-minded and selfish? Why had it not been an equal portion for both?

David's worship became a thing without words. His whole being was a supplication, an appeal from a heart bowed down with anguish. Faith stirred within him, but there was nothing which he could see. Yet this truth was felt in the comfort and great love which flowed over his bowed head. This was the beautiful thing he had wanted to put into words—his burden had been lifted by Christ's love.

Immediately it came to David that his decision had been made. His intelligence would be used as a service for others. David prayed with a forgiving heart; he asked God to help them in their trouble.

He lifted his head and smiled at his mother. A light flowed over her tired features, and none of the barren tediousness of her day was swept away.

After giving thanks for food, he said goodbye, and went from the house to the school. In blind contemplation David failed to notice anyone as he walked along. Surely God would not leave them in this predicament. David would wait and trust. He hoped that he would be able to help his mother. He believed that God had heard his prayer. He knew that God was working out His plan in their lives. These thoughts guided him down the quiet street. They restored his courage, they led him near to God.

Unexpectedly someone slapped him on the back and shouted, "Keep your eyes peeled, you old wool-gathering Shakespeare."

David stopped short, glanced up with a sheepish grin at his friend Jordan.

"Where are your planes?" Jordan asked as he patted the boy

under his arm. "I am turning mine in this morning."

"I am not entering the contest," David replied with difficulty.

"Whoopee!" Jordan yelled. "Now, I have a chance!"

"I hope you win," David answered in an unassuming manner as they walked together.

Presently, they made a sharp turn round the corner of the bank building. Before them the avenue ended suddenly into the school yard. Over a cluster of trees appeared the red tile roof of the school, and as they drew nearer they saw their classmates loitering on the walk and the steps.

David went directly to his classroom; he was at his desk when his teacher came into the room.

"Good morning, David!" his teacher greeted him with a smile of recognition. "Jordan says you are not entering the airplane contest. Is this true?"

"Yes," affirmed David respectfully.

"Good!" the teacher exclaimed. "Here is something really worth your time and effort. I think you can win the county prize if you enter. The first prize is fifty dollars."

David stood open mouthed, breathless.

"You must write an essay."

She advised him to center his efforts on a worthy cause.

"Humph" was David's only response.

"Of course, you will win. Why not?" encouraged his teacher. "Your high rating makes you eligible for this contest."

David sat down, unable to believe this remarkable thing which had happened to him. Here was happiness in the chance to help his mother.

The teacher sat quietly waiting for his answer. David began calmly, yet, from his very first words he showed great eagerness.

He replied, "It is not for my sake that I will do this. There are others whom I must consider. What shall I write? What is the topic?"

As he listened to his teacher he felt the joy, the blessedness, the power of knowledge.

On the whole the morning hours passed quickly as David thought of his essay. He would put his feelings into his written words. He would discover how to use words as his tools. That would be another miracle.

As David walked home for lunch he heard the motors, he smelled the fumes of gasoline, he saw a flower with its petals curled

back. On the porch he stopped to hear the chattering of a bluejay, and the shrill piping call of a tree-toad. Suddenly the boy's body was alert in the drowsy noonday heat. The monotonous click of the wheels on the rails reached his ears, the click of the wheels grew louder. He could see Jay nowhere.

Like a shot David heard the rumble, and the whistle which gave warning of the approach of the train. At the same time he saw Jay spring up from his play, and dart toward the tracks. Then like a black snake the train came crawling around the curve. In one jump David was after him. David's speed was equal to that of a racehorse. In an instant the squeak and grinding of the brakes rent the air, but the train did not stop.

Jay, in a simple minded manner, picked up his shivering kitten; and then he stood with hair standing stiff on end and eyes staring from their sockets, helpless. Desperately David pressed on. He saw the train speeding toward Jay. He leaped to the tracks, frantically grabbing Jay's shirt, and grasping it tightly, jerked him along as he sprang over the rail. David felt the movement of the air rattle his hair as the train swept passed.

His mother's shriek rang loud. A few minutes later, David came up the walk carrying Jay in his arms—little Jay who could never think for himself. His face was streaked with dirt; the strands of yellow hair clung to his sticky forehead. In one hand he held the frightened kitten.

Silently David put Jay down at his mother's feet; her face was ghastly pale. The table had been set, and his lunch was ready. Quickly the hands were washed; he was holding the towel between his palms when his mother came to the bathroom door. The soft chestnut-colored eyes were fixed on him.

"The teacher wants me to write an essay. The first prize is fifty dollars," he informed her.

A radiant smile broke through the wrinkles—for a minute his mother's face was beautiful. This brilliant son made her a happy parent, but the witless boy was the sorrow of his mother.

The meal was eaten in silence. David finished his lunch, excused himself, combed his hair, and dashed out of the kitchen.

On the way back to school the boy noticed the fleecy clouds which studded the blue. He took a long sniff of the spring air before he entered the school building.

In the afternoon David began his essay. How joyfully he worked. Breglessly he let his thoughts run wildly; slowly he trained

them to turn at his command until an idea became clear as crystal.

Once the teacher asked, "Can I help you?"

"No—no, thanks."

Walking home from school at 4 o'clock David meditated on the essay, and Jay's narrow escape.

Later, when the evening paper was thrown against the porch, David spread it open and was astonished to find his face looking out from the printed page—they called him a hero. He showed his mother the page.

"Aw—that was nothing!" David pointed out with his tongue running fast. "I was really scared that time Jay set fire to the wood-box and his clothes."

At this moment in the soft sunshine down their alley, came a serious young woman. She appeared out of place in this community of dilapidated houses. This was something to relieve the sameness of their days. The stranger had a jolly face, and a smile that promised love. She approached them, introduced herself, and quickly stated the purpose of her visit. She had read about Jay in the newspaper. Did they know that here in their city was a new hospital and school for mentally handicapped children? It had been built by money donated by Christian people everywhere. Jay could live at the school. There he would be protected from the harsh world. There kind people would care for him, and teach him to be useful.

All of a sudden the evening was filled with the glory of God. A happy boy was David because he had known forgiveness when he had prayed that morning.

("The Instructor")

ЗУСТРІЧ: АЙЗЕНГАВЕР — ЧЕРЧИЛЬ — МАЛЕНКОВ

Лейбористи до а ганяють, щоб британський уряд виявив ініціативу про вшлугування зустрічі між АЙЗЕНГАВЕРом, ЧЕРЧИЛЕМ, і МАЛЕНКОВИМ. Ця зустріч, на їх думку, мала б допомогти розв'язати спірні проблеми і забезпечити у світі мир.

ДО 300-РІЧЧЯ "ВОЗ'ЄДНАННЯ УКРАЇНИ З РОСІЄЮ"

З Львова повідомляють, що в січні 1954 р. минає 300 років з дня воз'єднання України з Росією. Отже, трупці області гідно готуються до відзначення цієї "іменної" дати в житті українського народу.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стоїчці моїй“

Рік XIV. Число 5.

Торонто, Ont.

ТРАВЕНЬ

1952

MAY

Toronto, Ont.

Рік XIV. Число 5.

НОВИЙ ЗАВІТ

„Ось надходять дні, говорить Господь, коли Я укладу новий завіт з домом Ізраїлевим... Ось який завіт, що Я його укладу з домом Ізраїлевим після тих днів, говорить Господь: владу закон мій у внутрішній їх і на серця їх напишу Яго. І буду Ям Богом, а вони будуть моїм народом. І вже не будуть навчатися один одного, брат-брати і говорити: „Повинні Господь“, самі бо запам'ятали Мене від найвищого до найнижчого, говорить Господь, бо я прошу провинні їх і не згадувати вже гріхів їх“ — Єр. 31:31-34.

Бог діє з своєю церквою через завіт з самого початку. Бог мав завіт з першими людьми, потім завіт з Авраамом, завіт з Мойсеем. Це все — старі завіти. Пророк Єремія говорить у поданому вище тексті про „Новий Завіт“ і його владні риси.

Пророк Єремія відзначає три головні риси „Нового Завіту“.

1. Бог каже, що в церкві Нового Завіту закон Його буде в серці у людей. „Вкладу закон мій у внутрішній їх“. До „Нового Завіту“ поклоніння Богові чимраз набирало зовнішніх форм. Воно відбавлялося в ритуалах, обрядах, церемоніях, ритуалі і приписі, словом, щоб на прикладі „Старого Завіту“ навчити людей, що „ділами закону не спасеться жодне тіло“.

Ап. Павло називав закон учителя, що мав привести людей до Христа, щоб вірою оправдалися. Одна ж з головних рис „Нового Завіту“ це внутрішність і духовність. Ми поклоняємось Богові вже не через обряди і церемонії, а „духом і правдою“.

Відаміна риса „Старого Завіту“ полягала як в тому, що він був пов'язаний з одним народом, певним краєм і місцем; був обмежений в часі. „Новий Завіт“ стосується всього людства, він універсальний: „Хто хоче, нехай прийде“. Похочіть, стан, чи раса не можуть тепер стати нікому на перешкоді вступити у завіт з Богом. За часів „Нового Завіту“ поклоніння Богові переноситься в сферу духа. Воно не пов'язане з місцем або краєм, бо правдиві поклонники поклоняються Богові духом і правдою. Цей завіт духовний, тобто цілком незалежний від жадних церемоній і ритуалів, які тривалими роками.

2. Друга риса „Нового Завіту“ це безпосереднє знайомство з Богом. „Вже не будуть навчатися

один одного... і говорити: „Повинні Господь...“ самі бо знають Мене“.

За часів „Старого Завіту“ віруючий не міг приступити до Бога, як тільки в певному місці, у храмі в Єрусалимі, обов'язково з жертвою в руках, з посередництвом священства, з виконанням певних ритуалів і приписів. За часів „Нового Завіту“ це радикально змінюється. Христос сам став жертвою і єдиним священником для нас. Бог каже, що тепер ми самі будемо знати Його. Ми не потребуємо посередництва людей священників, святих чи Діви Марії. Нам непотрібні обряди і ритуали, щоб приступити до Бога. Він каже, що ми самі будемо знати Його від найвищого до найнижчого. Ми будемо знати Його в Христі Ісусі, що кличе нас „прийдіть до мене“. Якщо тепер будемо твердити, що „владую від Бога мені дано“ не можна обійтися без нього, без його обрядів, без його церковної організації, то він каже неправду. Потрібна церква, потрібний їй провід, інструктори, певний порядок. Проте ніхто не має права твердити, що без цього всього людина не може пізнати Бога, прийти до нього. Сам Бог каже, що за часів „Нового Завіту“ ми не будемо потребувати, щоб будувати навчальні, ми самі будемо знати Його. Це вже здійснюється в проповіді благовістя — через працю Святого Духа.

3. Третя істотна риса „Нового Завіту“ це прощення гріхів. „Я прошу провинні їх і не згадувати вже гріхів їх“. Без цього неможливе знання Бога. „Старий Завіт“ не приносить прощення. Він був тільки вчинителем, вина залишалася. Він підготував церкву до усвідомлення любові Божої, до розуміння безмірної щирості гріха. Він навчав, що жодні обряди,

церемонії і діла праведності не спасуть людину, тільки ласка Господня.

В „Новому Завіті“ Бог послав повне прощення дітям Божим. Це подано в чудових образах і обіцянках. Бог каже, що Він кине в глибини моряську провинні наші, що так далеко як схід від заходу відділяти від нас беззаконня наші. „Новий Завіт“ найбільш досконало подається нам у Тайні Господньої Вечері. Беручи участь в Господній Вечері віруючий тим самим проголошує і визнає Ісуса Христа як свого спасителя, визнає свої гріхи, покладаючи всю навію на нього одного. Бог в символі в хлібі і вині пригадує нам про свою звершувану відкупну жертву на голгофському хресті. Що в причасті хліб не ретворюється на Христове тіло, а вино на кров, — все це неправда, вигадки церковної ієрархії. Правда полягає в тому, що так як ваше тіло живиться хлібом і вином, так у відкупній жертві Христовій ваш дух сповняється новою силою Божою для переможемого життя. Господня Вечеря проголошує безпосередню близькість Бога до нас у Христі Ісусі. Він каже „самі бо знайміть Мене“. Якщо ви хочете жити, ви повинні їсти самі за себе. Так са

мо в особистій вірі в Ісуса Христа, як свого спасителя, як здохувате життя вічне і прощення ваших провин. Цього завжди вас і для вас не може зробити ні священник, ні ангел, ні будьхто інший. Один бо посередник між Богом і людьми чоловік Ісус Христос.

Господня Вечеря, що мала собою голову і тілову установу „Нового Завіту“, проголошує Його духовність, універсальність і звершеність. Вона пригадує віруючим, що тіло Христове було злачено на захищення гріхів і що кров його була пролита, щоб ми знайшли прощення. Він зроби́в все, що треба було зробити для нашого спасіння. Акт відкуплення був звершеним актом Бога. Ми нічого не можемо дати за нього, тільки прийняти дар безмірною вдячністю. Тепер ми не маємо потреби йти до Печерської Лаври, або подорожувати до Єрусалиму. Діла блаженному Богові,—казав Сководин,—що непотрібні зроби́в трудним, а потрібні легким.

Поволюючи свій завіт з Богом ми проголошуємо свою віру, просимо у нього прощення наших провин і общемо борітимось з гріхом, що є в нас, надіючись на ласку Божу в Христі Ісусі.

Скликання Собору У.Є.О.

Повіdomляемо членів і прихильників Українського Євангельського Об'єднання, що згідно з ухвалою Головної Управи, Собор УЄО відбудеться 17—18 липня 1953 р. в приміщенні української пресвістерської церкви в Ошаві, Онтіріо.

Просимо українські євангельські громади і відділи УЄО вислати на Собор прийнятні по одному делегатові. Запрошуємо гостей з ближичі і дальших місцевостей Канади і США.

Як делегата, так і гостей, просимо повідомити часно Головну Управу про свій приїзд, щоб місцевий Комітет в справах скликання Собору міг підшукати для всіх приміщення.

На превеликий жаль, Собор з різних причин не може відбутися в західній Канаді, як про це було вирішено минулого року.

Делегатам, що прибудуть з далеких місцевостей, буде звернена частина коштів на оплату подорожі.

В справах Собору просимо писати до Головної Управи:

UKRAINIAN EVANGELICAL ALLIANCE

423 Queen St. W., Box 375,
Михайло Фесенко,
Голова УЄО.

Toronto 28, Ontario
Стандарт Лука
Секретар УЄО.

ЦИФРИ ГОВОРЯТЬ ЗА СЕБЕ

(Чисао українських євангеліків в Канаді за переписом 1961 р.)

Крайове Бюро Статистики кіш-иць-кешів надрукувало повний офіційний звіт про результати перепису 1961 р. щодо релігійної приналежності канадійського населення. Цей звіт виявляє цікаві реалії рушення серед канадійського українського населення. Наприклад, українців протестантів ми маємо 62.369 чол. Українці належать здебільшого до баптистської, англіканської, пресвітерської, лютеранської і менонітської церков. До цих церков належить 50.416 українців, а 11.953 до інших дрібних релігійних рухів.

Оповідання попередніх даних не були остаточно, а тільки провізоричні. Тепер тільки ми можемо судити про духові рушення серед українського народу в Канаді.

Українське населення в Канаді становить 395.043 особи, з яких:

українців католиків	7.1%
“ протестантів	15.7%
“ православних	28.1%
“ гр.-католиків	41.7%

З наведених цифр ми бачимо, що українські протестанти тепер становлять 15.7% усього українського населення в Канаді. Десять років тому українців протестантів в Канаді було 23.942, або близько 7% українського населення. Отже за десять років кількість українців-протестантів зростає більше ніж на 150% і в два з половиною рази більше проти 1941 р. Це наочний доказ того що, не зважаючи на гостру опозицію ритуалістичних церков і деяких світських провідників, євангеліський рух неспинно набирає сили.

Православці серед українців зросли з 83.397 (1941 р.) до 111.045 (1961 р.) — на одну третину свого числа і тепер становлять 28.1% української суспільності. Число православних побільшало прихильники комунізму з Західних Земель, що стали масово переписуватися з греко-католиків на православні відомі більшешки зинцил греко-католицьку церкву і запровадили тай сілюю православ'я.

Українців греко-католиків ми маємо 164.765 осіб або 41.7%. В 1941 році їх було 190.484. Отже число греко-католиків радикально зменшилося. Українців католиків нараховується в 1961 році 56.650 осіб або 7.1%.

Рантове зменшення числа у-

українців греко-католиків можна пояснити хоч би тим, що частина їх почалає реструуватися, як католики, після того як церковний провід завів назву для українців “католик” замість “греко-католик”. Статистичні дані показують, що ця спроба не має успіху.

Якщо взяти до уваги, що православні і католики числять і дітей членами церков, і що населення природно зростає, то безперечно ритуалістичні церкви в Канаді трять грунт під ногами.

Число протестантів зростає в п'ять разів швидше, ніж православних, і в двадцять разів швидше, ніж укр. католиків і греко-католиків разом. Якщо цей процес триватиме і далі так, то всі факти аказують на те, що при наступному перепису українські протестанти числом зрівняються з католиками і православними.

Безперечно український нарід євангелізується швидким темпом, за що нехай буде дяка Господові, бо без цього нарід застрине в марновіствах і назадинцях.

Характерно, що близько 16% українського населення в Канаді є протестантських переконань. Тим часом через інтриги невеликої групи ритуалістичних фанатиків вони ще й досі не мають представництва в ексекутиві КУК.

М. Жмуть

“ПАСТОР” ЕНДКОТТ

Відомий агент Кремля “пастор” Ендкотт недавно повернувся з Москви, де він за свою зрадницьку роботу на території Канади одержав сталінську медаль і премію в 25000 доларів.

НЕЧУВАНІ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ПРОТЕСТАНТСЬКОГО ДУХОВЕНСТВА

Пастор Мімеласеф (Берлін) звернувся до православного єпископа Бориса з проською заступитися перед ген. Чуйковим за лютеранське і протестантське духовенство, що підпаало незначним переслідуванням у тискам до Східної Німеччини.

На стіні головної євангелістської церкви Марієн Кірхе була виставлена афіша протесту голови церкви доктора Грубера проти таких неч у а н и х наліств. Советські охоронники цю афішу зірвали.

Помер проф. Борис Юрієвич Іваницький

4 квітня ц.р. в детройській лікарні помер після довшої недуги на 74 році життя проф. Борис Юрієвич Іваницький, видатний український громадсько-політичний та науковий діяч.

Бл. л. проф. Б. Ю. Іваницький народився 21 березня 1878 р. в місті Суми, на Харківщині. Середню освіту закінчив у рідному місті (1896 р.), а потім Лісовий Інститут у Петербурзі.

Борис Ю. Іваницький належав до Українського Національно-Державного Союзу (У.Н.Д.С.) і від початку заснування Української Національної Ради був її членом і головою (від 16 липня 1948 р.).

Смерть проф. Бориса Юрієвича Іваницького — це велика втрата для всього українського

народу що бореться за своє вивольнення.

Від Укр. Єв. Об'єднання бра-ля участь в похороні проф. Іваницького делегация в складі: проп. В. Боровський, О. Карашевич і І. Петруху. Проп. Боровський у своїй промові висловив найширше співчуття родичам покійного укр. Нац. Раді через присутнього представника У.Н.Р. д-ра Витвицького.

Доминальне бог о служження розпочав молитвою священних авто - кефальної православної (божоронправної) церкви о. Биковець, а закінчив його так само молитвою проп. Боровський. Детройська громада укр. євангелістів покляла від імені У.Є.О. на могилу покійного квіти.

І. П.

240 ТИСЯЧ ІМІГРАНТІВ

Президент Абзенгауер звернувся до Конгресу з пропозицією ухвалити закон про допущення в США 240 тисяч нових іммігрантів протягом найближчих двох років.

10 РОКІВ УВ'ЯЗНЕННЯ

В советській зоні Берліна трибунал у квітні ц.р. засудив пастира Дрейсера на 10 років ув'язнення, як “фашистського провокатора і підпалювача війни”.

Допоможімо щиро і якнайшвидше

(До українських євангеліків у Канаді і США)

Дорогі в Христі брати і сестри!

Як вам відомо, на скитальщині, в західній Європі, лишчалося чимало українців, які, з незалежних наші причин, не могли вийхати до заможорських країн. Між ними є чимало старих, хворих і нездатних до праці.

Є також між ними українці-євангеліки, що потребують взагалі допомоги і найбільше духової опіки.

Беручи на увагу духові потреби українських євангеліків і прихильників євангелізму на скитальщині, проп. д-р М. Костів розпочав місіюну працю між ними. Працює він у надзвичайно несприятливих обставинах, обслуговуючи людей і проповідуючи Слово Боже.

Головна Управа УЄО на засіданні 11 квітня, ц.р., ухвалила підсилити д-рові Костіву тридцять доларів (\$30) щомісяця, починаючи від квітня ц.р. Щоб ця підтримка була регулярна, треба, щоб українські євангелістські громади, відділи УЄО і всі українські євангеліки склали для цього грошові пожертви від широго серця і якнайшвидше.

Брати і сестри в Христі! Дякуймо Богові за те, що допоміг бр. Костіву розпочати працю на ниві Христівій між українськими залішеними, нашими нездоленими братами і сестрами. Пам'ятаймо, що, жертвуючи на цю почесну і християнську ціль, ми допомагаємо тим, що саме тепер нашої допомоги найбільше потребують.

Інформуємо, що проп. д-р М. Костів колишній редактор нашого євангелістського часопису, який виходив у Кокомі, ширій євангелічній і прекрасній місіонер-проповідник.

Всі пожертви просимо надсилати на адресу скарбника УЄО:

MR. STEPHEN SALMERS

159 Simcoe Street, Oshawa, Ontario.

Будучи впевнені в тому, що ви відкажете на цю просьбу відповідними пожертвами, Головна Управа пообіцяла бр. Костіву регулярну місячну підтримку в його праці.

Головна Управа УЄО

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as
second class mail. Post Office
Department, Ottawa.

Передаєт на рік в Канаді і закор-
доном \$1.00. Окреме число 10c.
PUBLISHED BY — КОМПЕТ
Влада М. Фесенко
Адреса редакції:
455 Washington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-57 Кайн Ст. Вест,

ТОРОНТО

Телефони:

Оф. WA 5370; Дом. BA 0052

№ 9282

Конгрес Антибольшевизмського Блюку Народів

22 березня ц. р. в Торонто відбувся І Конгрес Антибольшевизмського Блюку Народів Канади, який у своїх резолюціях стверджує наступне:

1) Большевизм розглядаємо, як найновішу, модерну форму російського імперіалізму;
2) Теперішня холодна війна в цілому світі і „гарячі“ війни в Кореї, Індокитаю, на Малайях — це наслідок дії російського імперіалізму, який прагне до поневолення цілого світу;
3) Прикриваючись гаслами, він спрямовує свою діяльність проти релігії і проти економічного розвитку народів, що не є найшляхетнішим під пануванням Москви;

4) Російський імперіалізм при ніяких передумовах не зупинить своєї політичної, економічної і територіальної експанзії;
5) Ніякі піззаходи, як, наприклад, політика стримування, ізоляціонізм, чи саме посилене зброєння не буде достаточним, щоб зупинити агресію;
6) Немає ніякої різниці між націоналізмом і інтернаціоналізмом коунізму. З того погляду підтримка Тіто означає підтримку коуністичних імперіалістичних ідеалів і відступом від західних ідеалів християнської справедливості, миру, свободи і рівності;

7) Перебудова тільки російської імперії і встановлення тим іншого режиму, не є рівнозначним з досягненням тривалого миру. Беручи це до уваги, Конгрес АБН у Канаді звертається з закликом до західного світу:
а) Саме знищення большевизму при збереженні російсь-

кої імперії в якійш іншій формі, не забезпечить тривалого миру в світі;

б) Тільки розчленування російської імперії на незалежні національні держави усуне загрозу нових імперіалістичних воєн і створить передумови для культурної, економічної і політичної співпраці між народами;

в) Тому ми цілком солідаризуємося з постановами визвольних політичних центрів і національних визвольних рухів народів ССРСР, схвалених на конференції у Мюнхені, 14. 12. 1952 р. у зв'язку з т. зв. Координаційним Центром Антибольшевизмської Бороти.

г) Тільки ідея національно-го визволення, тільки право на суверенні національні держави в етнографічних кордонах, ідеал соціальної справедливості — можуть бути зброєю в руках вільного західного світу;

8) Ми закликаємо Канадський Уряд, Об'єднані Нації і весь вільнолюбний світ:

а) Проклянути декларацию свободи для поневолення Москвою народів,

б) Визнати істотність армії і революційні форми акції, як збройні сили народів відповідно до постанов Гаазької конвенції з 1899 і 1907 років,

в) Заборонити діяльність коуністичних партій.

9) Ми заявляємо нашу лояльність до Канади і готовність всіма силами підтримати діяльність Канадського Уряду з метою встановити у світі мир, справедливість і свободу для всіх народів.

ДИВОВИЖНЕ ЛИЦЕМІРСТВО РИМСЬКОГО ПАПИ

(Закінчення з ст. 3)

стам прекрасне, хоч небезпечне для вірних католицької церкви, знаряддя пропаганди. Звичайно коуністи скрізь, де тільки можливо, будуть галусявати: „Ось бачте, Сталін зовсім не був такою злою людиною, як вам говорили про нього. Якби це була правда, то його свистість, папа римський, видивий голову христові, не молвився б за нього“. Таким ар-

гументом коуністи не одного вірного католицької церкви виймають на свою оду.

„Я є дорога й двері життя“, сказав Христос. Українці! Підступимо правдою дорогою — дорогою Христа, а не блудливими крутими стежками попри бездоїної прірви італійських Альп, якими провадить папа Куди везуть ці стежки, досить чітко видно.

ПОПЛАТИВСЯ ЗА . . . СВЯТІ КАНОНИ

Часопис „Новий Шлях“ на підставі англійської преси у Вінніпегу розповідає про подію, що так скриво характеризує православні справи.

Протоієрей В. Сагайдакський не погодився з митром. Іларіоном, щодо канонів. Йому більше подобалися канони єв. Богдана. На цьому ґрунті його церковна громада, так би мовити, розколотася. Одного дня коли він правив „службу Божу“ прихильники канонів митр. Огієнка вивіршали в церкву, виволокли протоієрея Сагайдакського і побийли його аж до крові.

Цей релігійний „вбив героїчного подвигу“ прихильників канонів митр. Огієнка коштував Хожньому з „терорів“ \$75.00 поліційної карн. Крім того, суддя досить гостро скритикував вишній церковний православний провід за псування до суду доносів.

Жах бере, коли порівняти та-

ке поведіння церковних достоянників і темних людей, з якими вони зробили фанатиків неперестимости, з наукою Ісуса Христа, що ніби ритуалістичні церкви проповідують. Немає нічого дивного, що дев'яносто років такого виховання підготували прекрасний ґрунт для большевизму в Україні. Невже ж Бог допустить і дальше панування цієї „еліти“ над душею нашого народу?

Якщо православні так молотять один одного і своїх священників, маючи співчуття вищої ієрархії, то не дивно, що часом і нам протестантам передає. Очевидно нам впроваджують „нову релігійність“ за гаслом: „Бий свій свого, щоб чужий дух бовняв“.

Страх бере за рідний наріз, за його духове життя в майбутньому.

Потреба реформи усього церковного життя наочна.

М. Левченко

РОМАН ШУХЕВИЧ-ЧУПРИНКА

У березні ц. р. минуло три роки від дня трагічної смерті Романа Шухевича — Тараса Чупринки, що загинув від руки коуністичного російського окупанта в Україні.

Роман Шухевич очолював УПА і був головою проводу О.У.Н. Невтомий революціонер — підпільник, безстрашний вояк, свідомий політик — так тільки можна схарактеризува-

ти велетенську постать Романа Шухевича-Чупринки. Світли пама'ятю про нього житиме віками в серцях українського народу, бо, як сказано в поезії О. Веретенченка „Повстанці“:

„Тарас Чупринка був і є, і буде в світі слава:
Свій рідний край, життя своє —
Без бою не віддав!“

О. К.

Діма

Подорожня згадка

Стукали коless швидко і поспішно,
Далі, далі везли в невідому путь . . .
Пам'ятаю: поле, одинока вишня . . .
Вишне моя, вишне, чи ж тебе забуду? . . .

Стукали коless . . . Небо синє-синє . . .
Небо — віні краю, небо — віні межі.
А на фоні синім білий цвіт весінній
Контуром самотнім, мов туман лежить.

Простяглися віти, дивляться довкола,
А довкола пусто . . . Ні дерев, ні віт.
Тільки поле, поле . . . Тільки простір голий,
Та вгорі блискучий, ясно-синій світ.

Залишилась згадка теплая і вітша . . .
Може, і за мною гілки сльозниють? . . .
Пам'ятаю: поле . . . одинока вишня . . .
Вишне моя, вишне, чи ж тебе забуду?

Симон Петлюра — Символ Вільної України

25 травня 1926 р. загинув від руки більшовицького агента в Парижі Головиний Отаман і Голова Уряду Української Народньої Республіки — Симон Петлюра. В статті „Пам'яті полгалих за державність, присвяченій дню 22 січня 1926 р. Петлюра писав: „Хай свято сьогоднішнє стане нас шанувати пам'яті полгалих і береже плекати традиції боротьби за українську державність, такі чисті і проречисті, такі ушляхоточуючі, бо і оправдані і скроплені святою кров'ю найкращих синів нації“. Це є найкращий дорожчик для нашої визвольної боротьби. Борюмося ж і надалі за українську державність так, як боровся Симон Петлюра, який в добу великих історичних зрушень став народним героєм — Символом Вільної України.

США і СССР

(До проблеми справедливого миру для всіх народів)

Виступаючи на зборях редакторів американських газет, що недавно відбулися в Вашингтоні, президент Айзенгауер сказав:

...„Я щасливий, що маю змогу говорити перед цими зборами, бо мені доводиться говорити про проблему, яка в серцях і умах всіх на першому місці, про проблему, що кидатиме виклики і вимагатиме мудрості і відваги нашого народу. Цією проблемою є мир.

Цієї весни 1953 року вільний світ підняв і важить один питання перед усіми народами: нагоду для досягнення справедливого миру — справедливого миру для всіх народів. Щоб зважити цю нагоду, треба пригадати інший нещадний період великого рішення. Він був на весні 1945 року, що сповнена була ще більшою надією на перемогу і свободу. Надією всіх члених людей того часу також був тривалий і справедливий мир.

Від того часу минуло вісім років, надія почала гаснути і, майже, загоріла. Над світом нависла тінь великого страху... Цієї весни перемогли воюючі західні союзники зустрілися з воюючими Росії в центрі Європи. Вони були тоді товаришами триумфу по зброї. Їх народи поділяли їх радісні пляшки будівництва на честь полгалих єдиного гідного їх пам'ятника — вік справедливого миру.

Змучені війною народи поділяли тоді пристойне переконання про те, що треба пильно дбати, щоб ніяка поодинокі несподівана агресивна сила в світі не запанувала знову на будь якій частині землі. Ця спільна ціль існувала короткий час і зникла. Народи світу ступили на два різні шляхи...

Одним шляхом ідуть народи під проводом США, другим під проводом СССР.

Що саме становить основу шляху, що ним ідуть США? Ця основа складається з таких п'яти тверджень:

1. Не можна жодного народу на землі, як народу, вважати за ворога, бо все людство ділить спільний голод миру і співдружби та справедливості.

2. Не можна досягнути для будь якого народу безпеки на довшу мету і доброту в ізоляції, але тільки в ефективній співпраці з іншими націями.

3. Непорушним є право кожного нації формувати уряд і вибирати економічну систему за власним бажанням.

4. Всьмаке вимагання будь якої нації визначати іншим народам їх форму правління, не може бути нічим обґрунтоване.

5. Надія народів на тривалий мир не може бути твердою опорою на змигання в зброєнні, а на чесні і взаємовідносинах і справжньому порозумінні між націями.

Ці п'ять тверджень — за словами Айзенгауера — і становлять основу для американської політики і для політики ООН, тоді як СССР ґрунтує свою політику на силі, на матеріальній перевазі за всяку ціну. Свою безпеку хоче СССР організувати на запереченні такої безпеки для всіх інших народів. Така концепція „допrowадила в світлі до того, що маємо тепер, це призвело до розвинення такої збройної сили (на Заході), яка б була спроможна завадити будь якій агресорів негайної і жалюїної карі.

Не зважаючи на збройну готовість, західні держави і далі хотіли б, щоб допrowадили до замирення з СССР, бо їхнє зброєння не має ніяких агресивних намірів.

Нові союветські лідери виявили останнє бажання знайти роз'язку в конфлікті Захід-Схід.

Захід готовий піти на зустріч і США з умовою, що СССР виконає такі передумови:

— Укладення почесного миру в Корей і розгорнення політичних розмов, що б призвели до проведення вільних виборів на території цілої Корей і до об'єднання цієї країни.

— Закінчення з прямою чи непрямою агресією в Індокитаї і на Малайя, щоб у той спосіб допrowадили до повного замирення на азійському континенті.

— Упорядкування всіх інших політичних спорів в інших частинах світу (в тому насамперед укладення мирного договору з Австрією і виведення з цієї країни чужих збройних сил, роз'язання німецької проблеми і у висліді об'єднання німецьких земель в одній державі).

— Забезпечення „повної незалежності східноєвропейських націй, що означатиме кінець теперішнього несприятельного поділу Європи“. (Стосується виключно т. зв. сателітів).

Здійснення цих передумов дасть змогу запровадити життя вільне обмєщення зброєнь в цілому світі і розпочати новий етап у житті людства, що буде позначений „новим віном“.

але війною за збільшення продукції, за доброту, за розквіт культури, за кращі життєві умовини, за добрі шляхи і школи, словом, за новий світ, що буде цілком звільнений від загрози будь якій агресії, насильства і страху перед жалюїною війною, в якій була б використана атомова зброя“.

Промова през. Айзенгауера, в якій він запропонував конкретні заходи щодо встановлення в світі миру, знайшла відгук в Москві. На сторінках „Правди“ і „Ізвєстії“ появилася стаття, в якій союветські чинники обговорюють пропозиції Айзенгауера і запевняють, що СССР „готовий привітати кожний крок США, чи будь якого іншого уряду, якщо він буде спрямований на те, щоб у мирний спосіб роз'язати спірні проблеми“. В статті виразно підкреслюється, що СССР не думає відступати від своєї теперішньої політики.

Звичайно прагнення президента США Айзенгауера і його уряду, щодо поліпшення взапмин у світі, щирі. Інша справа, наскільки вони можуть бути реалізовані для СССР, який в принципі не визнає справедливості.

Жалюїний похід

14 червня 1953 р. в Торонто відбувається (12—230 год.) жалюїний похід на відзначення 20-их роковин голоду в Україні. Маршрут походу: Бельведер, Квін, Батурст, Каледон, Квінс Парк. Взяти участь у маніфестаційному поході-протесті проти москво-більшовицької окупації українських земель, — святний обов'язок кожного українця-євангеліста.

Ів. Гагарин

Пам'яті Коновальця

(Полк. Євген Коновалець загинув 28 травня 1938 р. від руки більшовицького агента)

Немає слів, немає виразу у мові,

Нема таких понять,

Що можна було море пристрастей і зради

У березі якісь прибрать.

Ось патріотизму крик,

Що межі і границі розгубив,

І для вузької ідеї особистий

Він відрік би увесь губив.

А ось у церкві богомольця,

Навколишніх рікою слози дала,

І тут же в пекельній машині

Невинну він людину б'є.

Хто розберє, де патріот і де злочинець,

Хто дійсний богомольця, а хто шпик,

І хто поможе Матері Вкраїні,

Що ще скривавлена спить?

Линь всі разом позбувшись пини,

В одній гурті, плече в плече,

Колі від сильного народного удару

Не власна, а ворожа кров стече.

Торонто, 10 травня 1953.

Чи можна перестати курити?

На сьогодні ми маємо дуже мало курців, яких треба переконувати в тому, що куріння шкодить здоров'ю. Проте, вся суть у тому, що не кожний курець може твердо постановити перестати курити і додержати цієї постанови на ціле життя.

Кожний добре знає, що єдиний спосіб відлучитися від куріння — це перестати курити. Тільки один це робить без будьяких труднощів, а для другого перестати курити — справа незвичайно тяжка й складна. Відповідно до цього курців можна поділити на чотири типи. Перші — курять тільки для товариства; другі — з призначення, як нпр., багато з привичання жувати чужою гуму; треті — бо відчували в курінні приємність; четверті — примушені курити, бо куріння заспокоює їх нерви.

До перших трьох типів належать курці, яким легко перестати курити. Їм тільки треба відусвідомити шкідливість і наслідки куріння, щоб без великих вагань і труднощів перестати курити. Найгірше з курців, що належать до четвертого типу. Такі курці так звикли до куріння, що й на короткий час не можуть без нього обійтися. Не стане тютюну в такого курця, то він ні може взятися до ніякої роботи. Таким курцям перестати

курити і справді тяжко: їх нерви до того стали вразливі, що не можуть обійтися без нікотину, що є в тютюні, хоч ширі признаються, що куріння їм шкодить, що це велике зло.

Проте в житті людини немає нічого такого, чого б не можна було осигнути, немає таких хиб, яких би не можна було позбутися. Отож і затяті курці, для яких куріння стало неначе другою натурою, можуть перестати курити. Для цього:

1. Треба змінити погляд на куріння. Затяті курці думають неначе зростає з думкою, що тютюн — зло, що він руйнує здоров'я (болі голови, серця, брак апетиту, а найголовніше — грудні недуги), що тютюн висмоктую поважний гріш і т. д. Такий курець повинен рішуче ухвалити: чи бу-

ти «рабом невеличкої папіроски і знепадатим на здоров'я, чи бути вільним і завжди здоровим. Боротьба за таких умов завжди дає бажані наслідки.

2. Уникати на деякий час оточення, яка дає часто нагоду до куріння (приятелі що курять, забавля тощо).

3. Не вживати алкогольних напоїв і інших наркотиків.

4. Вистергатися всіх перчених, солених, кислих і гострих страв, бо вони подразнюють нерви і викликають бажання курити. В їжі треба давати перевагу мучниці та «цукровим» стравам, треба пити побільше молока, утримуватися від яєчних страв, кави й чаю.

Хто із затятих курців застосує ці заходи, той безперечно виграє боротьбу з тим злом, як куріння. Треба тільки провадити боротьбу рішуче, без вагань, виявляючи неспокійну силу волі до перемоги. М. О.

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ В КАНАДІ

З ініціативи президії Комітету Українців Канади відбулася 11 2 травня ч. р. у Вінніпезі перша крайова нарада редакторів українських газет і журналів, що «виходять в Канаді». На нараді були заступлені 12 газет і журналів.

Нарада вислухала й обговорила три доповіді, а саме: «До основних питань українського організованого життя в Канаді» (ред. І. Сирник), «Комітет Укра-

їнців Канади в житті канадійських українців» (ред. М. Гикавіч) та «Українська преса і Комітет Українців Канади» (ред. М. Погорельський).

Нарада одностайно ствердила потребу створення в Канаді товариства українських журналістів. Для проведення підготовчих робіт організація окрему комісію.

Від «Евангельської Правди» в роботі наради брав участь проп. Вінявський.

З народних легенд РУТА

Вели Христа на гору Голгофу.

Упад під тигарем хреста; сльом Його кроваві не поруши кам'яних сердець людей; сльмися лютий натовп, не заважаючи на рани і кров Христа.

Зате камінина на дорозі плакала, а де тільки упала крапля крові Христової, та як також виростала рута, яка також вкривала свої листочки словами.

Від того часу листочки руті подібні до спадаючої сльози.

НЕЗАБУДКА

Вогки луки і пасовиська часто-густо вкривають дрібненькі синенькі квіточки, що називаються «незабудка». Назва ця, як передають народні легенди, походить від перших днів, як тільки Господь Бог створив світ.

Коли Бог привів Адама до раю і віддав йому для користування той прекохороний сад, то він став давати назви всім звірам, травам і квітам, назокуючи, щоб кожне пам'ятало своє ім'я.

Одного разу Адам з Євою, ходячи по раю, почали приглядатися до квітів. Єва почала зривати такі прекрасні квіти і прикрашати своє волосся. Аж раптом вона чує, що невеличка синенька квіточка до не промовляє:

— Візьми й мене!

— А як тебе звати? — спитав Адам.

Квіточка похилилася соромливо й каже:

— Я забула..

І розплакалася квіточка дрібними сльозинками. Єві дуже стало жалко такої гарної квіточки і вона сказала Адамові:

— Нехай ця квіточка віднині буде називатися «незабудка».

Отже тепер «незабудка» так гарно й люблю цвітуть, але нечає соромлячись, нахилиються до землі і нечає плачуть, зрештою під собою землю, яка завжди вогка там, де вони ростуть.

ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВІД КОЛОСІВ

Югославські комуністичні лідери рішили відмовитися від продовжування ко о ективізації політики щодо сільського господарства. Організація сільського господарства на терені Югославії буде в дальшому відбуватися за кооперативним принципом.

Фонд Української Культури ім. Сергія Єфремова

До всіх українців на чужині

В наслідок окупації всіх земель Імперією Батьківщини московським більшовизмом, майже припинився зглядно викривився розвиток української культури, особливо в галузях історії, історії літератури, педагогіки, філософії, тощо.

Економічні і соціальні проблеми хоч розробляються на рідних землях, але в такому виврешеному вигляді, що не можуть вважатися справжньою наукою.

Це накладає на нас, українців, по цей бік за слони великий і невідкладний обов'язок, напружити всі наші сили і використати всі можливості для створення умов розвитку справжньої вільної української науки.

Позатим на нас всіх тяжить найважливіше завдання позавати правдиву наукову інфор-

мацію про Україну і Схід Європи — в чужих мовах.

За ініціативою Спілки Визволення України створюється Фонд Культури ім. Сергія Єфремова, якого цілком є фінансові доробки і видавничі наукові праці в українській і чужих мовах.

Цим ми, що нижче підписалися, закликаємо всіх українців по цей бік залізної заслонки, незалежно від того, з яких земель України вони походять, та до яких політичних середовищ вони належать, підтримати ініціативу Спілки Визволення України і допомогти, спільними силами створити Фонд Української Культури ім. Сергія Єфремова.

Тимчасовий Центральний Організаційний Комітет Спілки Визволення України визначив з своїх членів тимчасову Управу Фонду в складі: проф. д-р Курішнін, о. д-р Іван Гриньох, о.

проф. Іван Зявчак, д-р Богдан Кордюк, п. О. Калінін.

З розвитком діяльності Фонду — має бути створена Кураторія, до якої будуть запрошені представники наших наукових інституцій, високих шкіл і інших культурних установ, яка змінить або затвердить склад управи фонду і буде контролювати її працю.

Збірку на фонд провадитиме Спілка Визволення України через свою мережу і через всі громадські установи і організації, які захочуть взяти активну участь в створенні фонду Української Культури ім. Сергія Єфремова.

За Тимчасовий Центральний Організаційний Комітет Спілки Визволення України:

Проф. д-р П'яш Василь, голова.
Іжм. Гарабач Євген, секретар.

А. А-ко

ПРОГРАВ... (гумореска)

Це хіба якась штука! Якесь чарі! — Приплинули до мене слова від сусіднього столика. Говорила понура людина з чорними змисливими вусами, з скляним здивованим поглядом.

Чорні, мокрі вуса, волосся, що спадало майже на брови, і скляний погляд доводили неzaperecho про те, що аласник згаданих рис був викінчений дурень.

Один з його приятелів налягав собі пива, потер руки і сказав:

— Єдине — тільки зручність і швидкість рук.

— Це чарі! — твердив уперто чорнявий, жвако заставляючи вуса.

Людина, що вихвалляла справність рук, глянула глумливо на третнього в тому товаристві і тільки вигукнула:

— Гаразд! Хочете, щоб я доказав вам, що це нікі чарі? Чорнявий гірко усміхнувся.

— А чи ви не пре-сті-ді-га-то-ром?

— Правдоподібно, коли це говорю. Хочете, Адемо з вами на парі в сто карб, що за п'ять хвилин відріжу вам усі гудзики і попришучу їх назад.

Чорнявий не знати пощо шарпнув гудзик при камізьельці і заговорив:

— За п'ять хвилин! Відріжте і пришпечте? Нефйовіріє! — Цікомо льовіріє! Отже закладається на сто карб?

— Ні! Це забагато. Маю тільки п'ять.

— Все одню... Можна менше — оби на три пляшки пива? Чорнявий уйдливо усміхнувся.

— Програєте? — Хто? Я? Побачимо!...

Подав руку, стиснув костисті пальці чорнявого, а третій з їх товариства перебив руки.

— Дивіться тільки на годинник і пильнуйте, щоб не тривало довші, як п'ять хвилин!

Ми всі були здивовано зацікавлені, а навіть засявний кав'яр, якого попросили подати тарілку і гострий ніж, отримав з отупіння.

— Раз, два, три! Починаю!

Людина, що здавала шуткарів, взяла ніж, поставила тарілку і почав викладати на тарілку відрізані від камізьельки гудзики.

— Чи маєте гудзики також при собі?

— Очевидно!.. На руках, при кишені.

Гудзики падали з бренько-

том на тарілку.

— При штанях також маю! — сміявся до упалу чорнявий.

— І при гамузах! — Добре! Добре! Думаєте, що його привласнити собі хоч один гудзик? Будьте певні, всі повірять!

Горішні частини залишилися без „предметів сполучення“, настала можливість перейти до дошліх частин.

Коли відклали від штанів останні гудзики, чорнявий задер глумливо ноги і поклав їх на стіл.

— При гамузах маю по вісім гудзиків. Побачимо чи встигнете їх пришити?

„Шуткар“ нічого не відповідаючи, вимазував горячково ножем.

Отвер скоро мокро чоло і, поставивши на стіл тарілку, що на ній — ніби якісь незнані ягоди — лежали різнобарвні гудзики і спинки, заборютів:

— Готово, всі!

— Вісімдесят дві штуки. От

тобі майстер!

— Тепер принесі мені голку і нитки — прижмав шуткар. — Гайда! П'яндемо!..

Третій, вимахуючи годинником, несподівано вигукнув:

— Пізно! Кінче. Минуло

п'ять хвилин. Ви прогнали.

„Шуткар“ кинув з злості ніж.

— Що ви кажете? Програв?!

Га, трупю!.. Кзынер! Прошу на мій рахунок дати тим панам три пляшки пива і попросу рахунок.

Чорнявий зблід.

— Що ви, куди ви йдете?

Шуткар позичув.

— До дому... Хочу спати.

Наморудеться людина через день.

— А... гудзики, хто пришива-

тим?

— Шо? Пощо мав би я їх пришивати, коли я так я програв. Я не встиг виконати свого завдання, щож на те порядку... Програне пива я чесно поставлю... до побачення!

Чорнявий простягнув благально руки до „шуткаря“, який був уже в дверях, і при тому русі неначе шаркалуна з курчати, що викльовується, спав з нього штани. Підтягнув соромливо штани і переляком почав моргати очима.

— О, мій Боже! І щож тепер буде?

— Що з ним сталося, не знаю. Я вийшов разом з третім з того товариства.

Незмішлю між собою особисто, стали ми на розі вулиці

CONTRARY COWBOY

Simon C. Walburg

Neva Nightingale sat down beside the crude desk in her room which was connected to the Red Lake Mission Chapel. She brushed back her golden hair, while crystal-like tears kept brimming out of her blue eyes. In an effort to purge the wild emotions from her soul, she started to write.

Red Lake, Arizona
March 10, 1947

Dear Mom:

The cactus are in bloom and the air is keen, but my heart aches like a sore tooth. The mission board warned me about difficulties at this post but I didn't know they were so hard to overcome.

My problem is a Contrary Cowboy. He's six feet tall with hair as black as the mustang he rides. He has sharp features; wears a red shirt, a silver-studded belt and carries a pearl-handled revolver. He seems to be city bred, and although they call him "The Sphinx" because nobody here knows his past, his face always wears an open smile.

He seems to be a born leader and as long as he opposes my work, I can't get anywhere with these Arizona folk.

I know you're busy out there in Illinois, Mom, but just a word from you will brace my waning spirits.

Love,

Neva

In less than a week, Neva received an answer. It was a telegram from her level-headed mother whose accent was always on the spiritual. It read simply:

Work and Pray. Love, Mother.

один проти одного і розсміявся без слів.

НОВИЙ МІНЕРАЛ — УМОХІТ

Геологи і мінералоги Колумбійського університету виявили в штаті Юта новий мінерал — Умохит, що містить у собі 48 процентів урану.

„СВІТОВІ РЕКОРДИ“

85 тисяч пропагандистів, як повідомляє „Правда“, допомагають робітникам, колгоспникам і інтелігенції України опанувати твір Сталіна „Економічні проблеми соціалізму СРСР“ матеріалом XIX партз'їзду. Відбулося 287 тис. лекцій і доповідей взагалі і 15 тисяч спеціальних для партійного активу. „Світлові рекорди“, що й казати.

Neva studied the cryptic note for a full minute. Then on a sudden impulse she framed it and hung it above her desk where she could see it each day.

“My dear Mom's motto,” she said, “I'll make it mine, too.”

Next morning she got up with the sun, her head buzzing with plans: She started the day with prayer asking for divine guidance in dealing with the obstinate Sphinx.

In a few minutes she had her pinto pony saddled and was riding in the direction of the Circle C ranch. The Sphinx owned the ranch and she knew surely he would be somewhere on the premises.

As she rode, Neva took note of the scenery. It was like peering through a vast Kaleidoscope. Looking towards Red Rock Mesa which skirted the Circle C ranch, she saw purple sage shimmering against bare ridges of yellow rock. The sun's rays colored crags until they looked like gold-tipped cathedral spires. Domed buttes stood out like bold letters carved by the Creator's hand.

Neva saw and felt the mysteries of this great vastness. It stirred her soul and seemed to say, “Be still and know that I am God.”

After traveling several miles, she stopped her pony at the corral of the Circle C ranch. The Sphinx's big St. Bernard dog came bounding and barking. Fast on his heels came his master, shouting, “Who rides?”

“It is I, Miss Neva. Call off your dog, please.”

“Oh, you? C'mon, Goldie, don't bite the pretty girl,” he teased, his face wreathed in smiles.

“What can I do for you?” he asked politely.

But Neva noticed that his tone was bantering. And, though his face was crinkly with smiles, it was just a mask, hiding the sinister soul underneath.

“I came to ask your cooperation,” she pleaded. “The Red Lake Mission Chapel has a lot of empty seats and you're the man who can help me fill them.”

“Me missionary? Ugh! I leap disgust,” was his reply, in imitation of an Indian, and turning on his heel he walked back to the ranch house.

“Score, twenty to nothing in favor of The Sphinx,” commented Neva, as she put her pony to a lope in the direction of the Red Lake Mission Chapel.

But Neva wasn't licked. She had

(Continued on p. 8)

CONTRARY COWBOY

(Continued from p. 7)

other plans. Her next step was an attempt to win The Sphinx through his beautiful but dangerous steed, Dynamite. This black-as-coal mustang was the pride of the ranch, and although part thorough-bred, was wild and mean as an unbroke bronco. Dynamite was really a one-man horse, and The Sphinx was proud as a peacock of that fact.

Next day, Neva leaped astride her pinto pony and started for the little Ranch Store at Red Rock Mesa. On the way, she talked to her pony. She had gotten into the habit since nobody seemed to side with her in the battle against evil. Oh, there were a few, but they were old standbys. The rank and file were on the other side with the mysterious Sphinx.

"We've got to circulate around Red Rock Mesa to see if we can get a few leads," she chatted to her pony. "There must be a weak spot in the armor of this Sphinx. He's ruining the King's business when he has no right to."

The pony shook his head up and down as if in agreement, and soon their trail ended at the hitching post of the Ranch Store.

Neva noticed The Sphinx's prize Dynamite tied to the rail near at hand. She took a cube of sugar and chuckled sweetly while offering it to the black mustang. To her surprise, he took it quick as a flash. She gave him another tid-bit of sugar which disappeared equally fast, and an inspiration flooded her mind.

"So sugar is his weakness," she thought to herself. "Maybe that's part of my answer."

With this in mind she kept feeding the black mustang sugar every chance she got. In fact, Neva went out of her way to get near the ferocious Dynamite to pat him, slowly and gently and carefully. First Dynamite's ears went back, his teeth bared and his forefeet were ready to strike. But time and again she soothed him with soft-as-silk words and a lump of sugar. Unbeknown to The Sphinx she actually got to the point where she could stop in the stirrup and alip into the saddle of the high-powered, fire-eyed animal. It took a lot of patience, but Neva figured the way to The Sphinx's heart might well be through Dynamite. And, she felt as long as his heart was contrary, her work at Red Lake was severely handicapped.

Nearly a month had passed since Neva received that "Work and Pray" telegram from her mother.

She felt that the time was ripe once more for a show-down with The Sphinx. To her surprise the opportunity came quicker than she had expected.

Neva was just returning from a short trip to an old, invalid lady when she met The Sphinx and his cowhands on their way to the herd. She admired his soldierly bearing, and the way he rode the spirited Dynamite. It was a picture worth seeing.

With a prayer in her heart, she hoped that this time she might win over this wild man of the West.

She waved him to a stop. Life came to where she sat on her pinto pony, bravely challenging him with her blue eyes.

"What's this time?" he mocked. "What would fair lass ask of me but an uncouth cow-wrangler?"

"Will you promise to tell all the Circle C cowhands and their families to be at Red Lake Mission Sunday— if — if — if?"

"If, what?"

"If, I'll prove to them that Dynamite isn't a one-man horse."

"Why, uh—yes, yes," he stammered, a queer look glazing his fiery eyes. "But there isn't anybody can ride him outside of myself. I'll stake my ranch on that!"

"Come here, men," he bellowed excitedly. And when the cowhands understood the thrust of Neva's challenge, the chills crept down their spines.

"Don't, girl, don't you ride him. He'll kill you like he did Don and Mike."

But Neva laid off her pony, walked slowly up to Dynamite, gave him another morsel of sugar and a kind word and a pat. And, before The Sphinx and his cowhands had time to catch their breath, she was in the saddle triumphant.

"Want me to ride herd for you today?" she teased.

The Sphinx was thunder struck. "Remember your promise," said Neva as she rode away on her pinto pony.

But the Sphinx re-acted violently. That same night he went out into the velvety blackness, when the coyotes were howling. He rode alone, a sinister look in his eyes. When he came to the Red Lake Mission Chapel, he threw out his lasso, hooked a projecting log on the chapel and told Dynamite, "Pull for all you're worth. This young Miss Neva meddles with my prize mustang. We'll teach her a lesson!"

The Mission Chapel collapsed, only Neva's quarters remained intact as if her shrine of prayer were

kept by a special guardian angel. Several days later rain came down in torrents. Cataract Creek tumbled down gullies and kicked out the lightly built bridges that got in its way.

The Sphinx, riding Dynamite, got caught in the storm and came riding into the Circle C ranch in the pitchy hours of early morning.

Jimmy, a bow-legged cowboy met him at the gate. "How'd you get here?" he blurted. "Did you come from the other side of Cataract Creek?"

"Sure enough," responded The Sphinx, weary and bedraggled.

"Impossible. The bridges are all washed out."

"Well, see when it's daylight," snorted The Sphinx, unbelievably.

Dawn came and the quest was on. The Circle C gang went down to see where The Sphinx had crossed Cataract Creek the night before.

After seeing the debris of several washed-out bridges floating about in the wild stream, the cowboys looked at the Sphinx strangely.

"You couldn't have crossed Cataract Creek. There's not a bridge in fifty miles," said Jimmy, the bow-legged cowboy.

"Here's where I crossed it," suddenly remarked the Sphinx.

They saw the tracks partly rain-washed and one big log going from shore to shore stuck on either end against a tree.

"A miracle," they all shouted. "The horse took you across that steady as can be. And you didn't even know it."

The Sphinx got off his horse and studied the log and the horse's hoof prints on it. All at once his eyes were riveted on a tin type motto with raised lettering. He read, "Come now, and let us reason together, saith Jehovah: though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool" (Isa. 1:18).

The Sphinx's face turned the color of ash. He realized that this was a log of the Red Lake Mission Chapel which he had wrecked in a sudden rage. He felt remorseful, and for the first time his conscience was smitten.

In a few words he explained to his cowhands what had happened.

In one breath they asked, "Neva, what of her? If this is a log of the chapel, she, too, may have drowned."

Double remorse clutched at the soul of The Sphinx. A search of the creek bed and both banks was organized. But hours of searching proved fruitless.

The evening sun was just resting its chin on a rainbow colored peak when a golden-haired girl on a pinto pony came on a fast lops. "Neva! Neva!" they all shouted. "What's to do?" she asked, her face in serious lines.

"Where were you? We thought you had drowned."

"Up to the mountains to pray," she responded soberly. "The Master did it often, and there seemed nothing else I could do. The Sphinx kept blocking—"

"Wait a minute, don't call me 'The Sphinx,'" came a deep bass voice. "My name is Philip Rockwell, a disillusioned, spoiled backslider who was fed up on religion and all the fine things of life because—"

"Because what?" they all chorused.

"Because my business in New York failed, and I came out west to be a tough character so I could pamper my pride."

"And wreck churches," added Neva.

"But I've changed," he demonstrated. Then in a few words he explained to Neva how he rode safely over a log of the Mission Chapel and was miraculously saved from the fury of mad Cataract Creek. Also how he had come back to see the log and read the text which was sharper than any two-edged sword.

With a wave of the hand he motioned for silence. Then he announced, "Folks, we're having a building bee this coming week. The House of God is going to be rebuilt, and we're all going to help Miss Neva here fill it brimming full."

"Amen," they all agreed, while Neva thanked God for the sudden turn of events.

ЗБРОЯ ДЛЯ ЮГОСЛАВІЇ

Згідно з договором Югославії і США, Югославія одержала реактивні літаки Р і інші військову зброю.

THE FIRST AMERICAN-UKRAINIAN NAUTICAL DICTIONARY

(Containing over 5000 marine terms)

is scheduled to appear in the beginning of March, 1953.

Address:

W. J. Stepanowky, 147-10 71 Road, Kew Gardens,
New York 67, N. Y.

Telephone: Boulevard 8-6386.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на столиці моїй“

Рік XIV. Число 6-7. Торонто, Ont. Червень-Липень 1953 JUNE-JULY Toronto, Ont. Рік XIV. Число 6-7.

КОНЧЕ ПОТРІБНА РІЧ

Колі ми мовимо людськими словами і людськими, любовю ж не маємо, то стаємо як як міди, що дзвенять, і бубон, що гуде. Колі ж ми промовляємо згідно з ісусом, і з його любов'ю, то стаємо як і вогні перестигнуті, любовю ж не маємо, то ніщо. І коли роздам усіх материків, і коли тільки не передам на спалення, любовю ж не маю, то ніякої користі мені (з того).
Генер але пробуйте на нр, назів любов, ш троє, більша ж з них любов.

(І Кор. 13:1, 2, 3, 13)

Світ не думає, що любов: ми маємо за найбільш важливе, потрібне й цінне. Бог оголошує на р.ч. Багато хто у світі так думає, що любов людини до неї не ґрунтується на любові. Людині являється собою добрий і. Це досить переконливо ствердєд, пругити якого варто. Але мало хто думає, що любов між людьми не єдина умова для розвитку, успіху, поступу й справдливості.

Забільшого люди в світі і своїми керівниками вчать і проголошують, що саме нещастість і є та динамічна сила, яка допомагає й запровадити кращий лід. Це може бути класовий чи національний ненависть, у всякому разі, тільки ненависть може допомогти досягти визначеної мети. Німецький націоналізм одержав додержавсь засади, що право на все найкраще в житті мають тільки сильні, всі слабші повинні бути немилосердно винищені. Російський комунізм вчить, що класова ненависть приведе їх до перемоги, після чого вони запровадять щось краще. Отже, проповідуючи ненависть, німецький націоналізм і російський комунізм висловлюють дух цього часу, фатична дух поганства за старих часів. Цей системі думання слово любов може й чудова р.ч, але не кінце потрібна, бо це є ознака слабості. Людей, що говорять про любов, вважають за непрактичних ідеалістів. Саме слово любов викликає якесь почуття ніжності, бо це не природно, щоб людина любила людину. Ріба рибу пожирє — така засада життя в світі.

В слові Божему, яким Бог відкрив людям своє думання, свою волю, Бог навчає, що любов є єдина умова примирення з Богом, єдина умова щастя, успіху і прогресу. Любов — це виконання всіх наказів Бога і сам Бог — це любов. Далі в слові Божему сказано, що всі найкращі досягнення людства без любові не варі абсолютного нічого. Все, що людство вва-

жає за найбільш важливе, потрібне й цінне, Бог оголошує на р.ч. Багато хто у світі так думає, що любов людини до неї не ґрунтується на любові. Людині являється собою добрий і. Це досить переконливо ствердєд, пругити якого варто. Але мало хто думає, що любов між людьми не єдина умова для розвитку, успіху, поступу й справдливості.

Стих перший згаданого тексту говорить, що нехай людина має незвичайні здібності і таланти, велике знання і красномовство, проте коли вона не має любові до ближніх, то така людина "як міди, що дзвенить, і як бубон, що гуде". Це чути як коли бубон. Мало хто захоплюється цим інструментом. Незалежно від того, яку посаду займає людина у суспільстві, чи це священник, чи політичний лідер, великий вчений, чи голова країни, народу, або церкви, переді ним гудить шит великі тисячі, якщо вона не має любові в серці, то в очах Бога уся її вартість, до р.ч. вартості бубна, що гуде. В той самий час любов робить найнезначнішу людину цінною перлиною в очах Бога і найбільшою в його царстві.

Знання і сила без любові не мають в собі нічого такого, що могло б допомогти іншому, зміцнити і поліпшити його життя. Серед католиків досить поширена байка, в яку вони вірять. Ми використовуємо її тільки як ілюстрацію. Оповідать, що в одному монастирі усі ченці заможрализувалися, стабули про Христову науку і стали робити незвичайні речі. Ігумен монастиря вирішив запросити значаного місіонера, відомого свого побожністю і любов'ю до людей. Про це довідався нечестивий і, щоб заважити реформі в монастирі, він вирішив зайти місіонера і, замість нього, самому прихити до монастиря проповідувати. Так він і зробив. Звичайно ченці радо прийняли місіонера і він почав проповідувати на тему, що з нею був найкраще обізнаний. Став він проповідувати про пекло і про пекельні муки. Вирвавшись зівати, він поштарився намалювати страшну картину пекла. Від його проповіді кілька ченців неприємно, багато з них тремсєд від страху як листя. Нечестивий скінчив проповідь і поїхав, в монастирі ж все нішло по старому і ченці поклали жити щєгирше. Але ось приїхав правдивий місіонер. Тоді тільки всі довідалися, що то і він проповідував нечестивий. Його красномовство і знання фактів викликали великий страх, але не виправили ченців, бо він говорив до них з нещастію знаючи, що без любові його знання, здібності і красномовство ченцям не допоможуть.

Другий стих слова Божого стверджує, що досконале знання слова Божого і посядання всьляких надприродних чудесних здібностей і навіть самої віри, без любові, в очах Бога ніщо. Люди можуть мати здатність спійтати, розуміти пророцтва, або мати лібоку віру. Проте, коли в їх серці нема любові, усе це ніщо. Христос про це говорив людям свого часу, змальовуючи день суду: "Багато хто мені тоді для так скаже: Господи, мди ми не ім'ям Твоїм прокукували? Чи не Твоїм ім'ям біси вигнали? Чи не Твоїм ім'ям великі чудеса творили?" І промовлю до них: "Ніколи я вас не знав. Відступіть від мене, ви, що робите беззаконня". (Мат. 7:22) Віра без любові — ніщо. Про це апостол Яків писав: "Віра без діла де лас не іє для нашого діла мертва". Тепер ми маємо чимало церков, найбільше ритуалістичних, що відзначають різніми чудесами. То на людях, які повільно криваві знаки, то на вікні вмальовувється образ людини і т. д. Бог не

вважає за ніщо. Він благає не цих чудесних явищ, але любові. Отже, коли людина любить людину, то це найбільше чудо, яке радує серце Бога.

Зміст третього стиха знов таки підкреслює ту саму правду. Якщо ми віддамо своє бідність і навіт віддамо своє власне тіло на спалення для них, і все це будемо робити без любові, то з того не буде користі. Тільки любов робить жертву і смерть вартою похвали. Люди будуть битися і вмирати за Христа, але не будуть жити в Ньому. Це парадокс людського серця і доказ напунявання гріха. Тільки любов робить жертву доброю річчю.

Група лікарів в Філіппінських островах вирішила вижити причину жовтої гарячки. Для цього треба було, щоб кілька осіб добровільно згодилися на їх добрий досвід. Тоді дав на це згоду, був під загрозою смерті, але він відмовився вийти плати за це. Частина з них вмерла. Вони віддали своє життя за любові.

В останню віну в Іспанії пасуєнувалось чимало авантюристів, що потім гине, проте їх смерті не була корисна, бо вони все робили не з любові до людей.

Останній стих підкреслює, що хоч "любов, віра і надія пробувають", проте "більша є ніж любов". Це тому, що віра і надія належать до людської природи. Любов робить нас подібними до Бога і являє собою природу Бога. Віра і надія де лас не іє для нашого добра. Любов діє для добра інших. Віра і надія перебувають тільки в цьому житті, бо у вічності ми побачимо Того, в Кого тепер ми віруємо, і наші надії здійсниться, але любов існуватиме вічно.

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

Доводимо до загального відомо членів і прихильників Українського Євангелічного Об'єднання, що черговий Кор У.Є.О. відбудеться 17-19 липня 1953 р. в приміщенні української пресвітеріальної церкви в Ошаві, Онтаріо.

Запрошуємо гостей з ближчих і дальших місцевостей Канади і С.Ш.А.

Михайло Фесенко,
Голова У.Є.О.

Стандрет Лука,
Секретар У.Є.О.

Королівські титули її величності королеви Єлисавети II

(3 промови, що її вголосила 3 лютого 1963 р.
п. Луї Сен Лоран, прем'єр Канади)

Звертаючись до голови палати п. Сен Лоран каже:

Я вважаю, що закон про королівські титули її Величності Королеви Єлисавети II має велике значення і думаю, що кожний член Палати повинен присвятити йому якнайбільше уваги. Роздає перший закон: передбачає, що Парламент дасть її Величності згоду на впровадження в Канаді наступного титулу:

„Єлисавета II, з ласки Божої Королева Об'єднаного Королівства, Канади й інших країн і земель своїх, Голова Бритійської Спільноти Народів, Захисниця Віри.“

Цей текст був прийнятий у грудні м.р. на конференції прем'єрів у Лондоні. Там же було висловлено загальне бажання, щоб королівський титул відповідав конституційному станові різних членів британської спільноти народів і можливо одностайний, беручи до уваги специфічні умови різних членів британської спільноти народів.

Відносно деяких членів Бритійської Спільноти Народів було дуже трудніше. Так, наприклад, щодо Чикагосту стверджено, що форма допустима для населення Об'єднаного Королівства могла б спричинити непорозуміння, коли йде про населення Пакистану. Виявилось, що це стосується й населення Південно-африканського Союзу. Щодо Австралії, Нової Зеландії й Канади зроблені заходи для прийняття одностайної форми для кожної країни — **визначити назви своєї країни**. Остаточно обговорено згоду відносно цього питання і висловлено одностайне побажання — **я не складаю членів ініціативною, але мені здається, що думку подала майже одностайно представники трьох країн, Австралії, Канади й Нової Зеландії** — щоб залишити в титулі, так як його якнайкраще, в наших краях, цясь, що вказувало б, що ми визнаємо суверена Об'єднаного Королівства сувереном наших країн, і що ми бажали, щоб це було зазначено в королівському титулі, а не так як це було досі, де поодинокі країни заздалеку про це, окреслюючи решту Бритійської Спільноти Народів, як інші країни й землі королів.

Мені здається, що це відпо-

відає історичному розвитку наших конституційних взаємовідносин. її Величності є тепер Королевою Канади тому, що вона Королева Об'єднаного Королівства, а що народ Канади радо визнає своїм сувереном особу, яка є сувереном Об'єднаного Королівства. Це не є окремих уряд. Це є визнання традиційного розвитку наших інституцій, а саме: наш Парламент очолений сувереном; суверен цей визначений як суверен Об'єднаного Королівства, який є нашим сувереном, і якого ми любимо, з любов'ю визнаємо сувереном нашої країни. Ми всі відчували, що слід залишити в титулі визнання цього факту, як вини традиційного, історичного зв'язку між нашою країною й Об'єднаним Королівством.

Тоді виникло питання, чи доцільно залишити в новому титулі традиційні слова суверен „з ласки Божої“. Ми були переконані, що наш народ розуміє, що справи цього світу не залежать тільки від волі людей, що людина діє як знаряддя вищої сили. З ласки цієї вищої сили ми маємо частку мати таку людину своїм сувереном. Потім, виникло питання про залишення слів „Захисниця Віри“. В Англії існує законом установлена Англіканська церква. В наших країнах таких церков немає. Проте в наших країнах є люди, які вірять, що премудре Провидіння керує людськими справами. Отже ми виказали, що було б добре, коли б світські люди проголосили, що їх організація обстоює суцільну віру в віщу силу, яка керує справами смертних людей, що ніхто з віруючих у Найвище Єство не має нічого проти суверена, голови вищої сили, якщо ми назвемо його віруючим і оборончим віри.

На мою думку, правдивим було, що об'єднує різних членів Бритійської Спільноти Народів, є їх спільні ідеали, сподіваючись, що їх спільна минає переконання, що спільна в минулому вийшла на добро народів, та їх бажання зберегти цю спільну в майбутньому для добра не тільки своїх народів, а для добра вілних людей в цілому світі.

Всі ми знаємо з досвіду, про-

мі, що наша єдність, єдність усіх складових частин нашого населення ґрунтується і повинна ґрунтуватися на визнанні рівних прав кожного громадянина, не заважачи на їх походження, традиції і культуру.

Завдячуючи мудрості наших прадідів, які розуміли, що не обов'язково треба всі елементи в нашій країні втискати в одну форму, ми маємо сьогодні канадійську націю. Всі ми горді, що ми канадійські громадяни, бо ми хочемо ними бути й користуватися всім правами, які з цього випливають, не забуваючи про наше національне походження. Наші прадідівські традиції, та без того, що хотіли з наших співгромадян, як ми намагався зробити з нас канадійця іншого роду, ніж ми є, ні, в якій я мав часті брати завдячуючи нашим прадідівськості.

Боже, королеву бережи!

(Коронація королеви Єлисавети II)

Коронація королеви Єлисавети II не перша коронація королеви після 1837 року, в якому були короновані королева Вікторія. З того часу, тобто протягом 115 років, в Англії були тільки королі.

Коронація відбулася в історичній святині Англії, у Вестмінстерському абатстві, в якому досі коронувано 38 володарів Бритійської імперії.

2 червня ц. р., в 11 год. 15 хв. королівська процесія підійшла до абатства. Королева прибула в чудовій історичній кареті, запряженій у 8 білих коней, оточена достойниками, що були в дуже мальовничих історичних строях.

Після того, як королева закінчила приватну молитву і з'явилася на троні, розпочався ставрописний коронаційний церемоніал. Архієпископ Кентерберійський, Лорд Канп'єр і головний церемоніймейстер, один на північ, другий на південь, третій на схід і захід, промовили традиційну фразу:

Ми представляємо вам королеву Єлисавету, вашу безперечну королеву. Чи готови ви їй віддати шану і служити їй? З усіх сторін собору пролунали бурхливе:

— Хай живе королева!

Далі Єлисавета склала присягу, любив'язуючись володіти своїми народами на підставі існуючих законів, творити правосуддя і милосердя та обертати протестантський реформований церкву. У цей момент королева встала, взяла праву руку на Св. Письма. Підписавши присягу, королева поцілувала Біблію, яку їй піднесли з словами:

— Це є справжнє мудрість. Це є закон королівський і живий голос Господній!

Після причастя її миропомазання єпископ благословив королеву в ім'я Отця і Сина й Святого Духа і почався надзвичайно урочистий момент церемонії. Під звуки гімну, що його виконав хор і симфонічний оркестр з 400 осіб, королева підходила і сідала на трон. Архієпископ високо підніс старовинну корону Едуарда і повільно опускав на схилу главу Єлисавети, говорячи:

— Господь королює нас короною слави й справедливості! Продунали фанфари. Всі встали й три рази вигукнули:

— Боже, бережи королеву! Хай живе королева!

Перший склад присягу королеві кентерберійський архієпископ. Потім до трону підійшов герцог Единбургський, який своєю присягою зобов'язався жити й вмерти в ім'я королеви, будучи на це допомогою у Господа Бога. Потім почали підходити до королеви всі присутні і вітати її.

Коронаційний церемоніал закінчився національним гімном, що його виконав хор, оркестр і всі присутні в соборі.

ким традиціям і нашому похажуванню.

Ця сама задала дів тах у нашій спільноті вілних народів. Мені здається, що на цій сталій основі може спиратися й розвиватися однакова гордість усіх нас за нашу вірність спільному суверенові. Дехто з нас визнає суверена Об'єднаного Королівства своїм сувереном. Зовсім зовсім відносини існують між нами й групою, для якої цей суверен є тільки головою, будучи головою Бритійської Спільноти Народів.

Усе, що ми сьогодні робимо тут, і що інші роблять у своїх Парламентах, безперечно змінює нашу ідеал єдності замислюючи бажання співпраці, що таке попутне у нас у даній менті, як ми виразно виявилось під час зустрічі прем'єрів у Лондоні іншого роду, ніж ми є, ні, в якій я мав часті брати завдякуючи нашим прадідівськості.

Боже, королеву бережи!

Коронація королеви Єлисавети II не перша коронація королеви після 1837 року, в якому були короновані королева Вікторія. З того часу, тобто протягом 115 років, в Англії були тільки королі.

Коронація відбулася в історичній святині Англії, у Вестмінстерському абатстві, в якому досі коронувано 38 володарів Бритійської імперії.

2 червня ц. р., в 11 год. 15 хв. королівська процесія підійшла до абатства. Королева прибула в чудовій історичній кареті, запряженій у 8 білих коней, оточена достойниками, що були в дуже мальовничих історичних строях.

Після того, як королева закінчила приватну молитву і з'явилася на троні, розпочався ставрописний коронаційний церемоніал. Архієпископ Кентерберійський, Лорд Канп'єр і головний церемоніймейстер, один на північ, другий на південь, третій на схід і захід, промовили традиційну фразу:

Ми представляємо вам королеву Єлисавету, вашу безперечну королеву. Чи готови ви їй віддати шану і служити їй? З усіх сторін собору пролунали бурхливе:

— Хай живе королева!

Далі Єлисавета склала присягу, любив'язуючись володіти своїми народами на підставі існуючих законів, творити правосуддя і милосердя та обертати протестантський реформований церкву. У цей момент королева встала, взяла праву руку на Св. Письма. Підписавши присягу, королева поцілувала Біблію, яку їй піднесли з словами:

— Це є справжнє мудрість. Це є закон королівський і живий голос Господній!

Після причастя її миропомазання єпископ благословив королеву в ім'я Отця і Сина й Святого Духа і почався надзвичайно урочистий момент церемонії. Під звуки гімну, що його виконав хор і симфонічний оркестр з 400 осіб, королева підходила і сідала на трон. Архієпископ високо підніс старовинну корону Едуарда і повільно опускав на схилу главу Єлисавети, говорячи:

— Господь королює нас короною слави й справедливості! Продунали фанфари. Всі встали й три рази вигукнули:

— Боже, бережи королеву! Хай живе королева!

Перший склад присягу королеві кентерберійський архієпископ. Потім до трону підійшов герцог Единбургський, який своєю присягою зобов'язався жити й вмерти в ім'я королеви, будучи на це допомогою у Господа Бога. Потім почали підходити до королеви всі присутні і вітати її.

Коронаційний церемоніал закінчився національним гімном, що його виконав хор, оркестр і всі присутні в соборі.

Проп. Теодосій Довгалик

НЕ ХЛІБОМ САМИМ...

“Тоді говорив Ісус духа у пустиню на спуску дванадцятьох. І поставив Він сорок днів і сорок ночей, потім побачив Тієї. І, прийшовши споконсиле до Нього, каже: “Хочу ти Сын Божий, знаєш цю твою місію зробити хлібом”. Він же, одважись, сказав: “Писано: Не самим хлібом житиме людина, а кожним словом, що виходить із уст Божих”.

Здавалось, що після славного хрищення в ріці Йордані, коли то над Ісусом об'явився слава Бога Отця й коли то зливне на Нього Дух Божий, дух мудрости й сили, — Христос виступив між народ, вогнистим словом порве за собою маси й приблизить на землю ось те довгожданіє, мрієння шоківних виткане царство Боже, царство правди, любови й добра, — нове життя між людьми. Христос не вде між народ, але на якийсь час відходить від людей. Він іде на сорок днів у пустиню, щоб бути на самоті, сам на сам з Богом. Він хоче задуматися, глибиною душі пізнати волю Отця Небесного, гідно й належно підготуватися до свого високого послання, до своєї великої місії. Там, у пустині, остаточно кристалізуються могутній і твердий, як криця, характер Месії. Там, на самоті, в розмові з Богом, теплотою і сайвом любови вирізняється акт завершення великої душі Ісуса. Там цілком Він посвятив себе ідеї, перемагав сам себе й усі спокиси лукавої, темної сили.

Як же й нам потрібна незламна душа пустиня, — коли хочемо, щоб життя наше стало справді вартісним, коли хочемо пізнати й відчувати глибинний зміст, красу і чар буття, коли хочемо, щоб життя наше стало службовою Богові й народами, щоб діти наш й нощі були осяяні промінням з висот, промінням ідеї. Божа пустиня, це винятки відрадіє від буднів, від усіх клопотів і турбот, винятки покинути всіх і все і залишитися тільки з Богом. Божа пустиня — це загальбитися, заглянути в душу свою, контролювати себе, перевірити свої діла

ВІД РЕДАКЦІЇ

Проповідник Української Євангельсько-Реконформованої Церкви в Західній Україні і на Волині, Теодосій Довгалик, загинув в одному із советських концентраційних таборів в 1943 році.

Десять роковин його мученицької смерті відзначаємо вишуканим його проповіддю “Не хлібом самим”... І вірша “До Тебе Ядем!”. Редакція “Єв. Правди”

і замисли. Божа пустиня — це перестій купальні вогонь щирою покаяння і відомодитися, піднести дух свій в блакиті прозорі, на вершини віковичним світлом осяяні. Божа пустиня — це вдихнути чистого, небесного, світлого, гірського повітря, перемогти себе й усі сили лукавого, посягати єдиний, найбільший справі, абсолютній правді, волі Божій.

Як же життя — припасті до джерела життєтворчого Слова й лпни з нього живу, криштаче-чисту, свіжу й цілошу воду! Як же життя — купатися в золотих проміннях сяння Божої любови! Як же життя кришати й зростати духом у храмі Божої величі, сили й краси! Як же життя, як же радість неможливо бути сам на сам з Господом!

Христос у пустині зголоднів, бо тілом був такий, як і ми люди. Голод — не жарт. Голод — страхотлива сила. Голод примушує до бунту. Людина стає немов бм дитя. З голоду матері дітей своїх роздирають й пожиривають. Голод народжується з проблемами хліба, проблемами існування. Проблема хліба та сама стара як і люд. Зголоднілий Христос відчував під цілими серцем. Він почув голоси злопа пустині, голоси з життя. Все кричить: “Хліба, хліба, хліба!” Це перше й найважливіше в нашому житті. Все кричить: “Істи, істи, істи...”. Зголоднілий Христос відчув до всіх покритих, обдертих, опосліджених, обдертих. Побачив жак і трагедію нужди, горя і нещастя. Побачив Лазаря, що лежав під багаторівною брамою, поранений, жовтий від мук, виснажений, голодний. Собаки приходили і його рани лизали. Собаки мали в своєю серці більше милосердя й співчуття як люди. Це світ і життя. Це дійсність! Земля багата, врожайна, квітуча, повна скарбів і добра! А скільки крики і недовлі. І земля ця від крови аж до краю переповнена слюзам й кровю. Чому?!

Серця людей немов каміння те в пустині. Тверді, черстві, мертві, холодні... Учителю юний з Назарету! Ти, що в душі своїй про світ новий длієш! Ти, що рай утрачений вернути хочеш! Ти зробив Ти з каміння хліб? Чи перетвориш люд-

ські, скам'яніли серця? Чи викрешеш у холодних, сонних душах пламенну Божу іскру? Чи викрешеш огонь любови, милосердя, ширости й добра? В чому та нова рушійна сила, що граніти ломить? Де динаміт, що розриває скелі темряви, несправності, облуди, анізиску й криквід? Якій Тайї шлях, який Тайї лід, який крилатий клич і зов?

“Не хлібом самим буде життя людини”, але кожним словом, що виходить з уст Божих” — така розв'язка проблеми! Там, цим переможеш! Розрубаєш найбільший гордість вузол, розгадаєш найглибшу загадку буття. Не хлібом самим! Не хліб, але Бог на першому місці! Не хліб, а слово Боже, заповідь Божа, правда Божа! Не хліб, а ідея. Не тіло, а дух! Тоді, коли люди стануть справжніми людьми, коли серця камінні в Бозі переродяться, коли не їжа стоїтиме на першому місці, а Бог; не матеріалізм, а ідеалізм; не те, що гине й проминає, а те, що вічно діє; — тоді матимуть люди хліб і надто матимуть. Тоді, коли настає між людьми царство Боже, царство миру й любови, добра і краси, мудрости і правди, — тоді матимуть люди хліб і до хліба. Шукайте насамперед царства Божого й Правди Його, — а це все вам достанеться... Судилося нам жити під час війни і революції. Земля дрижала від гуркоту гармат. Загравало пожеж стелілася революція. Україна встала, воскресла. Та прийшли з сходу нові жорстокості, орд, сплюндрували храми волі нашої, морем крові

залили Україну. Вони без Бога й проти Бога. Для них — Маркс і Ленін, їх клич — матеріалізм і хліб! Ми чули жорстокі, грубі, богохульні, голоси: “Геть з Богом! Геть з вірою! Геть з церквою! Без Бога створимо рай на землі. Дамо хліб і визволення, буде рівність, братерство і свобода!” І що ж ми маємо?

В колісх квітучій, з невичерпними багатствами України, ми маємо пекло. Справжнє пекло! Прийшли зланичання й озвіріння. Ти, що кричав про свободу, скувал страши, відчужд кайдани. Ти, що обіцяв рівність і братерство, стали найбільшими катями й демононими кровожадливими. Мільйони людей невинних виморили голодом. Міста і села позначили “тисячниками розстріляних”, поля вкрили могилами, а шлях далекій на Соловки встигли крістками. Боже, хорони нас від такої долі! Верни нам Україну нашу! Вирви її і спаси з кітків демоно! Дай нам на віки бути з Тобом!

А-я на хвилю Аду в Твою пустиню, щоб знов іти у вир змагань і боротьби. Молюсь, як Анте Духи моляться:

Боже!

Введи мене у храм без квіток, без свічок; У скромний храм — подорожний, тихий... Відрадіє мене і цілком очисти У тій храмі подорожним і темнім, Щоб із запахом квітки і полюб'ям свінки, був там — Я сам!...

“Господь Ісус Христос сказав: Я хліб життя, хто приходив до мене, не голодуватиме, і хто вірує в мене, не прагнущиме ніколи”. (Єв. Ів. 6:35).

Проп. Т. Довгалик

ДО ТЕБЕ ЯДЕМ!

Коли клекоче гурганієм вітром сід, Багровити обрії розпаленим мечем І чуємо асестітних бур ногой, нестримний хід, — До Тебе, Христе, Ядем!...

Коли від гуркоту гармат зарігається земля І Молох знов говорить кров'ю та вогнем, Зливає морем сіл розрітні поля, — До Тебе, Христе, Ядем!...

Коли й між нами темний гнів шаліє Я кидат на все зловіщу, чорну тін; Аж серце соромом і болем паленіє, — Нас, Христе, не покинь!...

Бо хтож і як вогні пожеж загасить, Бо хтож і як криваву бурю втишить, Бо хтож наш знів чеснотами украсить І зов любови у серця нашіє?... 1938 рік.

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as
second class mail. Post Office
Department, Ottawa.

Передати на рік в Канаді і закор-
донком \$100. Скороч. число 10с.

РЕДАКТУРА — КОМПЕТ
Вілла М. Фессенко

Адреса редакції:
508 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

В. Гуцалюк

Покайтесь і прийдіть до світла Христового

Господь Бог сказав: „Люби, матимуть віру в Ісуса Христа — Господа Бога твого... Люби ближнього твого, як себе самого“. Єв. Мар. 12:30-31. Отже, хто не виконує вимоги цієї найближньої заповіді, — той не матиме вічного життя і не віде в царство Боже.

Тим часом як часто невірні люди лисаються ім'я Господнє за любов, виявляють в Єдинородному Сини Ісусі Христі Спасителя людства, бо „Так полюбить Бог світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, мав життя вічне“. Єв. Ів. 3:16.

Народи, опалили в безбожництво, потрапили в тяжку життєву ситуацію. Вони шукають, так би мовити, всяких нових засобів, щоб вийти з цієї ситуації. На жаль, вони не шукають найголовнішого, Господа Бога. А саме в цьому й полягає головна причина нещастя, що опанувало майже всі землі. З Слова Божого часто чуємо, і не бажано його слухати, воно наводить на них страх. Іх серце каменіє, і як не було і серцем народів людського, коли вони розпізнали свого Месію.

Все це є найкращим доказом того, що їх найближньому опанувало життя Господнє, що вони хотіли тримати це. Як перші люди зі своїх гріхів були знесені потопом — так і тепер даються свідчення, попередження народам, щоб покаялись, вийшли з цього, прийняли милість кари. Господній набіл жаяється (Єв. Мар. 13:8; Єв. Лук. 21:10-11).

Як один Іноб був спасений з своєю родиною з ласки Божої, так і тепер будуть спасені ті, хто прийде до світла, хто повірять Слову Божому і, бо завтра буде пізно.

ЕРУСАЛИМСЬКА БІБЛІЯ

У травні ц. р. державний секретар США Доллес відвідав Єрусалим. Під час обіду, який був влаштований на честь його приїзду, прем'єр Ізраїлю підніс йому, як подарунок, Біблію. Цю

ГАРІ Р. РІНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО

Телефони:
Оф. WA 6370; Дом. RA 6092

О, як би народи зрозуміли любов Господню до них! На превеликий жаль, замість прийняти спасіння і життя вічне в царстві Божому, вони відвертаються від свого Творця і служать лживолозі, що запровадив їх в такий стан (Одр. 9:20-21).

О, народи нерозумні! Господь Бог завжди вас шукав і шукає, завжди вас кликав і кличе до спасіння. Він повсюдно, але, щоб витягнути вас з гріховної темряви. Не відкидайте ж свого Відкупителя. Прийдіть уся з щирим покаянням до Ісуса Христа Господа Спасителя. Прийдіть і вєслить Його в свої серця і будете спасені. Зрозумійте, що хто пропонується Господу Богу і не бажав користися Словом Божим, того чекають інші муки (Одр. 20:14-15).

Слово Боже повсюдно, закликає до спасіння. На цей заклик коханий і нас повинен відкликнутися, щоб не йти на погибель, — а мати життя вічне в Ісусі Христі. Сини Божому, які приймають себе, вийдуть у світ тріумфальний, проповідуватимуть, творитимуть чудеса, страждатимуть, приймуть смерть, вєскреснуть по правди Отця, який дає час, коли сини ворогів Його будуть покладені в Його піліжники (Єв. Лук. 20:42-43).

Покайтесь і прийдіть до світла, до Христового, яке вас осяє, бо завтра буде пізно.

У ДВАДЦЯТИ РОКОВИНИ НАРОДОВИВІСТВА

УКРАЇНЦІ

Двадцять років тому — в 1933 році — більшовицька Москва довершила на українському народі жахливого злочину — вимордувала голодом сім мільйонів наших братів і сестер.

Це не сталося в часі війни, не було тоді жодного землетрусу, пошесть, посухи чи будь-якого іншого катаклізму. Ні, — навпаки, — це було в мирному часі й тоді, коли московський „старший брат“ обнімав особливо „братнього“ олімпію „молодшого“ брата — Україну. У цих то „братніх“ диявольських обіймах Москва загинули тоді мільйони нашого народу.

Тринадцять з проклятих назвав народ цей — 1933 рік. Найбільший ворог українського народу — Москва на протязі століть різними злочинними способами й засобами нищили й знищували Україну, всім силами намагаючись стерти з лиця землі український народ.

... „всі казні, гібель і втрати не перелічити й не зрахувати“ ... — каже наш поет — Юрій Клен.

Але, не зважаючи на всі ці намагання, Москва не вдалося досягнути її диявольської мети. Ворог не зміг знищити нашого народу.

Двадцять років тому Москва до всіх інших своїх злочинних засобів додала ще один, безприкладний в історії спосіб знищення України — свідомо, планоно й навмисне організовані голод.

Голодом зламати український народ та так впрямити його в московське ярмо — було метою московсько-більшовицького окупанта. Московські опричники силою й терором забрали весь хліб з України і в наслідок цього, за голоду загинули мільйони українців.

Та тринадцятий ворог не зламав українського народу. Не знищив нас і не знищити не зможе!

Цільний стріла бойовика ОУН с. п. Микола Ленкив в часі московського представника в советському консулаті у Львові в жовтні 1933 року був цілком відповіддю Москві за її злочин на жовтні 1933 року.

І сьогодні таку відповідь дає український народ московському окупантові повсюди. Український народ бореться сьогодні за те, щоб не повторився 1933 рік. Бореться за свою свободу, за своє життя, за самостійну соборну українську державу. І бореться буде так довго, доки московський окупант не буде протягнений з нашої землі.

Аж до повної й остаточної перемоги!

УКРАЇНЦІ!

В цьому році вся українська спільнота в цілому світі відзначає 20-ті роковини цієї трагічної події. Відзначаючи ці сумні роковини, ми схилимо наші голови перед нашим страдальчим, але непоборним народом та віддамо пошану пам'яті погиблених мільйонів.

Одночасно ми розкидаємо перед шлями світом лави жак московського злочину і протестуємо проти народоубивства, докнаного Москвою і доконаного сьогодні на нашому народі, та проти найбільшого злочинця світу — нещасного московського імперіаліста.

Разом з цим ми перестерігаємо вільний світ перед тим, що загрозить і йому від Москви, коли він і далі потуратиме московським злочинцям.

Закликаємо всі вільні ще сьогодні народи світу до боротьби проти ворога всього людства: станьмо всі єдиним шпильним фронтом проти нашого стільного ворога! Станьмо сьогодні, поки ще не пізно!

УКРАЇНЦІ!

Пам'ятаймо, що Москва високої фарби є нашим ворогом і тому український народ, щоб жити вільним самостійним життям, не має іншого шляху, як боротися з цим ворогом аж до перемоги.

Український народ на рідній землі бореться. Допомогаймо нашому народові в цій важкій боротьбі. Допомогаймо всі, по-літкою, завжди й скрізь.

Україна бореться й переможе!

Травень-червень, 1953.

ГОЛОВНА УПРАВА ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Анатоль Галан

СВІДОК (Уривок)

Подіємо уривок з оповідання Анатолія Галана „Свідок“, в якому так прозвимо і в таких несприятливих обставинах змальовано голод в Україні.

Роз.

Ще кілька днів побув дома Черняк, і провела його Галя на близьку, за три кілометри, станцію. Плакала, як колісний плачущий матір. До речі, Черняк теж слав гроші і ї ї матері, і ї раділа, що має доброго зятя.

— Ну, Галочко, заспокойся, не на фронт їду, — казав Черняк. — Знайду квартиру, трохи ї обладнаю, і будем весь час разом. Лишайся здорова, любі! Свиснув паротяг, махнув хустинкою з вікна кремезний і ніжний чоловік Галі, і залишилася вона сама біля залізничної колії.

Нічого. Два місяці минули непомітно в праці, а там...

Людина завжди має свої плани, і майже завжди вони не здійснюються. Тоді надходила тяжка осінь 1932 року. Капалася, збирала урожай. Під страхом суворой кари було заборонено всім, хто працював у колгоспі, лишати село. Пригнали ї міста службовців, та яка ї цих праця? Позирають на годинники, той не вміє. Голова колгоспу аж вилася:

— Для таких помічників шкода хліба!

Не знав він, що в рядові колгоспні люди, що даремні їзулися села. Десь у Кремаїських палатах заплянували голод і були вже обізані задатками: стільки ї стільки тисяч гектарів урожаю висипється, зогине, загине. Хай гине. А потім прийде черга на людей, на отих хортових самостійників.

“Не хочемо колгоспу! Хочемо свого!”

Тож матимете.

Галі ї Катрі приходили після парної черги від утоми. Дівчата з городньої бригади їх пересунули в польову. Вони ї жалі ї косили ї тягали на собі аж до кінця важкої снопи. Ні, не встигли люди врятувати врожаю. Пішли дощі, виспалося зерно, а картоплі годі було копати в мокрому чорноземі.

Голова колгоспу нікава, як божевільний.

Колі б ї ще не плян хліба, здачі, може б якось дотягли до нового...

Колі б? А як житиме індустрія? Що важніше від советської влади? Від світової революції? Дайшов хліб!

Хлібозаготівлі того року позачалися гостро. Викликали в

партійний комітет голів сілрад і колгоспів, і “накачували”.

— Висувайте зустрічні плани. Якщо Липці дають тисячу центнерів, Дергачі мусять дати тисячі двісті. Таким чином Липці підтягуються і додатково пропонують Дергачам двісті зустрічних. Розумієте завдання партії ї уряду? Марш!

Більш чесні сільські керівники пробували сперечатися:

— Звідки ж ми візьмемо? А люди?

— У людей ї візьмете. У підкуркуляників, що нахвалили по ямах. Досить!

Які шкапи ринули на села “хлібозаготівці”, уповноважені партійного комітету ї комсомолу. Разом з “сільськими активом” — місцевими людьми ниспорили по хатах, по горішках, тягли останній мішок з хати.

Одного вечора Катрі повернулася додому в слізах.

— Чого ти, доню? — кинулася до неї мати. — Може хтось образив?

І Катрі, схлипуючи, розповіла, як комсомольці біли шополани відвоювати Мірошинченку за те, що та приховала три пуди хліба для дітей і не призналася.

Прийшли кінець-кінцем і до родини Черняків.

— Хліб маєте?

— Маємо. Те, що заробили.

— Здаєте добровільно?

— Здаємо.

— Сип!

І висипали, лишивши на місці їсти, та ї те через заступництво голови колгоспу, бо казав: сім ї всіма зняного донбаського робітника.

— Боже мій! Чим жити? Чим жити! — плакала стара Чернячиха.

— Не плачте, мамо, — заспокоювала Галі. — Дмитро може, та ї вас не кине тепер у тяжкій біді.

Ой, біда, біда страшна, чорна. Люди ринули в поле збирати зерно ї копати напівгнилу картоплю. Робили “заготівлю” для себе, поспішали, бо вже льодовим вітром дихали хмири, ось-ось зима.

І вона лягла рано. Притрусилася зерно, останню надію, стужавна земля, щоб ніхто не видер з неї картоплини.

20-го листопада у Черняків забравлю хліба, а 21-го вони одержали від Дмитра перший

пакунок ї сухарями ї пшоняною крупкою, ї це вразило, наче золото.

А навкруги діялося страшне. Люди смажили собаче м'ясо, варили зупу з картоплиної гички, підсмажували ї їм князів. Декого спасли виснажені, що це не поздналих, корови, але корів підпальвали, як скварбу, бо їх уночі видоювали голодні.

Організувалися артілі горбодельовів, мишоловів, щось знало борошно з дерева. Незабаром появилися пухлі, серед “сільського активу” — також. Але цих ніхто не жалів. Хай дохнуть, коли допомагали тягнутися останню...

І почали докнути, переважно чоловіки. Іде, пересуває ногами, як дві верби, а тоді — брік ї дідава дуча.

Якось у десь Галі пішла до криниці. Раптом вернулася з порожніми відрами ї заголосила:

— Ой, що ї бачила, що ї бачила!

— Що, Галочко? — скрикнула Катрі.

— Пам'ятаю їсть свого мертвого чоловіка. Там, коло верби. Уже ї їм нос ї шочу, береться за друку. Ой, мої рідні!

Юрій Каен

Прокляті роки (Уривки)

У ті роки великої руїни

Такий, ясного нечужий врожай
Послав Господь нещасній Україні,
Якого доти ще не бачив край.

Зерно у купах пішло під дощем,
Кудись у море, в безвість, за границю,
Щоб насадити скрізь цей наш едем,
Немов витріскуючи їз криниці,
Переливаючись рідким вогнем,
Текло струмками золото пшениці.

Тоді дурні Гриньки ї Опанаси

Вирпали, аж ї зливу комарів.
Тоді по селах їлось людське м'ясо,
І хліб пекли з розтертої кошу.

Натуживши охлялі рештки сил,
Ті трупи, що неслано поховали,
Викопували потай їз могил.
Одежу з них, гравюючи, здирали.
Чи ж не складали падло до барил.
Чи не витоплювали з мертвих сил?
Тоді по хліб до міста йшов селюк
І там лягав, вимираючи на брук.

В той рік познищували всі собаки
І немовлятино всіх котів.

Які багряні ї грізні епопеї
Нащадкам мій бін геній розгорнутий,
Якби писав він кровію своєю,
Плеснувши нам в лице ту каламуту,
І змалював новому фарисею,
І до Голготи страдницької путь!
Але всі казні, гібелі ї втрати
Не перечислити ї не зрахувати.

Проп. Т. Галемба

ПАПСТВО І ХРИСТІЯНСЬКА ВІРА

“Боротьбою добром я борюся, дорогою спасіння, віру додержув. Найменш готовий — мені ніщо правди, а всі дасть мені Господь того дня, суди праведний, і не тільки мені, а й усім, хто подобно вважали Його” — 2. Тим. 4: 7-8.

Християнську релігію можна порівняти з великою рікою. Вода такої ріки випливає з різних джерел досить чисто, проте перепливаючи між різними містами і фабриками, вона стає дуже брудною і небезпечною для людини. Щоб цю воду могла знову споживати людина, її треба перестигнути, профільтрувати.

Так само ми маємо з християнською релігією. Після того, як її проголосив сам Христос, вона була чистою немов джерельна вода, мала великий вплив і снау відроджувати людські серця, до нового життя, як про це сказав сам Христос: “Мусите ви народитися з гори”. (Єв. Ів. 3:7). Безперечно, Христова наука зробила дуже багато добра для всіх народів світу. Звичайно на початку, коли страшиливо переслідували християн, то легковірні відпадали, але ті, що щиро вірили, залишалися, і в наслідок переслідувань ставали ще міцніші у своїй вірі, немов золото в огні перетинене. Заміщення християнської релігії великою мірою почалося з 325 року, коли Костянтин Великий об'єднав християнську релігію з державою. Костянтин Великий з ширшою пошаною ставився до християнської віри і сам став християнином. Виникла велика потреба в релігійних провідниках, тоді як освічених людей дуже й дуже бракувало. Отож звернулися до військової старшини, щоб ставили до лав духовенства. Чимало таких осіб стало священниками, адеже в інтересах християнської віри, а тільки, щоб мати матеріальні вигоди. Нарікав і Святий Письмом не був обізнаний, отже не міг розрізняти добра від зла, правду від неправди. Кінець-кінець з релігією стає те саме, що буває і рікою, яка перепливаючи поміж різних місцевостей, забурдує свою воду нечистотами, і стає шкідливою для вжитку. І не дивно, що через пару століть в християнських церквах були запроваджені різні поганські ритуали.

Правда, були і щиро віруючі духовні особи, що намагалися очистити і відновити християнську віру, але труднощі були непомірні. Були відважні і завзяті борці за чисто-

ту християнську віру. Особ, наприклад, 726 року король Асаріан Лев III, в майбі Азії постановив очистити християнські церкви в своїй державі і наказав повилакати з християнських храмів ікони, що зневажають християнську віру. Папська влада вступала проти такої реформації, поширюючи й зміцнюючи всіма засобами іконошанувальня.

Король-реформатор Чарлз-младший в 794 р. скликав собор. Цей собор ухвалив провести мою реформу в католицьких церквах і заборонив покланятися іконам. Папа римський знову з цим не погодився.

На соборі в Констанції 1415 р. було ухвалено, що в римокатолицькій церкві тільки священники під час причастя вживають хліб і вино, а звичайні миряни мають бути запричаштани тільки хлібом, тоді, як сам Христос заповів під час причастя вживати хліб і вино.

В XIII ст. було запроваджено в католицьких церквах “ружаче Пречистої Діви Марії”. Це справді є велика зневага до самої Діви Марії. Сам Ісус Христос про це говорив так: “Як же молитесь, то не говорите багато, як погани; бо вони думають: що за тривалі молитви будуть вислухані. Не приподобляється ж до них...” (Єв. Мат. 6:7-8).

Папство досить швидко запровадило в римокатолицьку релігію ідолопоклонство. Папство нересторвало причастя на жертву за гріхи, тоді як сам Христос про причастя сказав: “Це робіть на мій спомин”. Отже причастя не являє собою нової жертви за гріхи, бо жертву за гріхи Христос закінчив на хресті, сказавши: “Звершилися!” (Єв. Ів. 19:30). Апостол Павло те стверджує так: “Одним бо приносимо заверши навіки о с в я ч у е н и х. А де відпущення гріхів, тай не може вже приносити за гріхи”. 10:14-18. Впровадження нової жертви за гріхи людські, треба вважати за найбільше порушення Слова Божого. Апостоли ніколи не згадували про нову жертву за гріхи, бо для них Христова жертва на хресті була вистарчална. Тим, що були іншої думки про це, апостол Павло говорив: “Та, коли б і ми або ангел з неба пропові-

дував вам більше того, що ми проповідували, нехай буде анімата”. Гал 1:8-9. Проти замішування віри всім противником слову Божому сам Христос говорив: “Свідчу ж такою кожному, хто слухає словес пророцтва книги цієї: коли хто доложити до цього, доложити йому і Бог пораз, що написані в книзі цієї. Коли ж хто уїме від словес книги пророцтва цього, уїме Бог част з книги його життя, і з города святого та й з того, що написано в книзі цієї”. Одр. 22:18-19.

Впровадило папство і “Канонізацію Святих”, тобто проголошення угодників римо-католицької церкви святими, до яких католики мають молитися. Папа Івн XV вперше канонізував в 993 р. Уларіка, єпископа в Ангсбургу. За стародавніх часів були дуже побожні люди, як наприклад, Ной, Авраам, Мойсей та ін. Проте ні до одного з них, коли вони помирали, ніхто не молився, ніхто не визнавав їх за святих. Святими можуть бути тільки безгрішні, а такими є тільки ангели Божі. Про людей апостол Павло каже так: “Яко ж написано: що нема праведного нікого... Блаженні, і кому прикрито гріхи. Блажен чоловік, котрому не полічить Господь гріхів”. Рим. 3:10; 4:7-8.

Відоми, що часто канонізують найбільших грішників і злочинців. Візьмомо ж би “українського святого Кушчевича”. Культ “святого Йосифа та Кушчевича” дуже поширений в Галичині і на Підкарпатті. Його замордували православні в м. Витебськ (13 листопада 1623 р.) і труп кинули в ріку. Пій ХІ проголосив Кушчевича святим, а папа Пій ХІ видав енцикліку, в якій закликає католиків і православних святкувати його день та молитися до нього.

Хто ж такий був Кушчевич? Кушчевич був архієрей для католицької церкви. Отже він кавав замучити на смерть православного священика. Звичайно, наріб обурився і поклав катові кінець. Перед своєю ганебною смертю, цей саме “святий Кушчевич” дав розпорядження викопувати померлі тіла православних з гробів і кидати собакам на поталу.

Для того, щоб читачі уявили справжній образ Кушчевича, подіємо в скороченому вигляді лист-відповідь його, написаний. Сяпоку, цим павким прихильником унії з Римом, з

12 березня 1622 року. “Прощасяня Вадико, архієпископ Польський! Оскарлю мійким доводами Ваше прощасяство на можна переконати, і Вас переконати, відповідало тільки на Ваш лист.

Безперечно, я особисто старався поширити унію. Але ніколи мені не спало на думку, щоб Ваше прощасяство не силувало людей до унії такими жалкими доводами. Всевішній княже ласкаво всіх людей: “Прийдіть до мене всі!” Силою притягнення рабів Він не потребує. Ви ж жалкими доводами примушуете руський наріб до унії і тим самим керуєте його до бунту і непослуху Його Величності. Про це ясно говориться в численних скаргах, що їх подають на вас польські урядовці та урядовці Великого Князівства Литовського. Вам напевно відомі нарікання простого руського народу, що краще бути в турецькій неволі, ніж терпіти такі страшні переслідування за віру.

Ви пишете “про навернення відступників і т. д.” Так, таких людей треба навертати, щоб було єдине стадо і єдиний папстр. Проте це треба робити розумно, зважаючи на обставини. Ваша відданість справі і бажання до об'єднання віруючих повинні ґрунтуватися на правках любови, що їх висловив апостол Павло. На жаль, Ви відійшли від науки апостола і не дивно, що навіть і ті, що корилися Вам, тепер Вас не слухають.

“Я зобов'язаний” — каже те Ви, — “бути наслідником св. єпископів, наслідувати їх у прославленні Бога, брати приклад з Златоустого і інших папстрів.” Це дуже похвально. Але також треба з них брати приклад побожності, науки, терпіння тощо. Адже життя побожних єпископів не сповнене скаргами, утисками, судовими прошеями, підбурюванням до вбивства побожних священиків, а тільки прославленням Бога, благаством про спасіння.

Тим часом Вашими скаргами і доносами заповнені місцеві суди, магістрати, трибунали, ратуші, різні канцелярії.

Ви пишете, що Вам відомо топоти православних, відбурювати ім голови тощо. Невже ж Вам невідомо Божі заповіді, яка заборона будьяку помсту?

Ви пишете, що “на сьомых підносити голос проти унії” та (Продовження на ст. 8)

ПАПСТВО І ХРИСТИЯНСЬКА ВІРА

(Закінчення з ст 6)

осуджують її і навіть побожно римське духовенство". Причин цих нещастя полягає в унії. А хіба може бути інакше, коли ви наслідуете народно совість, замикатете церкви, щоб люди без побожності і не по-християнською вимирали, як нехристи, коли Ви зловживаєте владою королів. Пра в ославні мають усі підстави припускати, що Ви з державною владою у змові для гноблення їх. Хоч цього ніколи не було.

Ви пишете, що "всіх, хто не пристає до цієї, вислати з держави і т. д." Це ж було б нечуване беззаконня в нашій державі. Краще тоді, — а це було б більше користі для держави і громадянства, — порвати з тією негнотоміною унією, бо ми ніколи не мали в громадянстві такого розбрату, якого наробила нам унія.

Ви пишете, що "треба віддати церкви на поталу і т. д." Невже Ви не розумієте, що печатати, замикати церкви, знущатися над ним би то не було, це погуба для суспільства, ніщення братнього співжиття, порушення спокою? Покажіть, Ваше преосвященство, чи багато Ви придали вірних для суспільства, суворості, строгості, печатанням і замиканням церков? Мені здається, навпаки, Ви не тільки нікого не придали, а навіть чимало вже від вас відвернулися, бо з овець Ви поробили козлів, допити небезпечних для держави, які можуть бути і погубляю для всіх католиків. Замість радості слова унія принесла нам тільки горе, неспокій. Отож краще нам було б без неї.

Король наказує відчинити православну церкву в Могилеві. Якщо Ви цього не виконаєте, то і сам дає наказ відчинити церкву, і передає народів, щоб він міг виконувати свої християнські обряди. Подумайте тільки. Жидом і татарам не забороняється і в королівських місцевостях мати синагоги і мечеті, а Ви печатете християнські церкви!

Це моя відповідь на Ваш лист. Не хочу починати суперечок з Вами, тільки прошу Всевишнього, щоб осясавши Вас благами, який собі бажаєте, зміняю у Вас дух покірливості і любови до ближнього. Залишаюсь з поважанням,
Лев Сапіга,
Канцлер Литовський.
Цей лист яскраво доводить

про те, що архієпископ Кунцевич був жорстоким катом для українського православного народу. Він абсолютно не мав християнського милосердя до ближнього. І не диво, що він загинув, не встигши навіть сказати "Боже, будь милосердний мені грішному!" Рим зробив цього злочинця святим і наказує до нього молитися, тоді як він сам собі не може допомогти. Місце для такого "римського святого" між тими, що мучили християн і проливали невинну кров на землі.

Рим і досі додержується таких звичаїв засобів. Степана, архієпископа в Югославії за часів Гітлера, робив те саме з православними сербами. Він наказував мордувати православних священників буквально на вулицях, сербів з його розпорядження були нагами і катуваннями примушували публічно визнавати себе римокатоликами. За таке злочинно огидне навернення людей на католицьку віру нагороджено Степана крестом і рідняльським славою.

Такого навернення Христос не визнавав. Він запрошував лагідно, кажучи: "Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, і я упокою вас". Єв. Мат. 11:28.

Християнство віру встановив сам Христос, який своєю смертю на хресті за гріхи людські став єдиним посередником між Богом і людьми.

Ми, євангельські проповідники, старався відкрити очі нашою народом на Слово Боже, напевно з його допомогою наш наріз на справжню християнську віру, на путь спасіння, вдовольнившись за це тією винагородою, на яку очікував ап. Павло: "Боротьбою доброго я борюся... Накинеться гоніти мене вінець правди, який дасть мені Господь того дня, суддя праведний..."

АНГЛІЙСЬКІ ЗДОБУЛИ ЕВЕРЕСТ

Англіська експедиція досягла найвищого пунту Гімалаїв — Еверест (29.002 футів).

ПЕРЕЛІТ БЕЗ ЗУПИНИКІВ

Англіський турбінний літак "Комета" перелетів без зупинок Оттава—Льюїс—Оттава, маючи на борту 16 пасажирів.

ПОМЕР Д-Р СТЕПАН БАРАН

4 червня 1953 р., після короткої неуги, помер в Мюнхені (Німеччина), на 73-му році життя, голова Виконного Органу УНР, д-р Степан Баран.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Одарка з Бучаків Тарчанин, перенеслася у Вічність.

Невблагана коса смерті, що косить старе, висохле бадилля, косить також і квітні. Дня 25 травня ц.р. упокоїлася в лічницю, в Гемільтоні, у самому розквіті життя Одарка з Бучаків Тарчанин. Покійна побила 30 квіт. 1928 р. у Львові, в Західній Україні. По закінченні української середньої Рідної Школи студіювала медицину та музику в Музичному Інституті ім. Лисенка. Більшовицький арешт пастора Бучака її студії перервав і в році 1946 Покійна виїхала з батьками до Америки, та після того до Канади. Тут студіювала в Торонтоському Університеті а відакт в МекМастер Університеті в Гемільтоні. Останніми роками працювала як урядовця в Комерційному Банку. Кожну вільну хвилину по своїй праці трудилася жертвувати на культурно національним полі при Українському Національному Об'єднанні та на релігійному полі при Українській Пресвітеріській Церкві як органістка. Хрустально чистий характер, вроженна і набута інтелігенція, християнські чесноти прикрашали її трудяще і примірне життя.

Похорони Покійної відбулися 28 травня з похоронного закладу Братів Троскат у Гемільтоні при великій кількості приятелів і знайомих. Через три дні приятелі й знайомі відвідували Покійну в каплиці, шануючи її пам'ять морем квітів.

ПОДЯНА

Дня 25 травня ц.р. уподобалось Всевишньому покланяти у вічний спокій нашу невідложаво одну доно і дружинку бл. п. Одарку Тарчанин, уроджену Бучак. Складаємо щире подяку всім тим, що з нашою горю і невизназаних втраті поспішали нас з потіхою, співчуттям та взяли так численно участь у похоронних богослуженнях та відправленнях на місце вічного спочинку Покійної. Дякуємо пасторові Луїзі Стандаретові за провід у похоронному богослуженні; пасторам Ів. Яценцу і Ф. Тамсонові за глибоко змістові похорони.

Післякий патріот, визначний діяч, д-р Степан Баран усе своє трудове життя присвятив на служіння рідному народові.

Похорони проводив пастор Луїза Стандарет з Торонта, а пастор Іван Яценцій з Ошани і Ф. Тамсон з Гемільтону прощали Покійну глибоко-змістовними проповідями. Над гробом Покійну працював п. Петро Божко від ім. Українського Національного Об'єднання а п. В. Гуторів від ім. хору і драматичного гуртка Філі УНО, де Покійна брала дуже живу участь.

Наша невіджаувава Сестра і Громадянка збиралася тільки щодня жити, та Всевишній постановив покланяти її до себе. Українська Євангельська Громада Гемільтон, Аматорський і Співочий Гуртки при Українському Національному Об'єднанні охоплені глибоким жалем, батьки: пастор Лев Бучак і його дружина Марія притіють горем по розлуці з одиноким любимо дитиною. Українське своєдме громадянство Гемільтон втратило ідею та хрустального характеру людини, Українська Євангельська Громада втратила ведиких християнських чеснот Сестру-органістку, батьки втратили одиноким надію їхньої старості, а чоловік, п. М. Тарчанин, втратив уразкову, вірну дружинку. Плачуть по Покійній всі, хто знав її добру, чесну, трудящу і жертвенну.

Нехай же канадійська земля, для якої Покійна трудилася, буде їй легкою, а пам'ять про неї нехай триває вічно.

За Українську Євангельську Громаду
В. Микитчук

Нехай же канадійська земля, для якої Покійна трудилася, буде їй легкою, а пам'ять про неї нехай триває вічно.
За Українську Євангельську Громаду
В. Микитчук

Великі страждання припали на долю нашого поневоленого народу. І не лише, що вже тепер наші політичні, а релігійні провідники думають над тим, якою повинна бути візляна, демократична, самостійна Україна. Визволення нашого народу зпід чужого ярма це одна з найбільших проблем. Треба визнати, що наші предки потерпіли багато нещад, будуючи самостійну державу не на каміні, а на піску. Це примушує нас глибоко подумати над тим, в чому власне полягає причина нашого народнього лиха. Ми повинні усвідомити причину нашого поневолення, навчитися від інших народів, як саме практично ми можемо здобути наше визволення. Відома, що в XVI ст. деякі європейські держави в наслідок релігійної реформації, створили таку політичну й суспільну систему, при якій суспільству стало значно краще жити. На превеликий жаль в Україні на реформації не була проведена.

Вийшовши від ізраїльського народу, який має досвід повальної історії і для нас. Ця історія покаже нам, на чому саме була побудована його національна могутність і слава; вона дає можливість зрозуміти причину його занепаду й поневолення.

Коли ізраїльтяни поселились в Хананський землі, то вони користувались свободою, аж доки не вдалися до поганських релігій і беззаконня. Засвідчили їхні керівники завжди приводили нарід до занепаду і неволі. У процесі свого історичного життя цей нарід часто забував про Бога. В наслідок цього він попадав в неволю до інших народів, де його мучили доти, доки він не визнає своїх провини і не звернувся з благаннями до Бога свого предків. Тоді Бог послав до нього своїх слуг — пророків, — пригладити йому причину поневолення. В Святому Письмі сказано: „Як почали ж сини ізраїля знову коїти зло перед очима Господа, і передав

П. Боднар

ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Народе мій замучений, розбитий,
Ти додай сподіє перебувати у тій,
Сльозами й кров'ю твій шлях позитий.
А спованні ти є і досі, мов у торії.

Твій дух до вої часті поринався,
В ніч, немаче птах той в далечині,
Він виривався згуби грати намався,
На жаль, до злоти крива бузи заслаб.

Ось сльоза крива окони вже тобі сє:
Цє світло Того, Хто за несь сєт умирав,
Могутня правда Його визнає:
Усі, хто зрозумів її прийняв.

Його ім'я ІСУС — це значить Визволення.
Для того з несь прийшов Він у цей світ,
Щоб всіх нас від гріхів уальнит,
І виконати Отця свого заповіт.

Правду що Христос велить усім зйхати;
Привіт Й. народу мій, і будиш ти новік щаслив.
І Бога буду за тебе багаті,
Щоб Він не визволення на тобі зайняв.

Іх Господь на поталу Мадияніям на сім років. І дуже зубів ізраїль від Мадиянів, і загоспиди тоді сини ізраїльські до Господа. І коли загоспиди сини ізраїльські до Господа на Мадиянів, послав Господь прокля до синів ізраїлевих, і сказав їм так Господь, Бог ізраїль, устами пророка: Я вивів вас з Єгипту, визволив вас з дому рабства, визволив вас від руки єгиптян і від руки ух-іх, що губили вас, прогнав їх від вас, і віддав вам їх землі, і сказав вам: „Я — Господь Бог ваш; не шануйте богів Аморійських, що в їх землі живи; не виступайте, що ви не послухали голосу мого“ (Кн. Судів 10:7-16).

Коли ізраїльтяни поклялись, тоді Бог використав малозначну людину — Гедеона і настав народне визволення. Візьмімо це хоч би я який момент. Коли ізраїльтяни почали діяти проти волі Господа, перестали його шанувати, тоді: „І запалився гнівом Господь на ізраїль, і віддав їх до рук Філістимля і до рук Амонітя; вони мучили й губили ізраїльтяни від того року вісімнадцять років, усіх синів ізраїля по тім боці Йордану в землі Аморійській, що в Галаді. І поклікали сини ізраїля до Господа й промовляли: Провинили ми проти тебе, що покинули нашого Бога та служили Бאלові. І відказав Господь синям ізраїлевим: „Чи не пригитали ж вас Єгипті, Аморії, Амонії та Філістії, та Сидонії, Галамійці та Мадияні? Тоді звали я до мене, й Я рятуював вас із рук їх; ви ж покинули мене та служили богам іншим: за те я не стану рятувати вас аж даї: Ідіть собі краще до тих богів, що вибрали собі; нехай рятують вас в тісноті!“ І промовали тоді сини ізраїльські до Господа: Провинили ми:

чи не з нами все, що скочили, тільки визволь нас тепер. І повідкашли від себе чужих богів й почали служити одному Господу; й не стерпів Він злиднів ізраїль“ (Кн. Судів 10:7, 8; 10:16).

Один з вождів народу ізраїльського, Неемії, що добре знав історію його, у своїй молитві говорив: „Та стали вони неслухняні й зворочились проти Тебе, й знехтували за законом Твоїм; убивали пророків Твоих, що зговорювали їх обернутись до Тебе, й задовали велику зсерагу. І Ти віддав їх у руки ворогів Твоих, що губили їх. Та коли вони в дилу годину покинули до Тебе, Ти вислухав їх із небес, і по великому змилуванню Твоєюм послав їм визволителя, і вони визволяли їх із рук ворогів їх“ (Кн. Неемії 9:26, 27).

Щодо всіх народів, то Бог через пророка Еремію заявив: „Як же обернеться той народ, що я погрожував Йому, та покине ледарство своє, то Я відкладаю те лихо, яке задумав йому заподіяти“ (Еремія 18:8). Премудрий Соломон писав, що і л'я к и „Праведність підносить в гору народ, а безбожність — сором народів“ (Пр. Сол. 14:34).

Ні один нарід без християнських чеснот щасливого державного життя ніколи мати не буде. Тільки ті народи будуть сильною державою будують свого Творця. Нарід, що живе проти Божої волі, веде свою державу до занепаду й втрачає свою самостійність. І український нарід втратив свою самостійність тільки тому, що багато дечого робить проти волі Божої. Бог завжди готовий визволити наш нарід з неволі, треба тільки зрозуміти й прийняти Його правду.

Наші духові вєсетні, поєсти

та письменники в своїх творях яскраво виявляли й виявляють віру в майбутнє визволення нашого народу. На жаль, тільки поодинокі з них вказують на конкретні заходи для здійснення цієї віри. Іван Франко, наприклад, вірив у силу і „В день воскресіння“ нашого народу. Він вірив у силу слова, що „здоровлює і огнем живущим буга“. Ось його власні про це слова:

„О, ні! Не самі сльози
І зітхання,
Тобі судились! Вірю в силу
духа
І в день воскресіння твогого
повстання
І в слово, що в хвилу
твоя блажену
Здоровлює й огнем живущим
буга!“

Найбільше ж розумів заходи, до яких треба заступатися для визволення нашого народу, Тарас Шевченко. Він спокійно вірив, що встане Україна тільки тоді, коли „Світ правди завітний і розвіє твій неволі“. Він бачив не тільки зовнішню політичну неволю, в якій мучився наш народ, а й внутрішню духову неволю, що скоує наш нарід. Шевченко писав:

„Кругом неправда і неволя,
Кругом замучений мовчить...“

Нема кому звітись,
Нема кому, Боже, Боже!
Чиж то і не буде?
Дозволь, Боже,
Розкувати одностайно,
Всім разом нам стати
За Євангеліє правди,
За темні люди!“

Тарас Шевченко, бачучи кругом неправду і неволю, в якій наш нарід замучений мовчить, боліє, бо несема кому „стати за Євангеліє правди, за темні люди“. Циж то і розкувати. Він вірив у силу Божу і й Його жиме слово, що „стане правда, стане воля“. Про пророків слова почали здійснюватися серед українського народу, головне писує першої світової війни. З того часу почала творитись гуртки євангелістів і „проповідувати поплоненим визволення і сліпим прозориння, випускати замучених на волю“. Іван Франко вірив у слово, що „здоровлює і огнем живущим буга“, в слово Господа нашого Ісуса Христа. Він силою свого слова затихав бурю й хвилі на морі, словом уздоровлював хворі й воскресав духово і фізично мертвих. Він один володіє огнем живущим словом, яким палив жагою неправди. Він сказав: „Я прийшов огню (Продовження на ст. 10)

ПОДЯКА

(Закінчення з ст. 8)

ним нашим і Покійної приятеля за зложення так багато квітів, що украсили похоронну каплицю Покійної...

Нехай же канадійська земля буде їй легкою а пам'ять добрих людей живучою.

Горем приймі
Лев і Марія Бучачи, батьки
Микола Тарчанин, чоловік.

ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(Закінчення з ст. 9)

минути на везло, — Я як Я прагну, щоб він уже запалав” (Лук. 12:49). Від Його живучих, огнених сіл, серця учнів горіли. „І казав вони один до одного: Хіба ж серця наші не горіли в нас, як промовляв до нас у дорозі, і як розкривав нам писання?” (Єв. Лук 24:32). „Хіба ж моє слово не похоже на огонь,—говорить Господь?” (Ерем 23:29).

Диявол неправдою поневолив наших предків у раю і таким чином створив на землі для роду людського тюрму. Правда, що її виголосив нам один Спаситель, може усіх від цього звільнити. З усіх наук у світі є тільки одна жива наука, яка має у собі діячу, визвольну силу увільнити від духовної афізичної неволі кожну людину, — це наука Господа нашого Ісуса Христа. Жиди казали істини, що вони нічим невірними не були ніколи. „Відповів їм Ісус: Поправаді, поправаді кажу вам, що кожне, хто чинить гріх, той невірним гріха... Коли Син отже визволить вас, то справді ви будете вільні”. (Єв. Ів. 8:34-36).

Правдиве визволення нашого народу не може бути аж поки ми будемо невірними рідних гріхів, які в духовному розумінні являють собою кайдани для нашого духа. Визволення в усіх цих кайданих одиниць, чи народів залежить від усвідомлення правди. Ось що сказав наш Спаситель: „Коли пробудитеся у своїм мозку, справді ви учні мої будете, і зрозумієте правду, я ПРАВДА ВИЗВОЛЮЮЩА ВАС”. (Єв. Ів. 8:31,32). Справжнього визволення не

може бути без Ісуса Христа і без розуміння Його науки. Коли бажимо, щоб наш народ став вільним, ми повинні насамперед зрозуміти й усвідомити правду Христову. А Павло писав до колишніх невірників так: „Дяка ж Богові, що він був їм слугами гріха, та послухали від серця тої науки, які і піддалися. Визволившись од гріха, зробилися ви слугами правди”. (Рим 6:17,18). Зрозуміло, що насамперед треба від щирого серця послухати цієї вільної Христової науки, виявленої через апостолів в силі Духа Святого, відповісти їй, після чого настає правдиве визволення нашого духа з кайданів брехні та з усіх гріхів. Рим то ап. Павло в листі до Тимотія (1:16) заявив, що він не соромиться проповідувати Євангелію Христову, бо він переконався в тому, що вона являє собою справжню силу Богу для визволення кожного віруючого.

Отже, коли ми бажимо раз наважити позбутися всякого ярма і гонітелів, то ми повинні підкоритися науці нашого Визволителя Ісуса Христа, бо у Слові Божому сказано, що Він „Самого Себе дав за нас, щоб НАС ВИЗВОЛИТИ ВІД УСЬОГО БЕЗЗАКОННЯ та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах заповідальних”. (Лист ап. Павла до Тита 2:14,15).

Христос готовий і може усіх нас визволити, тільки приймемо: що чудодіяв, живу, вільною науку Його, приймемо через віру і Його Самого у наш серця, а тоді справді станемо вільні! (Єв. Ів. 8:36).

СКРОМНА ПРОСЬБА

Міжнародія (Брюссель) організація боротьби з концентраційними таборами звернулася до Берлі — совєтського міністра-внутрішніх справ з проською допустити на територію Совєтського Союзу комісію для вислідження обичаївчаних в справі існування в СССР концентраційних таборів.

“НА БЛАГО КРАЇНИ”

Уряд комуністичної Чехословаччини склався восьмигодинній робочій день, відбою, що всі повинні працювати „на благо країни” стільки, скільки потребує держава.

ЗАХОДИ ДЛЯ ЗМІЩЕННЯ АРМІЇ

Щоб змістити армію, в Югославію скеровано, згідно з розпорядженням Тіто, інститут політичних комісарів в армії. Цей інститут був утворений за зразком совєтських політруків.

ЧЕРЕЗ АТЛАНТИЧНИЙ ОКЕАН

15 американських реактивних літаків B-47, що піднімали атомні бомби, передітели через Атлантичний океан за 5 год. 53 хв. в пересічному швидкості 520 миль на годину.

З народних легенд СІНИЦІ

Була чудова весна. Одного разу маленький Ісус ввійшов у гай, щоб набирати пахучих квіточок.

Гай був напрочуд гарний, виритий прекрасними квітами. Ісус бігав від квіточок до квіточок, радісно зривав їх і аїзав у кишечку. Аж раптом він замітив одну, дуже незвичку, з трьома листочками квіточку. Коли Ісус наблизився до неї, вона поклонилася йому аж до землі і сказала:

— Нещасна я, сумне мое життя! — Усі діти бачать за моїми сестричками, яких Господь Бог здрисав прегарними барвами і дізнаним запахом, а на мене ніхто й не гляне. Проте я не нарікаю, що Бог не дав мені гарної вроди, бо я добре знаю, що те саме сонце, яке оґріває кращі від мене квіти, оґріває і мене, так само й та золота роса, яка вмиває моїх сестричок, вмиває і мене, а любий Бог є моїм опікуном.

Змикувався Ісус над тужливою розповіддю, зривав її квіточку й сказав:

— Квіточко моя любе! За те, що ти задоволено своєю долею, яку тобі дав Господь Бог, я тобі дякую. Ти станеш для всіх улюбленою пожовку, якої всі будуть шукати.

При цих словах Ісус поцілував білувату квіточку, яка перетворилася в червоночепий ооч. Так виплила гайові суніці.

КИТАЙСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ ДІЮТЬ

Чінінг Кай Ші звернувся в закликом до всіх китаїців, що проживають поза засягом комуністичного режиму об'єднати всі свої зусилля до боротьби за недалеке визволення материка. Чінінг Кай Ші заповідає, що буде проведена повна мобілізація людських і матеріальних резерв, які є до диспозиції китаїських націоналістів, щоб започаткувати визвольну акцію і звільнення а-під комуністичного панування.

ДОГОВІР МИРУ І ОБОРОНИ

В Атенях підписано договір про мир і співпрацю між Грецією, Югославією і Туреччиною. Мета договору — це втримання миру і закріплення приязних зв'язків між договірними сторонами та співпраці на різних ділянках, — тому ж в питаннях оборони.

ОСЕРЕДОК СВУ В ТОРОНТІ

В Торонто утворено Осередок Сілики Визволення України (СВУ).

На голову Управління Осередку СВУ одностайно обрано п. проф. Марченка. До складу Управління Осередку увійшли: п. С. Сарачук, панна Ю. Трірі, Г. Гук, п. І. Стус, л. К. Мушкевич і п. М. Володаславський. До Контрольної Комісії Осередку обрано: п. М. Бойка (Голова), п. Т. Даниляк і п. Б. Нарва.

ТРОХИ ГУМОРУ Ст. Руданський

КАМІННИЙ СВЯТИЙ

Раз обходили длахи Невкрити косяцолу, Закопали що хто миг, Носить намокла.

Ото Мазур і собі З набоженства свого, Перед себе захопив З каміня святого

І аж крячче неборак, І святого носить, Та щоб живно обійшли — Пана Бога просить.

А тут йому на біду Тількищо ступають, А намокло обійшли, — Знову починають.

Бачить Мазур, що нік Спради не дожме, Бук об землю тин святим, Та до нього й каже:

“Буєсь, каже, молодий, То тоді носили, А тепер ходи і сам, Мені не до сил.”

ЧИТАЙТЕ І ДОГАДУЙТЕСЯ

“Наша Мета” (ч. 24, 1953) у замісті “1964 рік — святяй рік” подає досить цікаві твердження про те, що неперочне зачаття Діви Марії ніби сталося за Пани Плі IX у 1854-му році. Буквально про це написано так: “У ватиканських колах поширені чутки про те, що 1864-й рік буде проголошений Святим Роком як відзначення догми про Непорочне Зачаття Прч. Діви Марії за Пани Плі IX у 1854-му році”.

Дивно, що папір усе витримуватиме таку безглузду нісенітницю в такій важливій справі.

Самом, люди пишуть, редактори редагують, а читачі, пробає, нехай читальні і догадуються, чи то догма була встановлена за часів Пани Плі IX, чи було Зачаття Прч. Діви Марії.

THE ENDURING CROWN

By B. J. Berlioz*

The Wise-man who asked this question lived in the long ago. But he lived in times not unlike our own. It was a time of the breaking of nations. All values—both personal and political—were suspect. Nothing was sacred. The most powerful kings were subject to swift change and the sudden caprice of Fate. Royal dynasties rose and fell with bewildering rapidity. Violent men stretched out bloody hands to seize the diadem of majesty—only to have it snatched from them by the bloody hands of other violent men.

A wise philosopher, pondering these things, asked a pertinent question. He inquired: "Does the crown endure to every generation?" It was a rhetorical question. The answer he expected and which he himself supplied was a flat negative—"No." A crown does not endure to every generation. It is a plaything of the gods—a mercurial at the mercy of fate.

In the New Testament, the early fathers of the Christian Church had a similar attitude to crowns and kings. To them, a king's crown was insubstantial—impermanent—here to-day—gone tomorrow. To them, an earthly crown was typical of the changes of this earthly life. In contrast, they spoke of other crowns which had nothing to do with kingdoms and empires. And so, St. Paul spoke of a crown of rejoicing—St. James spoke of a crown of life—St. Peter spoke of a crown of glory—and St. John in his heavenly visions saw one who wore a crown of twelve stars. In a supreme moment of ecstasy he beheld the High and Holy One—and on His Head were many crowns. Thus, to all Biblical writers, the enduring crown belonged to the realm of the spirit. For them, there was no enduring crown on earth.

Against such a background as this, I think of a remarkable tribute once paid by Mr. Churchill to the enduring quality of the British Crown. In his broadcast to the British people after the death of King George VI, he said:

"In the present generation it (the crown) has acquired a meaning incomparably more powerful than anyone had dreamed possible in former times. The Crown has become the mysterious link, indeed, I may say, the magic link, which united our loosely bound but

strongly interwoven Commonwealth of nations, states and races. 'Peoples who would never tolerate the assertions of a written constitution which implied any diminution of their independence are the foremost to be proud of their loyalty to the Crown.'

What a striking contrast is here! Centuries before the birth of Christ, a philosopher-statesman could ask cynically, "Doth the crown endure to every generation?" And he would expect the answer "No." But to-day—in this topsy-turvy modern world—the most eminent of our philosopher-statesmen can ask the same question: "Doth the crown endure to every generation?" And he makes answer in glad affirmation: "Yes, it does!"

What are the reasons for this remarkable contrast? What are the reasons for the enduring quality of the British Crown?

In the first place—in a world of growing chaos and confusion, the British Crown represents certain moral and spiritual qualities which are constant and abiding. The Church Fathers would probably have put in another way. They would have said: "The earthly crown has been touched with that grace and goodness which belong to the Heavenly Crown, and so it stands fast amid the vicissitudes of this earthly life."

The Crown represents the continuity of spiritual ideals—something that is beyond the flux of fashion and fortune. Here is a link with all the glory and grandeur of the past. We think of Ethelbert, King of Kent, receiving the first Christian missionaries to England; we think of King Alfred building the first British battle-fleet to ward off the heathen Danes; we think of St. Edward the Confessor building his Abbey Church at Westminster; we think of Richard Coeur-de-Lion leading the chivalry of England to wrest the Holy Land from the clutches of the infidel; we think of the crude but pious mediaeval monarchs who build colleges, dedicated Churches, and endowed hospitals and almshouses which endure to this day; we think of Queen Elizabeth I riding to Tilbury to address the mariners of England before they engaged the Spanish Armada; we think of King James I authorizing the translation of the Bible which bears his name; we think of St. Charles, the martyr king; we think of Victoria who dedicated herself for the long-

est and most glorious reign in British history by saying simply, "I will be good." What a sweep of history that is! Only two institutions have survived so much so successfully—the Church and the Crown!

And the Crown remains the hope of the future. The most appealing war in history could not drive the Sovereign from Buckingham Palace. The common people seignior that as a symbol of hope and confidence—and they will not forget. The Sovereign is still in the Palace. In a world of blatant vulgarity—nobility remains; in a world of sordid self-interest—the ideal of service remains; in a world of crude force—there is gentleness; in a world of shouting commissars—a shy young Queen remains. The Sovereign endures because it is touched by moral and spiritual qualities that are not at all earthly!

In the second place, the Crown endures because it is the symbol of the British family of nations, and the British way of life. The Sovereign makes striking and dramatic what might otherwise be only a vague abstraction. I have always been profoundly impressed by the importance of symbolism. Show me a nation's symbols and I can tell you the quality of that nation.

I think of the United States. What is its most precious symbol? A parchment document—the Declaration of Independence—framed in glass in the Library of Congress. What is Canada's symbol? A Gothic tower rising above the wooded banks of a northern river separating Ontario and Quebec. Such symbols are illustrative of the ideas and ideals in the life of a people.

And the symbol of the British Commonwealth? A Crown—glittering, beautiful, exalted—to be

worn by a serious young woman who goes to her desk each morning like multitudes of her subjects—a Queen who wears the symbols of majesty, yet finds her chief joy as a wife and mother.

The Crown not only symbolizes the State, it symbolizes the Church too. The Coronation is a religious ceremony. Queen Elizabeth will be crowned by the Archbishop of Canterbury. When she is in England, she is an Anglican; when she is in Scotland, she is a Presbyterian—a blessed omen that our day British Christendom will be united.

One final word. The Crown endures because, by its splendour and magnificence, it invests our lives with something of splendour and magnificence too. Ardent republicans sometimes feel that a monarchy degrades men, robbing them of dignity and worth. Actually, the truth is just the opposite. There is nothing servile about a Scot, nothing fawning about an Englishman, yet they are convinced monarchists. There is a glory about the throne which is shed on all, the King and the commoner, the sovereign and the servant.

One of the most splendid personalities in the world today is Winston Churchill. He is the Happy Warrior par excellence. Across the years, he has done battle for the things in which he believes. And he is still ready to do battle! In a moving speech, he once declared:

"I, whose youth was cast in the august, unchallenged and tranquil glories of the Victorian Era, may well feel a thrill in evoking once more the prayer and the anthem, (God Save the Queen)!"

"Doth the Crown endure to every generation?" Yes, it does endure!

GOD SAVE THE QUEEN!

(Presbyterian Record)

THE TUMBLING-DOWN CHURCH

By Dorothy C. Haskin

"That's splendid," Ellen cheered as she surveyed the church yard and saw that not a weed had been missed.

"Now, the bonfire, missy," José reminded. His face was dirty, and his clothes torn, but he had worked hard because Miss Ellen had promised a bonfire if the children pulled every weed.

"Yes," she nodded. She checked to be sure there was no wind, and that there was a wide swath of earth about the piled weeds. "We shall rest while the fire burns, and then mend the fence."

Ellen lit the fire, and dropped to the ground. Her ash-blond hair was mussed, and her pink print dress was soiled. She had worked as hard as the children. Pedro, Isadora, José, and Maria crowded about her, and watched, with wide eyes, as the flames shot into the air.

"Missy, why you clean the church!" Pedro questioned.

Ellen beamed. "When I was a child, we had Sunday school here. The church was painted and clean. All the neighbors came."

(Continued on p. 12)

*Dr. B. J. Berlioz is the minister of the Church of St. Andrew and St. Paul, Montreal and elsewhere. He was an army chaplain during World War II.

THE TUMBLING-DOWN CHURCH

(Continued from p. 11)

"Why they come no more?"

"They have cars and drive into the city to church, but I'm going to clean it up and we'll have our own Sunday school."

The Mexican children were new to the district. There was a large number of them. They had come with their parents, imported for farm labor. They lived in little shacks by the river and no one paid any attention to them.

"Will you paint it?"

"I'm afraid I can't do that, and there is a leak in the roof, but we can put some pans under it when it rains."

"No one will chase us away!"

"No one's been near it for years."

A new, shiny car drove up and stopped. Ellen jumped up and stamped out the remaining embers of the fire. The children crowded shyly behind her. Mr. Comstock, and Mr. Anton, neighboring farmers, got out of the car. Ellen called, "Hello."

"Hello, Ellen," they replied, walked down the path, opened the church door and went in.

"Were they going to open the church again?" Ellen wondered. Mr. Comstock and Mr. Anton had been elders. If they did, it would be splendid, better than the little she could do. "Go home," she shoofed the children. "We'll mend the fence tomorrow."

They grinned at Ellen and raced down the gravel road.

Ellen could hear the men talking. She waited patiently until they came out, then she asked, "Are you going to open the church?"

"It isn't worth it. No one would come."

"The children would."

"They're only transients. The land has some value. Afton and I feel the best thing we can do is sell the church for a few hundred dollars and send the money to the denomination."

"Oh," Disappointed, Ellen walked slowly down the road.

The next day when the children came, she shook her fair head, and admitted, "It's no use."

"Aren't we going to hear about Jesus?"

"I'm afraid not."

"The men stop you!" José guessed.

"Yes."

"Always we are chased away."

"I tell you what, Maria, Pedro, and Isidra, we pray," José decided.

The date for the auction was

set. Signs were posted in the combination post office and general store at the cross-roads. The day of the sale Ellen's father gave her 50 dollars to bid. She went early. Mr. Craig, a tall, stoop-shouldered, gray-haired man was there. He had been the Sunday school's last superintendent and had kept the church open as long as possible. She told him why she wanted the church.

"I'd help in a minute," he said, "only I sent all my spare cash to Jim. He's coming today."

Jim! For a second Ellen thought how she'd enjoy seeing him again. Then, she sighed. Why did he have to come now, when his coming prevented his father helping with the church?

The farmers and their wives gathered. Ellen spoke to the wives. They sympathized, but sympathy didn't buy land.

Slim Pierce, the local auctioneer, called for bids.

Ellen bid her 50 dollars. The bidding continued, until the church was knocked down to Buck Lancaster for 300 dollars. He owned the adjoining land.

The crowd dispersed. Only Ellen and Buck were left. Ellen stared at the church, sadly. Buck gazed at it appraisingly. He was a tall, large-boned man, who was fond of saying the only sentiment he knew was the practical kind.

A coupe came down the road, stopped, and a young man jumped out. It was Jim Craig. Ellen called, "Hello, Jim."

"Lo, Ellen, Lo, Buck. Mom said Dad was here."

"He's gone home. Welcome home," Ellen thought that Jim was as good looking as ever. He had put on a little weight but his eyes were as brown and friendly as ever.

Jim nodded his head toward the church, and asked, "Was the church sold?"

"I bought it," Buck answered with a shade of pride. "It was a bargain, but there weren't many bids against me. Being as I own the adjoining land, it was handed over to me to own it."

A puzzled expression crept over Jim's face. "What are you going to do with a church?"

"There isn't much that I can do with the church part. I can plant the strip of land that goes with it, and maybe use the church for a barn. Probably for pigs. There is more and more said about keeping the pigs separate from the other stock."

"You can't do that with the

church!" Jim protested, his eyes growing dark with emotion.

"Why can't I? I bought it. And I'm a practical man. Always have been. No one comes here any more. Why let it sit and rot?"

"Will you sell it?" Jim countered.

"Who to and for what?" Lancaster cocked his head on the side and sized up Jim.

"Dad sent me the money to come home. He thought I needed it but I didn't. I'll give you a hundred for the place."

"I paid 300 cash and I'm not aiming to lose money."

"I've 50 dollars," Ellen spoke up. She tingled with excitement at the thought of Jim's saving the church.

"That'd only be half."

"If Ellen will help, maybe the others will, if it is put to them right. If I can raise the money, will you let me have the church?"

"For 350, yes. If I can make 50 dollars within 24 hours, that's good interest."

"Come on, Ellen. We'll see what can be done."

Jim and Ellen hurried into the car. Jim started the motor. Ellen asked, "Why are you so anxious to save the church?"

A warm glow spread over Jim's face. He remembered, "When I was a chunky boy of 12, one Sunday afternoon I was troubled by what my Sunday school teacher had said that morning. I went back to the church and all alone, I gave my heart to Christ. It's sacred to me. I figure, maybe the others will feel the same way."

"Who was your teacher, and who was in your class?"

"Mrs. Worth, and there was Pete Elamora, Fanny La Grange, and Sue..."

"She married and moved away." "And Buck Lancaster's son, Ed."

Ellen's face grew long as she remembered Ed Lancaster. He had been the only boy in the district who had never returned from the war. Buck Lancaster farmed with his other two sons, but the neighborhood missed Ed. He had been practical like his father, handy with tools and always repairing someone's tractor or car.

Ellen and Jim went from farmhouse to farmhouse. Nearly everyone entered into the enthusiasm of the young couple. They had been married in the church, been baptized, gone to their parents' funeral there. Certain powers, certain spots were sacred to each one of them. They had not wanted to

see the church sold, but what could they do?

Jim told them, "You can donate what you can, and if we get enough, we'll buy it back from Buck, and put it in a trusteeship." Jim collected 300 dollars. It's not enough for Buck to make a profit."

"Let's offer it anyway," Ellen urged.

"I'll go with you, and see if I can't talk him into seeing it's kind of holy and should be saved," Russ Harris, the last farmer Jim had visited, offered.

"Thanks," Jim accepted. "But Buck isn't the sentimental kind." They found Buck in the kitchen. Jim offered, "Buck, we've enough to give you back your money and you don't need the extra land."

"Haven't you any memories like the rest of us?" Russ spoke up. "You and your family always came. It'll be a pretty shrine."

Lancaster thought a minute, then shook his head, "I've memories, but I'm a practical man."

"If you'll only take the money, then I can teach the children there," Ellen pleaded.

"What children?" Russ demanded.

"The Mexican transients."

"We're saving it for a shrine," Russ argued. "Isn't that what you said? We don't want children hanging around, destroying things."

"A church is a place to grow," Ellen protested. "To learn about the Lord."

The three men stared at her with mixed expressions.

"She's right," Jim agreed.

"Well, as long as it's saved. It's up to Buck," Russ conceded.

Ellen turned anxious, pleading eyes on Buck.

"I'm a practical man. I couldn't see the sense of a shrine, but if you open it so the children can come, I can see that. I'll take the money and call it even."

Ellen smiled. Buck was practical, but so was God. He had answered the prayers of the children.

(The Instructor)

Only as we behold the Christ crucified will we have the true spirit of suffering. Then the weapons of pride, haughty self-exaltation, world-contempt, and stony isolation are utterly laid aside. The Lowly Redeemer will reign and rule and the mind and heart will be calmed and pacified. R.

Чи євangelізм як заборгованість з пережити на "Євangelіську Правду"?

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стоці мої“

Рік XIV. Число 8.

Торонто, Онт.

Серпень

19 53

August

Toronto, Ont.

Рік XIX. Число 8.

“ЩО Я, ГОСПОДИ, МАЮ РОБИТИ?”

Господь же до мене промовив: “Уставши, Яди, в Дамаск, а там тобі буде сказано про все, що постановлено тобі робити” (Діян. ап. 22:10).

У 22 гл. “Діянна апостолів” докладаю і скрапо розповідається про одного з найбільших переслідувачів дороги Христа, як він зустрів того, кого переслідував. Наслідки цієї зустрічі відомі сьому світові віруючим. Павла, що стері одаг тих, що каменували Стефана в Єрусалимі, Павла, що з дорученням від старшин єрусалимських розправляється з учнями Христовими в Дамаску, Павла, що витягував віруючих з хат і кидав їх у в'язниці, ми бачимо у гл. Христа. Зустрівши Христа, Павло народився.

В нашому житті так само бувають хвилини коли ми зустрічаємо Христа. Можливо, що це не буває в такій/чудовий спосіб, як з Павлом, проте при зустрічі ми чули Його голос: “Чого мене гонить?” Отже, наше наступне життя цілком залежить від того, як ми відгукнемося на заклик Христа. Апостол Павло, почувши голос Христа, відповів повною готовністю віддати своє життя в руки Христа. Зустрівши Спасителя по дорозі до Дамаску, його ненависть змінилася на любов, так як велику, як була до того його ненависть. Усе це прекрасно відображено в його словах: “Що робити мені?” Це було б чудове правило, коли б кожний віруючий звертався до Христа з таким запитанням в усіх справах, великих чи малих. Роблячи все з дозволу Христа, ви будете почувати себе як найщасливіша людина у світі. Чи ви думаєте, що це купити, або продати, чи почати якусь справу, завжди слід звернутися до Христа: “Що маю робити з цим?” І Христос безперечно дасть вам найкращу відповідь. Робити ви повинні згідно з цією відповіддю, щоб не засмучувати Духа Божого в собі. Завжди перед нами повинна бути постать Павла, нової людини, що являла собою ворога і гонителя, а сьогодні це покійний, люблячий слуга.

Цікава відповідь Христа: “Уставши Яди”. Христос не залишив Павла там, де він лежав під час зустрічі з ним. Він не відкрив відразу йому своїх планів щодо його служіння, Він не залишився з ним на довгий час. Христос тільки дав йому наказ: встати і йти. Це все, чого Христос бажав від Павла на той час. Наверно Павла це прекрасний життєвий взразок і для нас.

Якоді ми маємо нахил залишатися на перших шаблях нашого релігійного життя. Впадши перед Христом, ми так і лежимо протом свого життя, хоч Христос бажав, щоб ми йшли вперед. Христос не має потреби в речках учнів. Кожен, хто несе ім'я Його, повинен йти вперед. Це єдина умова поступу в житті віруючого. Хто не йде наперед, буде йти назад, середина життя учнів Христових немає. Коли ми лежимо, то рано чи пізно, це лежання переїде в сон смерті, хоч би який глибокий довід ми мали на початку. Тільки тоді, коли ми йдемо вперед, по волі Спасителя, ми стаємо дедалі ближче до Нього, сповнюємо силою Його Святого Духа. Посуваючись наперед, перед нами відкриваються стадії нашої дороги. Христос сказав Павлові: “Уставши, Яди...” а там тобі буде сказано про все”. Треба рушитися і тільки ми здобуємо потрібне нам знання дороги. Апостол Павло встав і пішов, не вагаючись на те, що на той час він став сліпий. А ми знаємо, якою могутньою силою свідоцтва людським зганаганням сповнене його життя, повне перемоги і радості. Готуючись прийняти смерть, Павло з радістю відмовував наслідки свого життя в листі до Тимотея: “Боротьбою доброю я борався, дорогу скінчив, віри не держав”.

Перед відвідинам Павло жив за гаслом: “Бери від інших, що можна, навіть їх життя”. Після відвідин він почав давати ін-

шим, що тільки мав. Якщо ми не почали давати іншим, ми ще не встали, а може Я зовсім не чули голосу Христа. Йти по вказу Христа, значить жити так, щоб давати іншим. Обов'язково правдо цього життя: хто не дає, той і не одержує, ніхто не може дати перш ніж не одержить сам. До речі, слово “дай” найбільш ненависне серцю людському. Це слово, поки ми обстраємо різними речами, для нашого слуху являє собою найсолідішу музику в світі. Коли ж ми маємо щось віддати, то в глибині нашої серця ворухнуться якесь вороже почуття, приховане незадоволення, хоч на вигляд ми можемо бути веселі. Уряд, що надто зловживає словом дай, припустимо, а податках, обурені громадяни скидають. Ваш приятель, коли почне часто чогось просити, то може статися вам ворогом. Коли церква або інша організація, домагається від нас внесків, які на вашу думку великі, ви кидаете її. Коли один народ вимагає багато від іншого, виникає війна. На слові “дай” побудована клясова і всяка інша боротьба. Наука Христа побудована так само на цьому слові. Коли Христос покликав Павла йти Його дорогою, то Він побажав, щоб він віддав йому все, що мав, навів і життя. Виконавши це, Павло ніколи не шкодував, навпаки, він відчував гордість в тому, що віддав.

Слово “дай” у Бога і Христос має зовсім інше значення, ніж у світі. Слово “дай” у світі веде до смерті, у Христа — до життя. Христос не вимагає давати йому, але Він наказує давати, що тільки можливо ближньому. Така невідмінна риса Його учнів. Світ бере собі, діти Божі дають іншим. Кожна дитина Божя повинна добровільно і з радістю віддати частину своїх прибутків тим, що не мають, або прихилити голову, сиротам і голодним. Якщо ми цього не робимо, тоді ми не діти Божі. Звичайно це нічого не має спільного з давняним духовенством, або на будови чи вигадки святощі. Це виключно справа між вами і вашими

ближніми. Говорю тому, хто забуває свого голодного меншого брата. “Хто хоче крик убогого байдуже, той сам кричатиме, і вислуханий не буде” — сказано в Св. Писанні.

Найважливіше для дітей Божих це ділитися новою благовістю і дорогою спасіння. Христос каже, що той, хто соромився Його перед людьми, того і Він буде соромитися перед Отцем. Коли ми, почувши голос Христа, встанемо і йдемо цією дорогою з гаслом “дай і тобі дається”, тоді тільки ми пізнаємо все, що Бог приготував для нас. Коли ми цього не робимо і вся наша релігійність полягає тільки в тому, щоб поклати 10 центів у церкві на тацу, то це значить, що ми лежимо і не бажемо слухати голосу Христа: “Уставши, Яди”.

Коли визнаватимеш Господа Ісуса твоїми устами й віруватимеш своїм серцем, що Бог воскресив Його з мертвих, ти спасешся, бо серцем вірується на праведність, устами ж визнається на спасіння. Рим. 10:9-10.

До читачів “Св. Правди”

Підвищення коштів друку “Св. Правди” примусило Б-во збільшити і передплату до 2 (двох) доларів на рік, починаючи з 1 січня 1953 року. Ми певні, що кожний передплатник не тільки вірний своєму зобов'язанню, а й налічує нову передплату — два долари на рік.

Разом з цим повідомленням, що Б-во надіслало велику кількість “Св. Правди” читальникам до Європи безплатно. Отже, розмір передплати якийсь не покриває коштів друку. Ми певні, що передплатники “Св. Правди” візьмуть участь у цій важливій місії йти своїми пожертвами на пресовий фонд “Св. Правди”. Просимо також всіх наших передплатників подати про поширення кола читачів “Св. Правди”.

Пам'ятайте, дорогі брати і сестри, що “Св. Правда” існує на кошти своїх читачів.

З братерським привітом

В-во “Св. Правда”

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОМІДЛОЖЕННЯ

17-19 липня ц.р. в м. Ошава (Онт.) відбувся Собор Українського Євангельського Об'єднання. На Собор прибула велика кількість делегатів і гостей з усіх кінців Канади і С.Ш.А.

На голову Собору було обрано паст. І. Ковалевича (Вінніпег), на заступника паст. Л. Бучака (Гамільтон) і на секретаря паст. В. Вільямса (Вінніпег).

Голова управи діючого Українського Євангельського Об'єднання пастор Михайло Фесенко (Торонто) після відкриття Собору виголосив дяку слова Божого на тему "В чому полягає сила і суть Українського Євангельського Об'єднання". Паст. Фесенко підкреслив, що сила євангельського руху характеризується не кількістю, ні матеріальними багатствами, ні політичною організованістю і впливами. Сила і суть євангельського руху полягає тільки в правді, досвіт виразно і чітко окреслений. Ця правда вітлена в Христі Ісусі нашому Господі. Це правда про Бога, що Бог є дух і Йому треба поклонятися духом і правдою. Це правда про людину, що відкриває нам велич людини і її безмежне падіння. Пізнати цю правду це значить в поканні шукати прощення. Ця правда навчає нас, що немає людини, який би можна було дати необмежену владу, чи держави чи в церкві. Це правда про безсмертя людини і життя вічне, "бо коли будинок цей розпадається ми нерукотворний вічний змемо на небесах".

Ця правда євангелії непереможна. Це гарантія успіху євангельського руху і його остаточної перемоги, а тому головне завдання Українського Євангельського Об'єднання полягає в проголошенні правди Божої всім людям.

Собор ухвалив резолюції лояльності королеві Єлисаветі II, Генеральному Губернаторові Канади і Канадському Уряду. Собор надіслав привітання Українському Президентові і Національний Раді.

Собор вітати представників найбільших канадських англомовних деномінацій в Канаді. Від пресвітеріської церкви промовили др. С. Глен, ректор пресвітеріської духовної академії. Від євангелічної церкви в Канаді вітан Собор др. І. Макдоналд, секретар крабової церковної ексекутиви. Собор також вітати: український посол до Оттави М. Старчевський, президія СУ-ЖРФ проф. С. Драгоманів і багато інших.

Собор У.Є.О. прийняв до відома звіт делегації до Конгресу Українців Канади та прийняття У.Є.О. до складу організації КУК.

Нову Управу Українського Євангельського Об'єднання обрано в такому складі: Голова паст. М. Фесенко, заступники -- паст. Р. Ковалевич і паст. В. Боровський, секретар -- паст. Л. Стандерт, скарбник -- др. С. Салмер, голова видавничого комітету проф. І. Флоринський, члени управи -- паст. І. Яценцій, Л. Бучак, контрольна комісія: сестр. Л. Шульга і паст. Л. Бучак. Пасторів Дмитра Галенду і Теодора Галенду за їх віддану довголітню працю на євангельській ниві Собор обрав на невідміні членів Тогожної управи У. Є. О.

Доклади матеріали про роботу Собору будуть подані в наступному числі "Ев. Пр."

Привітання Собору У. Є. О. (подаємо в цьому числі) на рідні землі було передано через канадський радіо-станції.

Редакція "Євангельської Правди"

IV КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

8-10 липня ц.р. у Вінніпезі відбувся IV Конгрес Українців Канади. Народи конгресу розпочалися 8.7. перед-покуди.

Президент КУК адв. Ярекомич у вступному слові окрема підкреслив, що КУК довинен бути тим місцем де б зосереджувалися погляди різних груп і де б оформлювалися напрями загальної його політики. Головна передумова для цього полягає в максимальній тер-

містості до поглядів інших, без чого ніяка співпраця неможлива.

На конгрес прибули прем'єр Канади, Сен Лоран разом з губернатором Манітоби МекВіллямсом, міністром судництва Гарсоном, державним секретарем Пікерсігем та прем'єром Манітоби МекБелом. Губ. МекВіллямс привітав конгрес, відзначив досягнення українців у Канаді та їхній вклад у роз-

будову канадського життя, згадуючи теж визвольну боротьбу українського народу в Європі.

Досить докладну промову виголосив прем'єр Сен Лоран, який інформував про мету своєї поїздки до Західної Канади, після чого зупинився на вжитковому над завданнями і роллю українців у Канаді, а також з'ясував становищення уряду до справи допомоги визвольній боротьбі народів, поведених більшовизмом.

Прем'єр підкреслив, що "асічесні канадійці поділяють надію на те, що Європа буде звільнена від комуністичної тиранії". При тому прем'єр відмітив, що було б "жорстоким непорозумінням, коли б ми робили в нашій прокламі, чи в нашій політиці враження, що ми нахилимося в такій ситуації, що можемо подати збро-

ну допомогу. Теж не можемо ми захоплювати передчасно до постави, які виключать тільки дикусну відплату. Це причина, чому нашим обов'язком є бути обережними, що стосується захоплення і не акцептувати широкі, але при тому неумірних вказівок груп і осіб, які доряджують провокативні і самовбивчі політики".

Конгрес КУК ґрунтовно змінив запропонований передконгресовою комісією проект нового статуту.

Резолюції Конгресу Українців Канади охоплюють всі найважливіші ділянки українського життя.

До складу КУК прийнято такі нові організації: НТШ, У.В. А.Н., Плат. Братство Карпатських Січовиків, Союз Б. Українських Воїнів, УНДС, Українське Євангельське Об'єднання, УНС, ОДУМ і СУЖЕРО.

ЩИРО ВІТАЄМО УКРАЇНЦІВ НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ

(Привітання передане по радіо на Рідні Землі від чергового Собору Українського Євангельського Об'єднання)

Дорогі брати і сестри!

Собор Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці, що саме тепер відбувається в Ошаві, Канада, шле свої найщиріші привітання українцям на рідних землях. Собор багає Всевшнього, щоб Він благословив рідний край і визволив його з неволі і насильства.

Цією молитвою ми вітаємо вас в Христі Ісусі. Ми певні, що Слово Боже живе серед українського народу і на рідних землях, не зважаючи на переслідування окупантів.

Дорогі брати і сестри!

У шістьнадцятому псалмі сказано:

"Бог Господь урве безбожним
Ізну путь лукаву,
Знищить їх! І їхня слава
Стане їм в неславу".

Уже тепер ми на власні очі бачимо, як лукава путь безбожних кінчається темрявою, як їх слава стає неславою. Тарас Шевченко, мовлячи: "Дай-то Боже милія", надхненно передв'ячаси волю і братерства.

Щоб приблизити цей бажаний кіс, українці повинні скрізь шукати правди, бо наш Господь навчає "пізнати правду і правду визволить вас".

Ця правда насперемд навчає нас про Бога, що Бог є дух і Йому треба поклонятися духом і правдою.

Це є правда про прощення кожного, хто приходить до Христа. "Віруй в Господа Ісуса Христа і спасеш ти і дім твій".

Це є правда про безсмертя, що нищить усьній страх. "Коли будинок наш розпадається ми не рукоутворний вічний змемо на небесах" -- говорить Слово Боже. Пастор Довгалик, який загинув у рабських таборах Сибіру, лишив нам заповіт:

"Не ламайте рук з розпукі,
Не ростіть очей сльозам,
Не вилітайте. Ваші муки
Рознесуть вітри по полю.
Усміхніться щастя дола.
Рідмо з Богом, йдімо в сімлі

Обновлення і снінства,
Через труд, змагання, діло,
Щоб у душах заясніло
На пробудження Вікраїні
Сонце правди, щоб світліло".

Ці слова його нехай послужать нам утіхою і захопленням у прагненні до волі і світла.

Нехай же сам Господь благословить наш шлях до вярди і свободи.

19. VII 1953 р.

Михайло Фесенко
Голова Укр. Єв. Об'єднання.

Саме тепер, коли відбувся черговий Собор Українського Євангельського Об'єднання, який підсумував наслідки праці за минулий час і накреслив шлях для майбутньої роботи, поставте досить важливе й цікаве питання: „Чи готові ми?“

Відхиляючи заслону далеких відає, перед нами вирисовується глибока змістом і могутня силою картина.

Христос, син Божий стоїть перед звичайною смертною людиною першовисвяченою Анною. І тут же слуга першовисвяченої адявляє Його в лице. „За що мене б'єш?“ — питає Христос.

Жодної відповіді.

І азая Ісуса я повелю...
І зняв свій хрест, Він аяшов на місце Череповищене зване, по єврейськи Голгота. Тут Його розп'яли. І на всі земнії кулі відлялося луною:

Хрести... Розп'яття... Голгота гора...

Чи чуєш ти з неї моління?
За грішних, за тебе Господь
Умирив,
Людству здобував спасіння!

Чи чуєш, чи чуєш? За муки
І та смерть
Своїм ворогам він прослав!
Не суд, а спасіння у світ Він
Приніс!
За тебе, за всіх нас вмирає!

Так, Ісуса розп'яли. Христос в нелюдських муках амер на Хресті. Фарисеї і підбурені ним нарід, вимагаючи для Христа такої страшною смерті, думали, що в такий спосіб буде розп'ята правда і справедливість, яку проповідував Христос. Але сталася незвична в історії людства подія, сталася найбільша перемога в історії земної планети. Христос переміг непереможне, принісши на землю любов, бо як сказано в першому слові ап. Івана: „Любов Божя до нас явилася тим, що Бог Син свого єдиного родного посла в світ, щоб ми через нього жили“.

Христос анищив смерть. Людина тепер живе вічно. Вічне життя приніс Христос за любови до людей, через невинну страждання, ціною своєї крові: Чи чуєш, як тяжко страждає (наш Спас

За гріх твій, за — людности
[аї?]
З неволі гріха визволяє Він нас
Такою страшною ціною!

Так, Христос жив, страждав, помер, був похований і воскрес.

Воскресіння Христа — це

ЧИ ГОТОВІ МИ?

ствердження Його науки, це підпис Його на скрижалях Нового Завіту „Во так як в Адамі ачирють усі, так само в Христі всі ажиють“. Воскреслий Христос прийняв жінок-мироносиць: „Радуйтеся!“ Стривожелі учні-апостоли не повірили у воскресіння Христове, надто було велике їх горе, коли вони побачили свого Господа мертвого, а свої налі поховані в домовині. Але з'явився їм Христос і апостоли, а з ними мильони, увірвавши в Христа, стверджують що величю подією словами: „Христос Воскрес!“ „Воістину Воскрес!“

Апостоли айдуть в народ, проповідують науку Христову. І ця наука охоплює делати ширші верстви, а згодом і маси всіх народів. В перемогі науки Христової вірили перші Христові апостоли, перші християни. Вірили тоді, коли сходились у катакомбах, вірили аї тоді, як на аренах мук приймали і за віру свою вмирали. Ми, укр. євангеліки, прийнявши науку Христа за основу своєї світогляд, глибоко віримо в перемогу Христової науки і серед нашого Християнського народу.

Наше життя, опромінене Христовим Воскресінням, пронизане глибоким змістом. Пронизане Ісусанням — це щастя, бо воно насамперед ідеєю вічного життя.

І ось ми, українські євангеліки, прославляючи вільно Господа Бога в нашій прибраній батьківщині — Канаді, раз-у-раз переносимо думками далеко-далеко за польовищенську залізну заслону, на рідні землі нашої нездоланої батьківщини. Перед нами повстає знову картина часів Христа. Голгота... Крутом могли, могли, ріки сліз, крові, нелюдських страждань і невимовного смутку. Тут розп'ята наша скривавлена батьківщина — Україна. „За що мене б'єш?“ — неначе аивряється з її залитих кров'ю уст. І замість відповіді:

„Там стоїш, мучи і прокляття, Там зойк дітей і матерів“...

Там, як писав колись Тарас Григорович Шевченко в „Неофітах“:

„Нема сім'ї, немає хати
Немає брата, ні сестри,
Щоб не заплякали ходили,
Не катували в тюрмі,
Або в далекій стороні“...

Там, безбожницька рука невідсердно винокочує в українському народі віру в Бога,

Потоки крові аї сліз зрошують українські землі. Проте в цьому печалі кривавих днів не пригасає в українському народі вогонь завзяття. Визвольна боротьба на українських землях триває. Знесилена, але непереможна Україна, покладаючись на допомогу Божу, очікує великого дня перемоги справедливості над злочиною, ади очікує дня воскресіння до вільного і самостійного життя, коди аї буде повернена віра в Бога і право вільного існування.

Виникає кардинальне питання: „Чи готові ми?“, тобто чи ми, українські євангеліки на еміграції, готові помести благовістя на звільненні від червоної сатани рідні землі? Готові, але не зовсім. Наше ще бракує головного: більшої активності і дружньої співпраці всіх наших організацій. Ми часто впадаємо у велику помилку, мовляв, нам євангелікам державні справи не потрібні. Це надзвичайно шкідливе твердження. Адже тільки спільними силами усього українського народу, складового частинною якого є і ми, можна здобути Собору України, привернути аї суверенне життя. А ці сили-поствають у наслідок Божої допомоги, а великої любови до батьківщини, а великого бажання боротися за її честь, славу і вільне життя.

Сучасна молода українська поетеса Дімі, до речі глибоко релігійна людина, яка перебуває на еміграції, в одному з своїх творів пише:

О, земле українська, незора,
Чи ж ти не чарівниця?
Кому хоч раз дамо пізнати твої простори,
З джерел твоїх води напиться—
То і далека чужина
Любов до тебе не поборе.
Бо чи ж спроможні руки хворі,
Гартовану зігнути крило!

В духовних історичних грамотах ми маємо досить влучний вираз „Якщо Бог орду зиништь“. Столітнями жила аженість у тому, що „Бог орду зиништь“ та ще чекали всі повнедені татарщиною.

А хіба ми, українці, не чекаємо, знесилюючись, загибелі нової татарщини? Багато відцого аїд нас, не дочекавшись цього бажаного дня, іші втратили надію дожити до нього. Чинило це помере в пустині еміграції. Проте ніхто з нас не повинен мати сумніви в тому,

що „Бог орду зиништь“ і аскресне Собору України.

Колись великі честотолі називали своїм слугам шодля їх запитувати: „Що ви сьогодні зробили для слави?“ Кожний український євангеліст, тут на еміграції, повинен шодля себе запитати: „Що ти сьогодні зробив для поширення в майбутньому євангельського руху на звільнених українських землях?“, пам'ятаючи, що на рідні землі ми повинні авернутися а словами псалма Давидового: „Не відступило назад серце наше і стопа наша не відхилилася від путі Твоєї“.

З глибокою вірою у воскресіння Собору України, зміцнюючи нашу єдність, будемо і надалі працювати на євангельській ниві на користь нашого українського народу, бо:

„Хай довгим є наш шлях терпіння—
Ми адем до сйяних перемог;
Бр з нами—Правда, з нами Бог,
І все так близьке воскресіння“.

ЗАКОН ПРОТИ ДИСКРИМІНАЦІЇ

Канадійські робітники користують тепер з охорои нового канадійського закону „Фар Емплоймент Претітес Акт“. Згідно з тим новим законом, правдеще провинности перед законом, акищо не однакво-уо трактує робітників чи то з уваги на їх расу, кольтор шкіри, релігію, національність чи походження.

Антидискримінаційний закон стосується тільки тих галузей промисловості, які підпадають під федеральну юрисдикцію. До них належать залізниця, мореплавний і каналовий транспорт, радіооівнішні, банки ти всі підприємства, що їх можни і діть гнути під юрисдикцію парламенту.

Деякі провинції мають подібні закони щодо дискримінації і застосовують їх до інших галузей промислу.

Це федеральне робітницьке законодавство відбідється приблизно до 400,000 робітників. При тому це ділянка, на якій за малими впливками було мало непорозуміння, акищо мова про дискримінацію. З другого боку, цей закон відноситься теж до профспілок і абороняє дискримінацію зі згаданих мотивів під час приймання робітників у членів „юнії“. Більшість робітничих профспілок а проти всієї дискримінації, а деякі з них енергійно вели виховні кампанії проти дискримінаційних проявів.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
 THE EVANGELICAL TRUTH
 Published monthly. — Authorized as
 second class mail. Post Office
 Department, Ottawa
 Передається під ім'ям Канади і заре-
 гстровано \$2.00. Окреме число 25c.
РЕДАКЦІЯ — КОМПЕТ
 Влада М. Фесенко
 Адреса редакції:
 608 Wellington Ave.
 Toronto 4 — Ontario

ДУ 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО. ПОГРЕБНИК

455-57 King St. West,
TORONTO

Телефон:

Оф. WA 5370; Дом. RA 8082

Володимир Кучер

БОГ І СВІТ

Проблема Бога й світу на-
буває особаго значення у
відношенні до зла. Загально
кажучи, зло буває двох родів:
фізичне зло й моральне зло,
або гріх.

Зло фізичне пов'язане з фак-
том, що людське життя має
кінеш. В даному разі насампе-
ред треба мати на увазі фізич-
не терпіння і фізичну смерть.
Оскільки фізичне зло нероз-
ривно пов'язане з умовами
життя, то з погляду християн-
ської віри фізичне зло, будучи
частиною порядку творення,
не має в собі нічого противно-
го волі Божій і не може бути
від не відокремлене. Таке від-
окремлення означало б запер-
ечення Божого суверенітету,
тобто заперечення Бога як че-
ла і володаря над смертю та
кінеш фізичного існування.
Воно вказувало б на те, що
людина не цілком залежна від
Бога, а така думка була до-
сить нехристиянська і неблави-
сна. Разом з тим християнська
віра ясно стверджує, що мо-
ральне зло, як гріх, з усіх по-
глядів являє собою спротив
волі Божій.

Ми не повинні забувати, що
Бог створив усе добрим (1
Молс. 1:31). Людина ж через
свій непослух, тобто через
гріх, зловилася й аловилася,
нищилася й нищилася „добре“. Лю-
дина в своєму спротиві проти
Бога й волі Його робить добро
злом (Еккл. 9:18), бо „лю-
ди полюбляти більш темряви
ніж світло“ (Єв. Ів. 3:19). Крім
того, „Світло світить у темряві,
й темрява не обгорнула Його“
(Єв. Ів. 1:5; 8:12).

Бог у своїй любові до світу,
як за часів „Старого Завіту“,
через пророків, так і за часів
„Нового Завіту“, через свого
сина Ісуса Христа й слуг Його,
бажав „відкрити очі ослепле-
ним і духово засвітити лю-
дям, щоб повернути їх із
темряви та-від сатаніної влад-
и“ (Діян. ап. 26:18), „наказу-
ючи терпити усім людям, щоб
скрізь каялися“ (Діян. ап. 17:
30). Тепер світ живе в ласці й

благодаті Божої, що прийшла
у світ в Його сні, в нашому
Господі Ісусі Христі (Єв. Ів.
1:17; Рим. 3:21) А тому що
„всі згрішили й позбавлені сла-
ви Божої“ (Рим. 3:23), всі мо-
жуть бути „оправдані Богом-
ласкою, як даром, через віку-
пителя що в Христі Ісусі“
(Рим. 3:24). Не каючись, від-
кидаючи ласку, правду й бла-
годать Богу, не віруючи в Ісу-
са, люди тим самим грішать і
ставлять самих себе перед су-
дом і гнівом Божим, бо Гос-
подь, під час свого приходу
що судити живих і мертвих,
„обгорне їх гнівом і вогнем
пожере їх“ (Пс. 21:9). Аже
тоді, що вірує в сина той має жити
той вірує, а хто в сина не вірує
той життя не побачить, а гнів
Божий пробуде „на ньому“
(Єв. Ів. 3:36). Ті, що не віру-
ють в Ісуса, відкидають ласку
й любов Богу, не визнають по-
стігів Божих і тому будять по-
стігів серця своїм як блу-
кав Ізраїль протигом сорока
років у пустині. І як на Ізраїль
спав гнів Божий і Ізраїль до
відпочинку Божого не вий-
шов так само буде з усіми
грішниками теперішнього сві-
ту (Євр. 3:10-11). Тому то Дух
Святий каже усім: „Сьогодні,
кожого голос Його ви почуєте,
не робіть затвердленим сер-
дце ваших“ (Євр. 3:7-8).

Люди завжди намагаються
виправдати себе перед іншим
й думають що все гаразд, що,
мовляв, можна служити Бого-
ві й мамоні. Однак Ісус ясно й
недвозначно сказав і каже сьо-
годні: „Жоден слуга не може
служити двом панам...“ (Лук.
16:13). Він рівнож сказав фа-
ризеям і каже таким же фарі-
сеям сьогодні: „Ви стараетесь
виправдати себе перед люди-
ми, але ваші серця анає Бог,
бо що високе в людях те гудо-
та перед Богом“ (Лук. 16:15;
18:9-14). Світ полюбив гріх не
знаючи, що „кожого душа що
згрішить умре“ (Єзек. 18:4),
бо „заплата за гріх — це
смерть, а дар ласки Божої —
це вічне життя в Христі Ісусі

Господі нашому“ (Рим. 6:23).
Розглядаючи проблему Бо-
га й світу, в світлі слова Божо-
го ми бачимо два види кеві-
плати: а) кевіплату Божої
ласки; і б) кевіплату Божо-
го гніву. Де люди відкидають
ласку Богу, там керує гнів Бо-
жий, а де керує гнів Божий,
там — смерть. І, напевне, де
люди приймають благодать
й праведність Богу, там керує
любов Божа, там — життя.
„Цей, хто вірою праведний,
житиме“ (Рим. 1:17; Гал. 3:11)
каже ап. Павло. А в п'ятому

розділі цього листа до римлян
ін пише: „Отож, виправдав-
шись вірою маємо спокій із
Богом через Господа нашого
Ісуса Христа, через якого ми
вірою одержали доступ до тієї
ласки що в ній стоїмо, і хва-
лимося надією слави Божої“
(Рим. 5:1-2). Бо кожний хто
вірує в Ісуса перейшов із смер-
ти в життя; сам Христос живе
в ньому (Гал. 2:20) і він живе
в Христі. Христос спас його
від загрози смерті й прийняв
Його в славу життя.

ВІЙНА В КОРЕЇ КІНЧИЛАСЯ

27 липня ц.р. війна в Корей
кінчилася. Через три роки,
один місяць і два дні, після
зторгнення комуністів у Пів-
денну Корею, на всьому фрон-
ті заванула цілковита ти-

ша. На війну в Корей США ви-
тратили 20 мільярдів доларів
і понесли втрати в людях:
24.965 чол. загиблих, 101.368
чол. поранено і 11.414 чол. про-
пало без вісті.

ОСУДЖЕННЯ ЕПІСКОПА ОКСНЕМА

Американська Рада Християн-
ських Церков опублікувала
заяву, в якій гостро осуджує
методистського єпископа Окс-
нема за його ухальні відпові-
ді комісії в справах розсліду-
вання анти-американської ді-

яльності. „Організації, — за-
являє Рада Церков, — з якої-
будь єпископ був пов'язаний,
методистського єпископа Окс-
нема за його ухальні відпові-
ді комісії в справах розсліду-
вання анти-американської ді-

3 нагоди 40-их роковин з дня смерті

Леси Українка

Було се за часів...

Було се за часів святої Германдади:
Кати—ценці взяли еретика
І повели його до Торквемада,
І канізізцію. І чути є така:

Спочатку мученик мовчав, і тільки слосьоз
Текли по неперушному дію,
Мовчав на допити, мовчав на всі погрози,
Раз застогавав, і мук же додади ченці.

Раз крикнув. „Є на кантї навія“,
Сказав великий серцеащє-кат:
„Зализюм і вогнем ми виженемо змія
З його душі — і виготїє браті

Завдайте же йому!“ І задала тортури
Несвітської, нема на неї слів,
Здававалось, владу від жаху мурі,
Можись один з ченців, щоб еретик зомів.

Він не зомів. І стадовсь дивне диво:
Всімкнулись побалдїли вуста,
Погасли очі спомаєний жово,
І'мовно мученик: „Ченці, ради Христа,
Давайте ще вогню! Вогню мого відрада.
О, дайте ще, багаю вас кати!“
„Спадіть його повсім, — дав вирок Торквемада, —
Наді вже нема. Переможи чорти!“

Примітки. Германдади — братство, союз мїст Кастальської (Іспанія)
і мовців. Вони боролись мїсць зольності зма короля і мавтіа (XIV-XV ст.).
Згодом король змалювавши їх союз і організувавши „Священну Германдаду“
для переслідування їх супротивників. Торквемада Томас — домініканський монах, який 1443 року став го-
ловою інквізиції. За 15 років він приступив спалити 8000 чол., протес-
танти проти католицтва. Інквізиція — кривавий суд католицького церкви для викоренення протес-
тантств проти церкви і католицького віданя.

Релігійна нетерпимість

Діловий комітет у справі відзначення 20-х роковин голоду в Україні, висміяв в пресі (Див. напр. „Гомін України“ ч. 31, 1953 р.) „Повідомлення“ про свою працю. Повідомлення підписали: Петро Волинняк; голова; М. Сосновський, секретар; Члени комітету: Др В. Муж, І. Варанчик, Т. Буйняк, П. Дрозд, А. Тершаковський, І. Вітошинська, інж. К. Муляк-Кувчич.

У четвертому розділі „Повідомлення“ підкреслено:

4) Комітет також тишиться можливість ствердити активну й численну участь у похорні й у війні духовенства обох церков та з подякою відзначає, що духовенство обох церков спричинилося до успіху демонстрацій своїми закликами до вірних узяти активну участь у війні“.

Невже у ділового комітету, який складався з православних і католиків, не вистачило громадянської мужності відзначити „всі“ церкви українські, що брали участь у демонстраційно-протестній. Адже не секрет, що в Канаді, а значить і в Торонто, існує три українські церкви: православна, католицька і євангеліська. Відомо також кожному, що український загальний давно вже покінчив з таким середньовічним ставленням і нетерпимістю представників одного віровизнання до представників іншого віровизнання. Про це яскраво свідчить постановою недавнього Конгресу України Канади про прийняття до складу КУК „Українського Євангеліського Об'єднання“.

Замовчування в „Повідом-

ленні“ про участь українських протестантів у похорні дивне ще й з того погляду, що голова ділового комітету п. Волинняк Петро особисто звернувся до голови, У.Е.О. пастора М. Фесенка з запрошенням, щоб українські євангелісти масово взяли участь у похорні. „Євангеліська Правда“, друкуючи у черговому числі (ч. 6, 1953 р.) Закалик в цій справі, підкреслював: „Взяти участь у меморіальному похорні протестантів проти московсько-большевицької окупації українських земель — святий обов'язок кожного українця євангеліста“. Отже українські євангелісти м. Торонто і їх пастори масово взяли участь у похорні протестантів. Правда, вони не складали окремої колонії, а кожен йшов з організації, що до неї належав.

Об'єктивність і чесність вимагала і вимагає, щоб діловий комітет у своєму „Повідомленні“ відзначив і про участь у похорні демонстрації і українських євангелістів. Нарешті члени ділового комітету, на чолі з п. Волинняком П. повинні були зрозуміти, що релігійна недовіра і нетерпимість не тільки шкідливі в громадському житті, а просто відігнали свій відомий у цивілізованому суспільстві. До речі, Др. Муж, який промовляв на мітингу, і якого таким бурхливим оплесками вітати присутні, також протестант.

„Повідомлення“, яке так глибоко проявляє ненависть до мовляв, неварто їх і згадувати, цілком дискредитує осіб, які його підписали.

Геннадій Колючка

Учасник походу-демонстрації

Советський побут

„ЛІХІ ПРИГОДИ АВТОМОБІЛІСТА“

Під таким заголовком вище-наша стаття в урядовому органі СРСР „Известия“ від 24 квітня 1953 р. У цій статті шофер М. Калік розповідає досить цікаві пригоди з куплення автомобіля, що так яскраво характеризує і в цій ділянці советський побут. Він пише:

„Коли мій знайомий дізнався, що я вирішив купити легкову автомашину, він насамперед запитав, чи маю я гараж. Моя відповідь — „Будь би автомобіль, а гараж знайдеться“.

З цього саме я почався. Я звернувся до інспектору Дзержинського районної ради м.

Москви, де секретар Шустов мені записав:

— Місця для збудування гаражу відводяться індивідуальним власникам автомашин, якщо вони таку машину мають і технічний паспорт.

М. Калік, не гаючи, купив автомобіль марки „Москвич“, зібрав усі документи і звернувся до міждовідомчої комісії з проханням віддати йому ділянку землі в сім квадратних метрів для збудування на ній гаражу. Уважить собі, як був здивований він, коли йому відоміями задоволяють його просьбу через браку... підстав. І далі він пише:

„Які ж підстави потрібні? З цим питанням я звернувся до заступника голови районного тов. Бодунова, який записав:

— Я вважаю, що ви зробили велику помилку, купивши автомобіль...

— Проте, як же бути?

— Автомобіль треба продати і таким чином питання про збудування гаражу буде закінчене.

Звичайно М. Калік автомашину не продав і вона з кожним

днем, перебуваючи просто неба, втрачає свій блискучий вигляд.

Закінчує свою статтю М. Калік так:

— В Москві майже для всіх індивідуальних власників автомашин літання по відділеннях сім-десяти квадратних метрів — незачислює пекуче. Багато не було б знати, чи скоро це питання розв'яже московський міський виноком?

Словом, доки сонце зійде, роса очі вишть.

Відкритий лист

До пана коментатора радіо-передач В. Шарана в Бафало проф. Сагіна

Звертаючись до Вас з цим листом, дорогий пане професоре, я маю на думці Ваші пресові коментарі, або пресові мотажі. В цих коментарях останнім часом Ви не раз згадуєте І злим, і лихим, і голосним словом Українську Національну Раду. В даному разі я не збираюсь боронити УНРаду, хоч кожний українців та ще й націоналіст-патріот повинен це вважати за свій святий обов'язок.

Багатою слухачам, в тому числі й мені, залежить на самому способі Ваших коментарів нападів. Коли Ви говорите про УНРаду, то говорите з таким азартом і з такою ненавистю, що буквально через етер видало пілу на Ваших устах. Цього не відчувались, коли Ви говорите про большевиків і загалом про інших наших ворогів. Чому це так, пане професоре?

Я (а таких серед українців, слухачів Ваших коментарів, є чимало) зовсім не мав на увазі Вас співати дифрабон УНРади, хоч речева критика ніколи не шкодить. А хіба те все, що Ви пускаєте до етеру щодо УНРади можна назвати критикою? Невже УНРада бляшій Ваш ворог, ніж наш справжній ворог? Я навмисно ставлю наголос на слово „Ваш“.

Ви найбільше інтуєте з таких газет, як: „Український Робітник“, „Сучасна Україна“, „Самостійник“. А хіба Вам, пане професоре, заборонено користуватися відомостями з інших українських газет? Хіба Вам не відомо, що газета „Укр. Робітник“ чужа для української визвольної справи? І от на таких неправдоподібних джерелах Ви, дорогий пане професоре, будете Ваші такі важливі коментарі про УНРаду. Не дивно, коли це роблять редактори загаданих газет. Для них один шлях — треба брехати, щоб долара дістати. Вам же, дорогий пане професоре, зовсім не до цього таке робити. Ви, як учений, повинні кожну вісточку так розібрати, так перекітати, щоб личилася чиста, незаперечна ПРАВДА. Ви ж бо на те учений. Треба віддати в очі, але ПРАВДУ.

Подумайте, дорогий пане професоре, до чого ми доко-

налися. Я вважаю, що Ви знаєте історію не менше, ніж проф. Чубатий, який напевно незабаром у своїх „наукових“ працях віддасть і Шевченка москалям. Але відверто я широкі скажіть, чи Ви, дорогий пане професоре, її як слід розумієте? Ваші коментарі на цю тему чого-якнік не підтверджують. Вам напевно відомо, що чорня смуга проіснує нашу історію — не з гола. Коли ж Ви як слід розумієте нашу історію, то скажіть, будь ласка, що Ви особисто згадували, користуючись радіо, щоб усунути не наше кино — НЕЗГІДИ? Нічого! Звичайно це має зробити хтось, але не Ви, дорогий пане професоре. А на мою думку, треба починати від себе, як казати від люстерка. Загляньте чистосердечно до того люстерка і Ви, дорогий пане професоре, там побачите коріння зла і НЕЗГІДИ. Тоді й ЕТЕР буде чистий, не скалужений. Тоді ніхто не нав'яжить сказати: „Допалив у Шарана до радіо, як Мартин до мина“.

З правдивою до Вас пошаною

І. Янішевський

Новоканадієць неосамітнений

Новоканадієць, які колись-будь жили під комуністичним пануванням, мають змогу зробити велику драмську своїй новій країні поселення.

Дост. Джордж Дрю у своїй промові на величезній просторі зборищі, що відбулося у червні в Торонті з приводу 20-х роковин великого року в Україні, звернувся до новоприбулих українців з закликом: „...йдіть і скажіть вашим приятелям — канадійцям, що таке комунізм тоді, коли він має змогу користуватися своєю страшною силою.“

Голод, що вважався одним з найстрашніших злочинів, який комунізм бачило людство, був — як відомо — організований Московією в рр. 1932-33, з метою зламати силу спротиву вільнолюбивого українського народу проти советської московської диктатури.

Близько 25% українського народу загинуло з голоду. Ціні села, які колись квітли буйним життям, перетворилися на великий центар.

Джордж Дрю, провідник прогресивно-консервативної партії, говорив своїм слухачам: „Я був в Україні після того, як люди вашої країни перейшли через це безприкладне нещастя.“ В його голосі було багато відчуття великого зворушення, коли він додав, що „ніхто не в силі виникнути з своєї пам'яті цієї жахливої трагедії... якщо він бачив її жахливі наслідки.“

Дрю говорив далі: „Ніякий комуністичний символізм не може й ніколи не зможе заперечити факту загиблі мільйонів від штурного, з розумом спричиненого голоду 20-х років минулого. Вони були виготовлені з розумом, щоб змусити їх покоритися советській неволі.“

Далі промовець підкреслював: „Новоканадієць повинні сказати Канаді, що немає різниці між європейським комунізмом, азійським комунізмом, африканським комунізмом та навіть пізнічо-американським комунізмом, який для багатьох людей на цьому континенті виглядає позбавленим всякої безпеки. Всі, що бачили комунізм близько в багатьох країнах, знають що скрізь він являв собою складову частину світового комунізму, який одержує свої доведення від Москви.“

„Я бачив його в Росії, Україні, Східній Німеччині й багатьох інших країнах — казав Дрю — і я не міг навіть між ки-

м ніякої різниці. Це прямо неможливо відрізнити — казав Дрю — терору, який шалів з ласки комуністичного режиму в Угорщині чи Польщі, від того, який накинув Мав Мав в Африці, чи розпаланих малайських комуністів в далекій Азії.“

Промовець розправився з актуальною хремаїстською мирною офензивою. „Я уважав справу першорядної ваги — казав він — асирити нам на шфати саме тепер, коли тут і так високостояли особи на чині комунізму змінювалися просто тому, бо віл раду літ оце вперше заглибні слова поклали зпова мурів Кремля.“

Гучні оплески переривали промову Дрю, поки він міг говорити далі. „Іде тим більше важке говорити про це сьогодні, коли мужі на відповідальних постах, як виглядає — е схилили дозволити комуністам пробавити собі шлях до Об'єднаних Націй і може ще далі, в роках, що придуть“ — говорив Дрю.

Ентузіазм великих народів має без сумніву вплину в на широкі відомого провідника прогресивної й осервативної партії. Це відчулося, коли він мотугним голосом заявив: „Єдині і тільки один доказ, який може Кремль довести свою добру волю. Це зовсім простий доказ! Нехай Кремль дозволить вільним голосуванням в Україні вирішити, якого уряду хоче український народ. Нехай він дозволить Польщі вільно голосувати за такою формою уряду, який її народові до вподоби. Нехай він дозволить Румунії, Угорщині, Болгарії, Чехословаччині, Балтійським державам та іншим недавно поверненим народам самим вирішити свою долю і форму свого уряду порядком вільних виборів. Це є, очевидно, тільки докази в імені кожного народу, який тепер опанований Московією. Це очевидно. Якщо ми маємо вірити в Об'єднані Нації і в ті засади, які лягли в основу їх побудови, ми маємо обов'язок домагатися, щоб

„Ми не маємо казати народам Росії, який він має мати уряд.“ Дрю винитково справляв! Проте — казав Дрю — ми маємо право винитково саме саме домагатися в імені кожного народу, який тепер опанований Московією. Це очевидно. Якщо ми маємо вірити в Об'єднані Нації і в ті засади, які лягли в основу їх побудови, ми маємо обов'язок домагатися, щоб

Москва їх шанувала і шанувала.“

Дост. Дрю закінчив свої висновки словами: „Це буде довге, важке, оперте на терпеливості зусилля домогтися від тих, які укладали Хартію Об'єднаних Націй у 1945 році, здійснити ці ідеї і запровадити їх в життя.“

„Однак, поки цей день прийде — казав Дрю — даймо відчутти народів України й народів, тепер поневолених советським комунізмом, що ми їх не забули, що ми не забули їх жертв і їх тривалі боротьби за волю.“

Свою промову Дрю кінчив по українськи: „Слава Україні!“ По закінченні промови, маси зробили Дрю величезну овацію, доказуючи тим, які близькі їм його слова, що вони свято вірять в те, що воскресне вільна, незалежна соборна Україна.

Один з присутніх, висловлюючи думку всіх присутніх, сказав: „Я хотів би, щоб воно було більше таких людей, як Дрю. Його слова дають надію і відвагу не тільки канадійським українцям; а й угорцям, полякам, латвійцям, естонцям, литовцям, югославцям, чехам, словакам, румунам, болгарам, східним німцям і багатьом іншим, які знайшли гостинне прийняття в цій країні та одні добрим канадійцями, стали не зважаючи на це, не перестають пам'ятати й журитися долею своїх залишених батьківщин.“

НЕГР — ЗАСТУПНИК ЧЛЕНА ДЕЛЕГАЦІЇ

Негр Кейрі призначений заступником члена делегації США в ООН. Батько Кейрі був епископом африканської методистської церкви.

БЮДЖЕТ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Бюджет Об'єднаних Націй на 1954 рік встановлений в 48,123,400 доларів на 2 мільйони менше проти бюджету 1953 року.

БУДУВАННЯ ШЛЯХІВ У КАНАДІ

Провінційні парламенти Канади ухвалили ок. 382,000,000 дол. на будівництво нових шляхів. У 1953-54 рр. найбільше шляхів буде збудовано в провінції Онтеріо, на що призначено 153 міль. дол. Далі йдуть Квебек (73 міль. дол.), Альберта (48 міль. дол.) і Британська Колумбія (39 міль. дол.).

За залізною заставою СОВЕТСЬКИЙ НАРІД ОБУРЕННЯ

„Правда“ від 1. 7. 53 інформує, що „трудящі ССРС організують мітинги, на яких виявляють свій гнів і обурення на авантюру чужинських наймитів“ в Східному Берліні. „Берлінська провокація фашистської зграї“ — пише „Правда“ — використана за американськими доларів, викликала гнівне обурення колгоспного селянства нашої країни. Колгоспники заявляють про свою солідарність з німецьким народом, а зокрема з німецькими селянами, які активно виступають в обороні миру і демократії.“

ПІДПИСКА ЗАКІНЧЕНА...

27 червня ч.р. було стягнуто з населення на „державну позичку для розвитку народного господарства ССРС, випуск 1953 року“ 15,343,000,000 карб., а 28 червня ч.р. уряд повідомив, що підписка на позичку закінчена.

Советська преса інформує, що „підписування позички“ відбувалося з небувалим піднесенням. Як тільки надійшло повідомлення про позичку — пише „Правда“ — робітників і колгоспників та трудова інтелігенція того ж дня почала масово підписуватися, при чому багато громадян вкладаючи позичку готівкою.

Що я казати, метод виробування!

НЕСПОДІВАНІ ТРУДНОЩІ УГОРЩИНИ

Нова економічна політика викликала в Угорщині несподівані труднощі, про які уряд пише в пресі так:

„На багатьох підприємствах нову програму уряду несправді зрозуміли, мовляв, тепер все буде по-новому. Цим скористався прихований ворог, який змінив на заводах і фабриках свою руйнівну роботу. Заводські адміністратори не виявляли відповідних заходів щодо вини, побочиски обурення робітничих мас. Уряд вимагає припинити ці ганебні заходи.“

БАЖАН ЗАМІСТ КОРНІЯЧУКА

Президія Спілки Радянських Письменників України (С.Р.П.) ухвалила на голову спілки М. П. Бажана замість О. Е. Корніячука, якого призначено заступником голови Рад міністрів УРСР.

Канада це мозаїка

Канада, яку відкрили французи й довели до стану зарплати британці, делаві набуває того горнила, в якому сполотяться чимало людей з багатьох різних країн.

В 1871 році, першому перелісному році Канади після конфедерації, відсоток нежиттєвих і нефранцузьких переселенців був такий малий, що його не вважали за потрібне відзначати. В 1901 році приплив імігрантів з Європи стало зростати, європейці зросли до 8% від усього населення Канади. Десять років пізніше, в 1911 році цей процент збільшився до 13%. Останній переліс, що відбувся у 1951 році, виказав, що кожний п'ятий канадців був європейського, нежиттєвого і нефранцузького походження.

Звичайно іміграція зростала й зменшувалася разом із змінами в міжнародній ситуації, а також від панівних політичних та економічних умов у Канаді. Хоча в роках, від часу закінчення II світової війни і в порівнянні з роками депресії іміграція значно зросла, то все-таки вона відставала в порівнянні з тією іміграційною хвилею, що припадала на роки 1911—1914, тобто на час урядування консервативного правління сера Роберта Бордена. Під час першої світової війни іміграція була стримана; вона почалася знову й помітно зросла між двома світовими війнами, а після II світової війни вона навіть повожно зросла.

Першими європейськими поселенцями, хоч і не дуже чисельними, були ісландці; вони стали сюди прибувати, починаючи від 1875 року, оселюючись переважно в Манітобі. Други-

ми прибули сюди українці, які допомогли опанувати новонакритий захід, прибуваючи туди вже наприкінці XIX ст. В перших роках нашого століття, досить численно почали прибувати поляки, німці, голландці, скандинави, серби, італійці, хорвати, чехи та інші.

Сьогодні німці становлять третю щодо числа групу по англо-саксах та французах. Українці щодо кількості становлять четверту групу. Далі йде голандська група, як шоста, за нею польська, італійська, російська та інші.

Імігранти принесли до Канади не тільки велике багатство вмінян і культур, а й великою мірою спричинилися до зростання матеріальних надбань країни. Завдячуючи своїм виробничим здібностям і ініціативі, новоканадці заступили нові підприємства і стали працедавцями для інших, як для нових, так і для старих канадців.

Від 1939 року, новоканадці принесли з собою до нової країни приблизно 500 мільйонів доларів у добрах і нових капіталах. Загальна вартість авторизованих нових продуктів вносили близько 108 мільйонів доларів річно. Одна тільки платина вносили близько 20 мільйонів доларів.

Канада одержала багато артистичних сил: співаків, танцюристів, мalarів, різьбарів та інших. Спеціальні вмістості, як виробництво шкіряних товарів, кераміки, тканин, машин та інших речей, спричинилися до збільшення багатства країни.

Іміграція — це віджила для країни, як і мозку нації; без цієї віджили молоді країни не може зростати.

ДОПОМОГА США ФРАНЦІЇ

Допомога США Франції з початку війни дорівнює 10.500.000.000 доларів. Ця сума відповідає державному бюджету Франції на поточний рік.

Christians, too, soon lose their sweet notes and songs of praise to God when they go with companions who are not Christians. We are to find our fellowship with those who also belong to the Lord Jesus. Only in that way can we keep our song of victory and the righteousness which Jesus wants us to have continually.

—Exchange

ВПЕРШЕ В ІСТОРІЮ НЬО ЙОРКУ

Вперше в історії Нью Йорку, республіканці виставили кандидатом на голову Менхенського муніципалітету негров-адвоката Картера.

ПОЛЬСЬКІ ПАРТИЗАНИ ДІЮТЬ

З віргініх джерел повідомляють, що в Нижній Силезії, на кордоні з Східною Німеччиною, помітно посилюється діяльність польських партизанських загонів.

Коли хто хоче воюю Його чинити, знати ме про науку, чи віла Бога вона.

ЛІСТИ ЧИТАЧІВ

„СТАТТЯ НАПИСАНА ПРАВДИВО“

Шановний Пане Кам'янецький! Насамперед заснаую привітати Вас з родиною і бажую всім доброго здоров'я.

Прочитавши в „Ев. Правді“ написану Вами статтю під заголовком „Дивовижне лицемірство папи римського“, вважало своїм обов'язком зазначити, що стаття своїм змістом цілком правдива щодо заповіданих кривд папою римським у українському народі. Широко дякую Вам. Як би такої думки були інші керівні мужи щодо української справи, то ми не мали б тако розбрату, який так дається нам взнаки.

Залишаюсь з пошаною,
Ваш приятель

Ошав, Онт.

А. Музика

MATE FOR THE "STALWART"

By Jack Anderson

Jim Saxon tottered along the deck of the sailing ship *Stalwart*, which was pushing through heavy seas around Cape Horn. Wrapping his oilskin tighter around his body, tugging sharply at his great leather boots, Jim wondered how much longer the battered wooden sides of the ship could keep the wheat cargo safe from the storm.

For seven weeks the *Stalwart* had wrestled with lashing greybeards. Her wooden sides were beaten open, so that she leaked at the seams and had to be pumped at regular intervals. It was a serious test.

It was Jim's first voyage as able-bodied seaman, and it was a test for him, too. He wanted to make good—for Captain Alex Waters, the head skipper who had given him a chance to be something better than cabin boy and apprentice seaman. Over the lashing wind he heard again the clear voice of Captain Waters. "It will be a hard trip." The captain's eyes, usually full of humor, had been serious. "The weather is always bad around the Horn. And I'm full of doubts about the mate I've signed on."

Jim worked his way toward the bow of the ship. Out of the smoke of spray and spume he saw Captain Alex Waters. Clad in sea-boots, oilskin, and sou'wester, he was thundering toward the mate. "I had a thought it would come to this!" His voice had a strange, angry bite. "But you have my orders. It's make westing! Do you hear? Frisco needs and expects this wheat. She'll get it.

ШАСТИ ВАМ, БОЖЕ!

Недавно ми одержали два номери „Ев. Правди“. Я і мій приятель читали „Ев. Пр.“ з великою насолодою, бож вона своїм змістом і мовою найкраща з усіх релігійних часописів, які нам досі доводилися читати. Особливо нам подобалися, що „Ев. Правда“, проповідуючи благовіст, разом з тим і не забуває про рідні землі, про наш знедолений нарід.

Ми віримо, що Євангельська Церква в майбутньому на рідних землях збудує собі почесне місце.

Справа ця нелегка, але шасті Вам, Боже! Надсхайте і нададі нам „Ев. Правду“.

З правдивою пошаною до Вас Іван Пешчарук з дружиною
Новий Ульм, Німеччина.

We're not turning back!"

Tightening, Jim waited, listening. Mr. Lester Smith, the mate, had a cruel, quick tongue, and he expected trouble.

The mate turned, however, without saying a word. Seeing Jim, the captain rocked through the spume. "Come with me to the cabin—now!" he said.

Jim followed. The *Stalwart* was shaking in a sea that reminded him of a giant gasping for breath. The wind was shouting in the stays, howling in the shrouds, thrumming and whistling from the myriad ropes. These sounds were distant and Jim's ears filled with the dismal creaking of the ship when the cabin door closed behind.

The captain's grey eyes still had a hint of rage pushing through them. "Did you hear the mate?" he asked.

"No, sir," Jim said. "But I heard you telling him to make westing."

"We must make westing!" the captain said grimly. "Those are the sailing directions for the Horn. It's the only way we can make 50 degrees south in the Pacific. No matter how many times the west wind batters us back, we must dig in and make westing!"

Jim could feel the captain's eyes on him as he added, "I have watched you carefully." He broke off, and his voice was low. "I think the mate is going to crack. If it does, I want you to take over!"

"Me, sir!" Jim gasped.

(Continued on p. 8)

MATE FOR THE "STALWART"

(Continued from p. 7)

The captain nodded. "You wonder why." He shook rain from his oilskin. "Men are of two kinds: shallow and deep. The shallow kind are tough men on the surface. They hammer their ways through life, like a bull, or a jungle tiger. As long as things go their way they are domineering, hard to please."

The captain paused. "But, when a pinch comes, the shallow man goes to pieces. If it is a hard personal problem on shore, he breaks down and weeps, or goes off alone, or goes to see a doctor. He has bluffed his way along—but he has had no hidden resource! . . . If it is on a ship, say around the Horn, he either tries to influence the crew to mutiny or cannot come on deck in a crisis!"

Jim averted with the sea, salt smell in his nostrils, the creaking in his ears.

"A deep man has consideration for others," the captain said. "When a test comes, he calls upon all his strength—" He broke off, added, "And gets through. I don't know my crew; nobody but you, who have been my cabin boy. I have faith in you."

A thrill danced up Jim's spine. But he was not too clear on the captain's full meaning.

He was bothered as the **Stalwart** fought on. He watched the mate, wondering.

Mr. Smith was not much older than himself. He was tall, husky. Until recently he had been a lover of argument and was feared and disliked because of the embarrassing jokes he played on others. Now, however, he was quiet and his eyes looked swollen.

Jim thought perhaps he was tired. Every man aboard the **Stalwart**, like the ship herself, was tired.

Grey men in a grey world—that was Jim's thought. The ship was leaking badly, requiring caulking, pumping, and lessening of sails—and this, to men afflicted with sea boils and weakened by poor, salt-soaked food, was torture.

Only Captain Waters did not seem to weaken. Strangely, the least seemed to give him added strength. He rode the ship as if he was part of it. Although soaking wet day and night, he relaxed in his cabin and read the Bible while he was not required on deck. Jim, too, was in the habit of reading the Bible a half-hour daily, and because of the captain's

example, never forgot the duty despite the strain and weariness.

Toward the close of day a sailor roared down from the lookout: "Danger on starboard!"

Clutching at the railing while he looked across the vast, pitching sea, Jim heard the captain's grim voice behind.

"The gravestones!" Fear searched for Jim's heart, gripped it. He recalled the tales of old sea-faring men. Black-toothed skulls juttied from smoke-created seas. They were the graveyard of ships which made easting. Shuddering, he saw the broken masts of sunken ships, protruding from the grey, cold sea.

Hearing a whisper, Jim turned. Mr. Lester Smith, the mate! His eyes were swollen, glassy. His face was ashen-grey. The lines curved down his parchment face to trembling lips. Jim knew the man was cracking and was not surprised when he stumbled across to Captain Waters and clutched him by the oilskin.

"We must turn back! We must—" He broke off, his whimpering crackling weirdly in the storm-wind.

Captain Waters ripped the quivering hands from his oilskin. "You are to set an example for men aboard this ship!" he roared. "We have a duty. We have wheat to get to San Francisco. We are being depended upon. With God's help we will perform our duty!"

The mate threw his hands over his eyes. "I . . . I'm sick. I've got to go below!"

He turned, and Jim watched him tottering along. The crew watched with grim, quiet faces. Captain Waters' voice pierced clearly through the wind: "From now on Jim Saxou is mate of the **Stalwart**."

Hearing, Jim stiffened. He clamped his jaws. Silently he prayed for strength and courage.

The captain said: "I know this sea! I know this wind! We're slowly turning to westing. If we can ride out this night, we're safe!"

Jim swallowed hard. He fought the fear of the desolate, howling cavern of the night. He knew of those jutting rocks and shipwrecks lying out there in the blackness; knew of the opened seams and overworked pumps; knew of the weak and weary men.

Stumbling across the deck, Jim recalled Captain Waters waist-deep in the sea, wind-battered but clear-eyed and fearless. Suddenly a thought came to him.

He knew what Captain Waters was making by deep and shallow men, now! The captain himself was a deep man. The mate, Mr. Lester Smith, had been shallow. And the difference was—faith in God.

The thought was a comfort, even while the ship was shaking and quivering beneath.

Captain Waters staggered toward him, rising out of the wind-swept darkness like a black phantom. His voice was hoarse. "She'll not stand it much longer!"

Jim realized that he meant the ship, and shuddered. "What shall we do?" he shouted back.

"We've got to take some of the weight from the ship. These waves, pressing down—will drive the **Stalwart** under! . . . Knock holes in her bulwark!"

"Aye, aye, sir." Turning, Jim roared to several of the crew. A sudden crash broke through his voice and the shout of a sailor was rocky.

"The mainmast cracked off!" Jim didn't answer, but somehow he kept his fear under control as he led the way to the lazaret and lighted a sea-lamp with fumbling fingers. He grasped axes and handed them to members of the crew. The seas were crashing across the bow and spured over the deck, flooding Jim to the waist and almost sweeping him into the sea. Clutching at masts and rails, he stumbled along, making out the dim black outline of the raised parapet which he knew was the bulwark.

Reaching the bulwark, Jim roared, "Cut holes anywhere to let the waves through! Watch you don't hit each other! And hold fast!"

A wave struck him, driving him against the bulwark and knocking the breath from him. He struggled back, swung viciously with the axe, feeling and hearing the bite of it into the wood. Waves crashed past but he hung on.

A man washed toward the starboard rail. He grasped the oilskin, sliding past. Clutching a mast, he fought the man back on his feet.

"Thanks, mate!" He felt a deep thrill. Captain Waters!

With renewed determination Jim returned to his task. After his axe had broken through he heard the captain's shout: "We'll weather the night, now!"

Dawn broke clear, with the sun lighting the heavens for the first time in weeks. The sea was running moderately, but was calming. Captain Waters ordered on

the royals and grinned. "We're making, twining at 14 knots, mate!" As Jim returned the gripe he added, "It was a desperate fight and I hope that no man aboard ship fails to thank God for bringing us through."

"I'm certain they won't, sir!" Jim said. That afternoon, while the crew was shouting the news that 50 degrees south in the Pacific was passed, he listened as the captain spoke with Mr. Lester Smith.

"What have you to say for yourself, Mr. Smith?"

The former mate had clearer eyes than Jim had noticed before. "I realize, sir," he said seriously, "that a man can't depend entirely on himself—as I figured. There are times in his life when he needs help . . . I think I found that help, in prayer, this morning."

The captain stepped forward, offering his hand. "You are a better man, Mr. Smith, than you were at 50 degrees south in the Atlantic. I believe that if you remember that, you will make some sea captain a very fine mate!"

(Instructor)

A CORONATION PRAYER

Almighty God, we humbly and gratefully acknowledge that the ultimate source and sanction of all true civil rule and obedience is in Thy will and purpose. Behind the things that are seen and temporal are the things unseen and eternal. We rejoice that in Thy unerring wisdom and providence Thou hast called and furnished Elizabeth the Second, our Queen, and hast set her upon the throne of this nation and commonwealth to bear rule over us.

Bless, we beseech Thee, and sanctify this Thy servant; and as Thou dost—as at this time—set a crown of pure gold upon her head, so enrich her royal heart with Thine abundant grace, and crown her with the virtues everlasting. Direct all her counsels and endeavors to Thy glory, and the well-being of her subjects.

Grant unto us Thou King of Kings that we under her may lead quiet and peaceable lives in all godliness and honesty; that we and all the Commonwealth being so richly blessed of Thee may be the instrument of Thy grace and blessing to all mankind; through Jesus Christ Thy Son, our Lord, Who liveth and reigneth with Thee and the Holy Spirit, ever one God, world without end. Amen.

(Presbyterian Record)

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„СЛОВО ТВОЄ СВІТАЄ НА СТОМЦІ МОЇЙ“

Рік XIV. Число 9-10.

Toronto, Ont. Вересень-Жовтень 1953 September-October Toronto, Ont.

Рік XIV. Число 9-10.

СОРОМ ХРИСТА

“Хотий замість радости, яка була перед Ним, втерпіти жист, не дбаючи про сором, і сія по правді престоло Божего.”
ЖОДІВ 12:2

Коли ми уявляємо собі страждання Спасителя і ту страшну ціну, що нею Христос заплатив, як наш викуп від гріха, прокляття і смерті, то наше серце сповнюється невимовною вдячністю за цю велику любов до нас.

Снага любови людини до людини вимірюється тим, скільки ми готові страждати і терпіти для того, кого ми любимо. Одних ми любимо так, що не пошкодували б для них частини свого майна, для других віддали б усе, що маємо. Мати для своєї дитини готова, в разі потреби, навіть відати життя. Чим більша любов, тим більшу жертву вона готова принести. Жертва і страждання Христа перевищують людське розуміння. Людо мук і глибоку його терпіння не може охопити людське серце. Саме через це віруючі східних церков говорять про незнані мук Христа, про муки, що ми їх не можемо уявити. І як безцінно великі були мук Ісуса Христа, так безмірно велика була його любов до всіх людей.

Спинимося думками на тих стражданнях Христових, що вкрили його соромом під час його мук. У Св. Письмі сказано, що Він: “втерпів жист, не дбаючи про сором”. Часом мовчання краще передає почуття, ніж невзначайно красномовний опис. І справді, наближаючись до страждань Христових, ми цілком свідомо відчуємо, що ми не можемо охопити цих описів їх глибоку. Ми відчуємо, що слова Ангела до Мойсея: “Заву обуть твоє в віг твої, місце бо, що на ньому стоїш, земля свята”, цілком стосується і нас. Що ж це за сором, який переніс Христос?

Сором для людини — це щось страшенніше. Навіть найбільш адеморалізована особа намагається уникнути за всяку ціну сорому. Сором для чесної, правдивої і невинної людини гірше, ніж течає смер-

тей. За всіх часів для багатьох смерть була кращим виходом, ніж сором і зневага від людей. Коли Абімелекс, бажаючи опанувати одне місто, наблизився до міських воріт, якесь жінка, скинувши частину жорнового каменю йому на голову, тяжко поранила його. Щоб не мати сорому, що він загинув від руки жінки, він накавав своєму зброєносцеві добити себе. Саул, викаючи від флістів, був тяжко поранений. Не бажачи бути осоромленим, що він помер від руки флістів, він заповів собі смерть, кинувшись на меч. Цар Седеція не хотів потрапити до рук халдєїв, бо боявся сорому від жидів, що були з Новоуодоносором. Сором — надзвичайно тяжке страждання. Динало люде вибирають краще смерть, ніж терпіти сором. У вічності для всіх ворогів світа і правди сором буде чим не єдина з найбільших кар. Пекло — це нечисті душі будуть у вічній зневазі один у одного, у відкуплених дітей світа, в ангелів і у самого Бога.

В своїх стражданнях Христос перетерпів такий сором, що ми не можемо його визначити будькою конкретно ціною. Соромом вкрився Спаситель з самого початку, коли його обвинувачували перед Пилатом. Спаситель, що прийшов виконати волю свого Отця, який вчив людей любити Бога всім своїм серцем, всім своїм розумінням і волею, пред'явив обвинувачення в богохульстві і поставив на рівень з покаянних людства, що не мають нічого святого. Саме тоді, коли Христос навчав людей вірності і правдивості, коли він вимагав від них, що хотять увійти в царство світа, абсолютної щирості і вірності, йому пред'явили обвинувачення в зраді. Його вважали за лідера, як про це пророкував Єсая. (Гл. 53, вірш 12), і вкрив його тяжким соромом.

Щого було недосить. Христу передали в розпорядження брутальних римських воїнів, що вирости А виховалися в жорстокості, в насолоді людською кров'ю, людей, за професією обвинців. Ці воїни немилосердно бичували Христа і били його. Увесь світ тепер

знає, як страшно катує невинних людей російська поліція. Страшна річ потрапити до рук жорстоких людей на їх цілковиту ласку. Це зробили з Христом, що не мав за собою ніякої вини, але мав нести сором беззаконників. Воїни, збільшуючи сором і знущання, роздягли Христа і глузували з нього. Бог, коли перші люди горшили, дав їм одяг, щоб прикрити їх сором і захистити від холоду. Діти ж Адама, коли дістали до своїх рук царя Сави, зверли з нього останній одяг і знущалися над ним.

Найбрутальніші образи спалили на Христа, збільшуючи сором його страждань. Люди своєю нечестю силно попили на нього і били тростинною по голові. Вони не знали меж своєї лідості і насміхалися з нього. Пам'ятаючи, що він виконував місію пророка, вони зав'язували йому очі і били його в лице брудними жор-

стокими руками, кажучи, щоб він угадав, хто це зробив. Вони насміхалися з нього як із священика, хоч він і був єдиним і праведним священиком у Бога. Вони вигукували, коли він висів на хресті: “Спаси сам, зійди з хреста коли ти син Божий”.

В усіх країнах — крім Ролі — і за всіх часів, коли люди карали смертю і вона хотіла передати смерть поможити, їй не дозволяли, залишаючи її в спокої під час молитви. Найбрутальніші уряди дозволяли це. Але Спасителів людей навіть у цьому привілеї відмовили. Коли він висів на хресті і звернувся до Бога в короткій молитві: “Іаі, іаі лама саватані”, то натовп став реготати і насміхатися. “Динься, — кажуть, — Іаіло клечче”.

Ніхто з людей і ніколи не знавав і страждати чаші сорому, що її Христос випив до дна.

Його смерть була звершенням цього приниження і сорому. За часів Христа смерть на хресті являла собою найгірший кару. На хресті розпинали тільки рабів і тільки буди, коли вони зробили будь-який страшний морд, або інший подібний злочин. Христа ж, що не мав гріха, віддали на жаль (Продовження на ст. 2)

ІВАН ФРАНКО

Христос і хрест

Серед поля край дороги Стародавній хрест стоїть. А на нім Христос розп'ятий. Висів теж від давніх літ. Та часом подогнали годої, Вітер хрест розколював, І, Христос, агорі розп'ятий, Із хреста на землю впав. Зараз же трава висока, Що росла вокол хреста, Радісно в свої обійми М'ямо прийняла Христа. Подорожники й фіялки, Що там пахли з-між трави, Зважись, мов вінець любови, У Христа край голови. На живім природі лоні, Зинтий з крові, ран і слюз, Зерд заваку і цвітів Сумирно спочива Христос. Та якісь любовні руки Спать йому там не дали, І, хрестячись, з-поміж цвітів Знав угору підняти. Та, нових не мавши гвоздів, Щоб прибити знов Христа, Хоб з соломи перевеслом Пріязняли до хреста. Так побожні пересуди, Бачучи за наших днів, Як з старого дерева смерті, Із почтіння бога, Здуми жерть, з-тими церемоній Із обмани, крові й слюз, Словом — як з хреста старого Сходить між людей Христос І, як ставши чоловіком, Бачити нам стає, І святам приміром своїм На цю вольності веде, — Силують бонад людськості, Будь-що-будь підняти Христа, Ібо брехні перевеслом Призвятий до хреста.

СОРОМ ХРИСТА

(Закінчення з ст. 1)

ляву і сповнену ганьби смерть. Без одягу, його ноги і руки прибили до дерева великими цвяхами. Коли він пробував на хресті сповзати на ноги, то цвяхи відтісли у рани ніг, а коли його коліна слабували, цвяхи впивалися і роздирали рани на руках. Під час цих страшних і ганебних мук, всі Христові думки були про людей, він плаво молився за своїх мучителів.

Ніхто не може уявити собі тієї ганьби, що її переніс син Божий, усього того сорому, що він узяв на себе. Сором — великий титав для злощасливих сором для невинної людини гірше смерті. Перед соромом Месії, Спасителя світу і царя слави ми можемо зупинитися тільки в ганьбовому здогаданні.

Що власне було головним мотивом, що Бог прийняв на себе цей беззримий сором і страждання? Цей мотив полягав у любові Бога до свого творення. Радість у виконанні волі Божої і радість у робленні добра людям.

Одні віруючі думають, що найгодовніше в житті це говорити про „незнайомий мовчаз“. Інші домагаються чудес. Де-які шукають незвичайних явищ. Якщо Бог послав єдиного, то слава його. Проте найгодовніше — це робити добро іншим людям у любові. Чудеса і зізнання можуть мати тільки одиниці і не завжди, а дар любови доступний усім. Усі ми можемо мати велику радість, роблячи людям добро. Ця радість найкраща і найбільша. Адже-багатом із нас доводилося-часом допомогти голодному, одягти бідного, захистити слабого. Пригадайте, яку чудову радість ви мали в своїй душі, коли робили це добро. Сам Господь тоді перебував у вашому серці. Що більше ви робите добра, то більше зростає ваша радість, джерелом якої є Христос. Ця радість сповнене любов'ю. Про любов привела його на хрест за всіх нас, бо без нього ми не могли босі й голі. Тільки Христос мав силу нагодувати і одягти нас, говорячи „Я — хліб життя“. Пригадуючи свою любов і радість у робленні добра, ми не повинні забувати різниці між любов'ю Бога і нашою любов'ю. Наша любов може допомогти людині, але вона ніколи не може відкупити від гріха чи спасти її від

загибелі. Любов Христа купила для нас життя вічне, прощення наших гріхів і мир з Богом: „кто вیره в нього не осоромиться“. Вірою в Ісуса Христа ми здобуємо життя вічне.

Ми любимо більше тих, що нас люблять, або тих, що нам принаймні не зробили зла. Христос полюбив ворогів своїх. Він полюбив нас, коли наше серце було сповнене ненавистю до нього. Ми ганьбили ім'я його, ми відмовлялися вірити йому, ми не хотіли слухати його і робили все наперекір його бажанням. І замість кари і смерті за все це, Христос у своїй любові купив нам прощення і життя вічне в своїх стражданнях, прийнятих соромом і муками. Це є для нас велика тайна.

Сперше наводять таку ілюстрацію. Уявіть, що ви йдете вулицею де знаходиться будинок великого вашого ворога. Раптом ви бачите, що натовп біжить до цього будинку, який вже в огні і вихарах диму. Ваш знайомиць, що так ненавидів вас, кричить з вікна 2-го поверху. Його не можна врятувати, бо й сходи вже в огні. Проте ви мандуєте по сходах в огонь, аби урятувати про небезпеку для власного життя, пробивається до нього в кімнату і хочете його вивести. Він упертийся, кутає вас і створює в прокляттях похити вас в огонь. Чи можна урятувати собі таку любов в людини? Таких випадків любови в житті не буває. Усякий киуви би такого ненавистного напровадив. Тимчасом Христос виявив Божу любов щодо нас. Ми подібні до того ненавистника в огні. Наше серце сповнене спротиву і ненависті до Бога. Що Бог не зробив би — ми завжди критикуємо і не хочемо його знати. Серце ж Спасителя мало таку глибоку любов, що навіть смерть, муки і сором не заповнили його. Своєю кров'ю він купив нас спасіння. Нехай сяє світло його святе ім'я!

Якщо Христос переніс для нас беззримі страждання і сором, то чи не зобов'язані ми бути вірними йому при всяких обставинах, терпіннях і ситуаціях? Чи ми відвернемося від Христа тільки через те, що ми щось втратили, або тому що нас будуть за це переслідувати? Тим же ще як ми, маючи навокло нас такої тьми свідків, відложивши всяку гордість і

„Укр. Робітник“, протестанти і православні

„Укр. Робітник“, що претендує бути органом гетьманського руху, помітив статтю „600 протестантських священиків комуністами“ в якій автор статті дозволяє собі демагогічні і неправдиві напади на протестанти і православних.

Стаття розрахована на людей, що примітивно думають, що ненавидять усіх, хто не є „їх вірні“.

Кожному відомо, що комуністи пробують лізти в усі громадські організації. Не бракує їм і серед католицьких священиків. Нема чого дивуватися, що серед десятків тисяч протестантських пасторів з'явився певна кількість комуністичних агентів. Важним є те, що протестантський провід і загал ставлять гостро негативно до комунізму. Це є загально знане, що Рим на випадок війни звернеться до протестантських країн по допомогу. Варто пам'ятати, що ніхто не чув, щоб центральний провід протестантських церков чийсь окремий пастор молився за Сталіна, в той час, як Папа Римський благав Бога, щоб цей кат

вудував.

Звершенням неправди являється твердження. „Всякі протестантські і православні церкви не мають своїх асоціацій перед комуністичними проханнями, не мають відпору сил й дуже легко піддаються під комуністичні впливи. Одиним заборозом проти комунізму є католицька Церква“.

Фактично комуністичні партії являються найсильнішими в тих країнах, де папує католицизм, та в католицьких країнах найбільш поширені безбожництво, революції і беззаконня. В Європі найсильніша комуністична партія організована в Італії, там де знаходяться центральні світові інституції католицької церкви і живе сам папа.

Оскільки ми розуміємо, правдивий гетьманський рух не втручається в релігійні переконання громадян, та гетьманський рух все належав до православної церкви. Примітивні напади „Укр. Робітника“ на інші церкви вказують на повну анархію і руйну гетьманського руху в Канаді.

М. Жит

Нечувано богохульство

В числі за березень 1950 року, в журналі католицького єпископа „Fenicevala Rivista De O. E. P. Barcelona“, читаємо про священиків:

„Священик має силу над тілом Христа, нечуване чудо, що немає повторення навіть на небі.“

„Священик має силу над душами людей. Тільки він може подати прощення.“

„Бог зробив два дива: найсвятішу діву і священика.“

„Тривалі роки студій, молитви і покути виконує цей Християнський кандидат, який є унікальним прикладом невинності, в ангела на землі.“

„Священик, як є молитвою самі в собі, він є одне з Богом і одне з людьми. Він наказує Богові, він робить його і має те його до свого розпорядження.“

(„The Converted Catholic Magazine“)

Коментарі до цієї хули зайві.

ЗАПЕЧАЧУЮТЬ... КУЛЬТ ОСОБИ

„Комуніст“, політичний журнал і орган ЦК КПРС за травень 1953 р. в статті „Комуністична партія — керівна сила союзу радянського суспільства“ — пише м. й.:

„Наша партія виховує свої кадри в дусі відданості народу, робітничій класі, комуністичній партії, соціалістичній

державі. Вона бореться проти культу особи, що означає ідеальне роздування ролі особи, приписування їй надприродних властивостей, суверенне скляння перед нею, ігнорування ролі мас, партії, класу. Культ особи шкідливий тому, що він виконує у трудящих не активність і ініціативу, а пассивність, викидання того, що зроби́ть окремі особи, керівники, начальники. Марксистсько-ленінізм не має нічого спільного з такого роду ідеологією, він високо цинічний активізм, ініціатива народних мас, що під керівництвом комуністичної партії творить свою історію, формують нове суспільство“...

гріх, який путав нас, з терпінням біжимо на боротьбу, що перед нами, діявлявся на Ісуса, починається і звершується вірні, котрий замість радості, яка була перед ним, вінтерпів хрест, не даючи про сором, і сіє по правній престолу Божого“ (Жид. 12:1,2).

Суть євангельського руху полягає в правді, втіленій в Христі Ісусі нашому Господі

ЗВІТ ПРО РОБОТУ СОБОРУ

Черговий Собор Українського Євангельського Об'єднання відбувся 17—19 липня 1953 р. в Ошаві, Онтаріо, в приміщенні української просвітської церкви.

17 липня ц. р. відбулося вечірнє богослуження під проводом місцевого пастора Ів. Яценного. Проповідь виголосив голова УЕО пастор М. Фесенко на тему „В чому полягає сила і суть Українського Євангельського Об'єднання“. Пастор Фесенко підкреслює, що сила Євангельського руху характеризується не кількістю, ні матеріальними багатствами, ні політичною організацією, а впливом. Сила і суть Євангельського руху полягає тільки в правді, втіленій в Христі Ісусі нашому Господі. Це правда про Бога, що Бог є дух. Йому треба поклонятися духом і правдою. Це правда про безсмертні людини і життя вічне. Отже головне завдання Українського Євангельського Об'єднання полягає в проголошенні правди Божої всім людям.

Після богослуження, голова УЕО паст. М. Фесенко, привітавши делегатів і гостей, оголосив Собор відкритим.

До складу президії Собору були обрані: паст. Ів. Роберт-Коваленчак (голова), паст. Л. Бучак (заст. голови) і паст. В. Винаський (секретар). До резолюційної комісії увійшли пастори: В. Боровський, Л. Стандарет і В. Винаський. До складу комісії для перегляду матеріалів „Відправ Євангельських богослужень“ обрано пастори: Дм. і Т. Галендія, Л. Стандарета, М. Фесенка, Ів. Яценного і Ів. Роберт-Коваленчака.

Запалюючи порядок денний, Собор розпочав його обговорення.

Собор ухвалив і надіслав резолюції зольності короліві Едвінсу Е. П., Генеральному Губернаторові Канади і Вітмару, президентові УНР п. А. Лівитському, і голові Української Національної Ради п. Ів. Багрянню.

Собор УЕО приєднується до

всього українського протесту проти свідомого вимордування голодом мільйонів українців у 1932-33 роках московсько-комуністичним режимом в Україні і домагається від ОН і урядів демократичних держав, в тому США і Канади, розслідувати цей страшний злочин і припинити ухвалення Об'єднанням Націй міжнародного закону проти геноциду (свідомого мордування людей). Собор УЕО просить ОН і уряди демократичних держав послати акцію в дослідженні поліційної системи в Союзетському Союзі, що цілком обмежує релігійно-політичну свободу людини і народів, переслідуючи їх жорстоко тюрмами, розстрілами і висилкою в концентраційні табори при мушкетерській праці. Це вимагає від культурного людства рішучого осудження цього варварського насильства над людьми в ХХ столітті.

На пропозицію паст. М. Фесенка, Собор ухвалив висловити глибоку скорботу паст. Ів. Григорашові співвітчужчів за привою того, що він через хворобу не міг прийти на Собор.

На цьому Собор закінчує свою поточну працю молитвою.

Свою роботу 18 липня ц. р. Собор розпочав молитвою, яку виголосив паст. В. Боровський. Далі були зачитані привітання, надіслані від: п. М. Старчевського, посла до Оттави, президії СУЖЕРО, проф. С. Драгоманова, Rochester, пастора Ів. Григорашова, Калора, Саск., паст. д-р С. Сасс, Едмонтон, Альберта, паст. Валентійчука, Київляна, паст. д-р Юстаса, Вінніпег, п. М. Лиха, Німеччина, п. С. Ковальського, Лос Анджелес, США. Пастор В. Боровський передає привітання від п. В. Ломея, Ванкувера, пані Боровської і паст. Б. Тарнавського, Бостон, США.

Після цього Собор вітати представників Євангельських громад, а пастори та делегати складала коротенькі звіти про працю на місцях. З цих коро-

теньких звітів цілком можна собі уявити стан місіїної Євангельської праці на місцях. Правда, ще є багато чого недоробленого. Подекуди на місцях відбувається брак ініціативи, браку активності. Проте треба відзначити, що в цілому українські Євангельські громади зросли не тільки членством, а й духовно, значно зміцніли вони й матеріально. Це зохоче багатьох Євангельців ширше розгорнути свою пра-

цю для добра українського народу і для слави Божої. Звіти з місць доводять, що праця українських Євангельських громад не підє марно, що посієне зерно слова Божого не пропаде, а принесе достаток рясні наслідки для царства Божого.

До Його Екзотеленції пана Президента А. Лівінгстона

Собор Українського Євангельського Об'єднання, що саме тепер відбувається в Українській Пресвітеріальній Церкві в Ошаві, Канада, щиро вітає Вас. Ми молимося, щоб Бог дав Вам і Вашим Органом успіхи у Вашій праці і боротьбі за Самостійну Соборну Українську Державу.

УЕО, за їх піонерську та доволіно працю на полі мисійного серед нашого народу в США, Собор ухвалив гучним оплесками.

В порядку дискусій ухвалено видати збірник найбільш відомих пісень, для тимчасового користування. Великий співацький старшину опрацювати й видати пізніше. До комісії редагування співацьника, на пропозицію паст. Л. Стандарета, покликані ще пастора д-р Капучова.

Собор доручив управі видрукувати статут УЕО, і розіслати всім громадам і відділам УЕО. Для цього нова управа має покласти статутувою комісії, яка приготувала статут до друку.

Собор прийняв до відома, що Пресвітеріальна Церква в Канаді має видати свій статут українською мовою.

Собор доручив Головній Управі продовжувати підготовку матеріалів для видання Ювілейного Збірника, з нагоди 50-річчя українського євангелізму в Північній Америці, нового співацьника та збірку проповідей.

Собор вважає за потрібне ухвалити рішучих заходів щодо припинення до УЕО тих українських євангельських домінацій, що ще стоять осторонь, і з якими можна співпрацювати.

Собор доручає Головній Управі скласти доповідь в справі методів провадження місіїної праці і звернутися з цим до Місійних Управ Пресвітерії США.

Собор вважає за потрібне ухвалити рішучих заходів щодо припинення до УЕО тих українських євангельських домінацій, що ще стоять осторонь, і з якими можна співпрацювати.

Собор доручає Головній Управі скласти доповідь в справі методів провадження місіїної праці і звернутися з цим до Місійних Управ Пресвітерії США.

Собор вважає за потрібне ухвалити рішучих заходів щодо припинення до УЕО тих українських євангельських домінацій, що ще стоять осторонь, і з якими можна співпрацювати.

Собор доручає Головній Управі скласти доповідь в справі методів провадження місіїної праці і звернутися з цим до Місійних Управ Пресвітерії США.

Собор вважає за потрібне ухвалити рішучих заходів щодо припинення до УЕО тих українських євангельських домінацій, що ще стоять осторонь, і з якими можна співпрацювати.

Собор доручає Головній Управі скласти доповідь в справі методів провадження місіїної праці і звернутися з цим до Місійних Управ Пресвітерії США.

Собор вважає за потрібне ухвалити рішучих заходів щодо припинення до УЕО тих українських євангельських домінацій, що ще стоять осторонь, і з якими можна співпрацювати.

Собор доручає Головній Управі скласти доповідь в справі методів провадження місіїної праці і звернутися з цим до Місійних Управ Пресвітерії США.

Собор вважає за потрібне ухвалити рішучих заходів щодо припинення до УЕО тих українських євангельських домінацій, що ще стоять осторонь, і з якими можна співпрацювати.

(Продовження на ст. 4)

До Вишнього Його пана Ів. П. Багрянного, Голови Української Національної Ради

Собор Українського Євангельського Об'єднання шле Вам і Національній Раді сердечні подяки за благословення Божого в Вашій праці на добро рідного Краю. Ми молимося, щоб Сам Господь наближав час визволення України з під чужинського ярма.

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as
second class mail, Post Office
Department, Ottawa.
Передати на рік в Канаді і закор-
доном \$2.00. Опери число 234.
РЕДАГУЄ — КОМПЕТ
Вілла М. Фесенко
Адреса редакції:
608 Ossington Ave.
Toronto 4 — Ontario

ЛУ 9282

ГАРІ Р. РАЙС КО.

ПОГРЕБНИК

455-577 Kaim St. West,
TORONTO

Телефони:

Оф. WA 3370; Дом. BA 6082

ЗВІТ ПРО РОБОТУ СОБОРУ

(Закінчення з ст. 3)

ської і Об'єднаної Церков у Канаді та Пресвітеріської Церкви в США, а також в найбільших англійських журналах помістити інформаційні статті про нашу місіюну працю.

Собор зобов'язав усі українські євангельські громади в Канаді й США прислати не менше 16 аншлапів ч. р., як не ділю УЕО, з відповідною проповіддю про значення та працю УЕО. По можливості з цієї нагоди слід провести грошову збірку на потреби УЕО.

Собор УЕО прийняв до відома прийнятий УЕО до складу КУК і закликати усіх членів УЕО брати активну участь у роботі КУК.

Собор ухвалив навізати стосунки з європейськими євангельськими деномінаціями з тим, щоб інформувати їх про потребу підтримки серед українців євангельського руху в Європі.

Собор ухвалив продовжити заходи в справі вислання англійськими протестантськими деномінаціями українських місіонерів для праці між українцями, що залишилися в Європі.

Собор звертається до кожної української євангельської громади з проханням прислати місіюну дачку в сумі 5 дол. на підтримку місіюної праці, яку проводить проп. д-р М. Костів між українцями, що залишилися в Німеччині.

На пропозицію п.с. Ів. Яценюго, що підтримає п.с. В. Винавський, голову управу вибрано в повному складі з минулого року, а саме: голова п.с. М. Фесенко, секретар п.с. Л. Станіслав, скарбник бр. С. Салмер, заступник голови на СШС п.с. В. Боровський, заступник голови на Зах. Канаду п.с. Ів. Роберт-Ковалевич, голова видавничого комітету проф. Ів. Флоринський, члени управи п.с. Ів. Яценюга і п.с. Л. Бучак. Контроль на комісія — місіонерка Л. Шульга та п.с. Л. Бучак.

Через відсутність голови ре-

візійної комісії в справі перекладу Святого Письма, п.с. В. Кузіва, питання не залишилися нерозв'язані. Проте Собор ствердив, що Святе Письмо українською мовою майже жодного разу не перекладено. На пропозицію п.с. Л. Бучака Собор доручив Головій Управі звернутися з проханням до Американського Біблійного Товариства прикрити друкування Біблії українською мовою великого і малого формату, поправленого перекладу П. Куліша.

Собор ухвалив примістити українській євангельській армії в приміщенні Ошавської церкви аж поки не буде пізніше для цього відновлено місце. Управі УЕО доручено подати про особу, яка б тимчасово заповнювала архівом.

Пастор В. Боровський подивившись інформації про допомогу акцію Методистської Церкви в США в справі перекладу українців до США, про матеріальну допомогу новоприбулим на місцях. Стається ж за старанням українського методистського пастора В. Тарнавського. Собор прийняв до відома ці інформації і ухвалив листово подякувати від УЕО проповіді Методистської Церкви в США.

Собор звертається до пасторів і делегатів громад заохочувати молодих людей вступати на студії євангельської теології, щоб новими силами зміцнити ряди наших працівників.

Собор ухвалив звернутися з закликом в українській і англійській євангельській пресі, до євангелістів українського походження, які належать до інших церков, щоб у цей спосіб зацікавити їх українською місіюною справою.

Ухвалено, що наступний Собор має відбутися у Вінніпегу в червні 1954 року.

На цьому закінчилися соборні наради молитовно, яку виголосив п.с. Ів. Роберт-Ковалевич — голова Собору.

***

19 липня ч. р. в 11-18 год.

ранку відбулося богослуження в місцевій церкві під проводом п.с. Ів. Яценюго. Під час богослуження вітан Собор та проповідували представники двох англійських церков в Канаді, д-р С. Глен, ректор пресвітеріської духовної академії від Пресвітеріської Церкви та д-р М. С. Мекдоналд, секретар крайової церковної екзекутиви від Об'єднаної Церкви. Коротко проповідували брати-пастори Дм. і Т. Галенди, лютери євангельського руху в США.

Після урочистого богослуження для гостей був спільний обід в церковній залі, влаштований жіночим і т-вом Євангельської ошавської громади, на якому був запрошений посол М. Старчевський з дружиною. В промові посла М. Старчевського як сякрав відчувалася близькість до української євангельської громади, близькість до української спільноти в цій Канаді.

Під час обіду присутніх звеселили пастор Черники з Торонто своїми чудовими виступами (соля та дует). Д-р Кацунов з Монреалю під власний акомпанімент ч у д о в виконав українську й болгар-

ську пісню.

Комісія в справі Збірника „Відправ Євангельських богослужень“ під проводом проф. Ів. Флоринського продовжувала свою працю.

Вечірнє богослуження відбулося під проводом голови Жіночого Товариства пані Лілії Шушумі з Торонто, після чого відбулися жіночі наради, зніти та вибори проводу Жіночого Товариства при УЕО.

На пропозицію комісії в справі перегляду матеріалів для Збірника „Відправ Євангельських богослужень“ Собор затвердив план і матеріали цієї роботи, що їх опрацював проф. І. Флоринський.

Від імені Собору було перекладено по радіо привітання українському народові на радіо землі (Звіт д.с. „Єв. Прав.“ ч. 8, 1953).

Вичерпавши порядок денний, голова президії п.с. Ів. Роберт-Ковалевич оголосив Собор закритим.

В незвичайно напружений тиші імені молитав-благали до Всевисшнього б а г о словети проробити працю Собору на славу Богу і на добро українського народу.

(За матеріалами протоколу)

“Між папами є більші й менші”

У замітці під заголовком „30 років по смерті Папи Льва XIII“ („Наша Мета“, 5 вересня 1953) читаємо:

“В липні цього року минуло 50 років, як великий Папа Лев XIII закінчив своє туземне життя, повністю присвячене для слави Бога, поширення св. Церкви і добра людей.

На престолі Намісників Христових Папа Лев XIII зайняв одне з перших місць. — Христос заповнив своїм заступником на землі непомилує в справах віри і обіччя, але ніколи не сказав, що кожний з них буде великим, коли йде про духову інтегральність і розум. Саме тому між Папами є більші і менші індивідуальності.”

Цікаво було б знати, коли саме Христос заповнив своїм заступником на землі непомилує в справах віри? Якщо папи непомилує в справах віри, то чому між ними є більші і менші індивідуальності? Хіба тільки тому, що „Христос ніколи не сказав, що кожний з них буде великим“. Воно було б ясніше, якби було написати так: Папи на зріст будуть більші й менші, а щодо духової інтегральності дня, яке осягне велику запалу”.

ДУХ ХРИСТОВИЙ ЖИВЕ І ОХРИЛЮЄ МІЛЬЙОНИ

У серпні цього року в Гамбурзі (Німеччина) відбувся великий 3'їзд Німецьких Євангелістів. В нарадах 3'їзду брало участь близько 60 тисяч присутніх.

Після 3'їзду відбулася велика маніфестація перед хрестом у Гамбурзькому порті, в якій взяло участь приблизно 250 тисяч учасників. Цією маніфестацією німецькі Євангелісти продемонстрували свої неохитні і прагнення бути правдою народною Церквою, проявляючи Христовим духом, який вони несуть у народні маси.

На 3'їзд прибуло 12 тисяч делегатів із Сх. Німеччини, окупованої більшовиками. Вони наочно переконалися, що в Західній Німеччині для Церкви і для християнських переконань немає жадних перешкод. 3'їзд проходив під знаком снів ап. Павла в посланні до Євреїв:

“Не тратьте вашого уповання, яке осягне велику запалу”.

МАРЕННЯ ХВОРОТ ЛЮДИНИ

Скарп Запорожець: „КОЖИЙ ПОВИНЕН ЗНАТИ“, Нью Йорк, 1932, ст. 283.

Зміст книжки С. Запорожця „Кожий повинен знати“ являє собою сумбурне марення хворої людини. За це говорять хоч би той факт, що ця книжка неможливо прочитати до кінця. Взявши хоч би таке одне з основних його тверджень (ст. 187):

„Вже тепер світ є поділений поміж двома попутями: однією, що контролюється жидами з Москви під проводом жидівського прапора Соломона (п'ятирамена зірка) і другою, що керується американськими жидами з Вол Стріту, яка виступає під сине-білим прапором Об'єднаних Націй, тим самим сине-білим прапором, якого вживає держава Ізраїль“.

Чи ж може людина при здоровому розумі і твердій пам'яті таке твердити? Думаю, що ні. Автор і сам не вірить у свою писанину і намагається запевнити читача, а саме (ст. 282-283):

„Вчення Св. Апостолів з Євангелія, а також різні цитати з книг, газет та журналів наведені в їх точних висловах“.

Але ж недосить подати „точні вислови“, треба їх розуміти і знати коли їх слід використовувати.

Автор пише:

„Крім того, прошу ласкаво, читачку книжку „Кожий повинен знати“, не відносити мені до антисемітизм, бо я ним ніколи не був і не є“.

Ще за молодих років свого життя з жидками я дружив, да і з ними разом працював, а ще далі разом з ними й жив, а від чого страшної трагедії я їх і від нихів рятуював“.

Прекрасно! Так і повинно бути. Мовляв, не подумайте, що всю цю нісенітницю про жидів пише антисеміт. Бороши Боже! Про все це пише

справжній... християнин. Радити приступу марення знову і автор знову верзе (ст. 283):

„І я вимагаю від світового жидства кинути топтати правду і викинути ідоли-зміїні жаля з ні в чому невинних тіл нашої світу та дати можливість і їм жити так, як дозволяє керівник всесвіту — Господь Бог“.

Таке може везти тільки людина, яка хвора на манію величності. Взагалі всі аргументи, що їх подає автор, не варті й гроша, як і зміст книжки в цілому. Деякі з них мають просто дещенський провокаційний характер. Усе це виправдується безперечно тяжкою хворобою автора, до того ісклукатурного й малоосвіченого.

Українському суспільству згадавши книжку не пошкодить і нам, українцям, не має за що відповідати, як багато дехто думає, бо це справа не українська. Для життя же ця низькопробна дещенська агітка являється „глас воліючого в пустині“.

Не все гаразд у книжці з українською мовою. Рясніє ця книжка такими виразами, як „в їх одружених авторівна кривість“ (ст. 108), або такі „перлини“ (ст. 11):

„Усі села, хутори, залізничні звірці, роз'їзди й переїзди того району були поставлені на ноги“.

Дивно, як це їх поставили на ноги?

Не пошкодило б і автора ця „Кожий повинен знати“ поставити на ноги, бо задеться він стоїть на... голові, тоді, напевно нікому не довелося б витрачати такого дорогого часу на читання нікому непотрібної писанини.

Геннадій Колюшка

ЗА ЗМІНУ СТАТУТУ ОН

Виступаючи з промовою на вібранні американської правничої асоціації, державний секретар США Далеас висловився за те, що треба в найближчому часі змінити статут ОН, бо дотеперішній статут не відповідає вимогам нових обставин.

ТІТО І СССР

На думку югославського диктатора Тіто Кремль опинився на шляху основної зміни своєї політики. Тіто заявив, що він вважає злину політику СССР, як наслідок зрозуміння власних помилок Кремля в минулому і як наслідок теперішньої слабкості.

Ластівка

(Народна легенда)

Чи бачили ви ластівку, що має під горлом червоний піршок-пір'ячок?

Не всі породи ластівок мають таке червоне під горлом. Є тільки одна порода таких ластівок. Про їх походження в народі передають ось що:

Коли Ісус Христос авів на хресті і молився за своїх ворогів, ніхто не змилосердився над ним, а всі лякли його і висміювали. Усі природа обурилася на людську злобу. Земля задрожала, сонце закрило з жалю своє лице, гром загримів, адаваючи, що нахалдидь світові кінцев.

Христос терпів тяжкі муки й прощав своїм ворогам, що не мали серця.

Саме у цей час сіла на хресті маленька ластівка. Стало жалі, пташину, що Христос так тяжко терпить. Отже вона стала дзвіночком вижити з голови Христа терня, що з тернового вінка пов'язався в його тіло. Що витягне терня, то відразу з рани виплине червона кров. Так ластівка покровила собі кров'ю Христа шле підгоря.

Від того часу та порода ластівок по сьогоднішній день приходить на світ з червоними ковірниками.

Повідомлення

Передплату на „Ев. Правду“ надіслали від 17 серпня до 3 жовтня ц. р. такі особи:

Н. Буря	\$1.00
А. Буря	2.00
К. Костів	2.00
Ст. Стелчук	1.00
І. Мельник	2.00
А. Болотенко	2.00
Н. Морей	2.00
Н. Залесучи	5.00
І. Петрушук	3.00
Н. Іваненко	2.00
В. Тарнавський	2.00
І. Санчук	2.00
Д. Галенда	2.00
І. Юстє	2.00
В. Вінівський	3.00
І. Розні	1.00
О. Санчук	2.00
В. Янчук	3.00
Г. Лементовський	3.00
А. Легенки	2.00
І. Бовчук	3.00

Широ дякуємо згаданим тут особам і просимо до повідомлення вважати за розписку в одержанні грошей.

В-во „Ев. Пр.“

УКРАЇНСЬКИЙ АРТИСТ-СПІВАК П. ЧЕРНЯК

Петро Черняк, як артист-співак, добре відомий українському і англійському громадству в Торонто. У 1932 р. П. Черняк здобув перше місце серед теоретів на Українському Фестивалі в Торонто, а цього року — перше місце на міжнародній виступав на Канадській Виставці в Торонто.

П. Черняк співали і бере відома участь в евангельській роботі. Його Господа Бог благословляв П. Черняка на дальші успіхи в українському вокальному мистецтві.

ВИБОРИ ДО КАНАДІЙСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТУ

Під час виборів до канадського парламенту, що недавно відбулися, українці вислали до законодавчого органу Канади як чотирьох послів, а саме: Іван Дікур (ліберал), М. Старевичський (прогресивний консерват), А. Головач (супільно-кредитовий), Г. Зелатійний (ССФ-соціаліст).

ПЕРЕГЛЯД КОНСТИТУЦІЇ ФРАНЦІЇ

Більшістю 468 голосів проти 127, Національні Зібрання ухвалило законопроект про реформу конституції.

Відійшла від нас

Др. Гелен МакМеркі, визначна жінка лікар з поміж десятків світових жінок лікарів, померла 8-го жовтня в Торонто.

Др. МакМеркі займала цілий ряд визначних посад і відомою своїми науковими працями. Короткий опис її життя ми містимо в англійській секції.

Читачі „Ев. Правди“ пам'ятають її незвичайно цікаві й популярні статті під загальним назвою „Здоров'я для кожного дня“.

З її смертю Канада втратила визначного вченого і широкую християнку.

Чи надіслали Ви нову передплату на „Ев. Правду“ згідно з новими розмірами?

ЮРІЙ ТИС

КОЗАЦЬКІ МОГЛИ ПІД БЕРЕСТЕЧКОМ

Заквітцями, рідними друзими, товаришами Юрій Тис з його зброєю „СІМОНОВІ ЗЕМЛІ“ Рос.

Не в десятку п'ятницю, коли то щорічно відбувалися прощі до козацьких могил, а в річницю бою під Берестечком, прийшов у туля зложити поклин війнам і віддати останнім тих, що на війні гравали життям і ворогові складали лицарський салют перед боєм. Це були шакетні часи, коли на українському небосхилі горіла планета воєн, а на землі існувала надлюдина людина. Його Мислитель гетьман Богдан Хмельницький. Такі люди знають вагу заліза, палючої китиці своєї душі кидають у народ, а їхні ведучі їхні діють сотні років у майбутньому, коли вже прах героїв розвіяний бурі і в пам'яті людській потонули події лицарські.

Хмельницький, що бив монети з рисунком шаблі, його регіментари і товариство військове, наважались в імені правди бравуру проскочити кордон смерті і сміхом стрічати лямку, якій самі, відомо, дали початок. Це ті, що своїми чинами змінили добу і перемогли природні границі часу.

Але це було давно, так давно, що відіслати осіб і подій перестала існувати. Залишок — тільки незбагнене проміння, що таємниці силими діє через століття і з корі підносить духа нащадків.

Липень поклав спеку на зрілі поля, позаду мене майорили ще дами передміських хат Берестечка, а далі, попередку простелили незагнаний край; болюстися ріка вільно котилася своєю водою поміж левадами і пісцями наших горбів, як кудись за обріз, за сиву смугу волинських лісів. Таке воно, це марсове поле, де гнів нісся з марсом понад полями і понад чаєм, де примичання зродило легенду дістатися, що нині заціла навічно: їти вперед і діяти!

Сонце топило у м'яко-барній мряці і займає потопило на заході, десь у далекій Польщі. Вітер гонив піском і небо затяглося темними, порозриваними хмарами. Річка туча. Маленька дерев'яна церквушка, що виділяється самітньо серед могильних гробів, ціла у зелені яблуні і кущів ясноти. В долі, ріка Стир викликала ярлиго-догнати полковою вірою і кисті війни, що не мали часу роздумувати про смерть. Ми зна-

ємо ці хвилини, коли воєн, смерті, стоїть над людністю. Пам'ятаєте? Над тобою і над мною — а побіч кладе гетиманські!

Тоді, майже триста років тому, дві сили стали одна проти другої. Ось там стоїли добріші гусарські хоругви Яреми Вишневецького — але крило козацьких військ Річпосполитої Польської. А тут полки Богдана і Дідухалі. За горбів, артилерія козацька: пушки і фальконі, серпентини і гармати, обшиті шкірою. Гармаші готували між пороку і в похідних казнах ллють олів'яні кулі. Ген — на під обріз розлягаюся війська Хмельницького, козацьове і тут, горде перемогами жовтовоєнськими, пильвецькими і львівськими. Цілкою віоруч, у хащах і вербовах, стоїть, закриті ділі ворога, татарські загони. Нові союзники України. Їм найбільш догідно з боку заєзпяти противника хмарою стріла і кулі. Вони тем мають розпочати бій. Заділять загонями нагло звук поспішних літварів, а по полках займають полкові і отаманські значки. Салют — і бій почався.

І раз татари, не добігаючи ворога, завертають. Праве козацьке крило не має охорони. Ніхто не знає, що сталося — і гетьман бачить татарські загони, як в бойовому порядку, звільня з'їжджають з поля бою. Риско скочив до хана — з ним його найбільші. Військо хмельницький вагетис — захатилися широкі лави козацтва — пшеніця під буйним поривистим вітром. Але вже регіментари наводять порядок і полки переходять у наступ.

Несподівно горять темні очі хана, і жовте кистисте обличчя відбілює зелені тіні в півсмерку ханського шатра. Хмельницький — гнів і пекло, безодня й божество. Докрути очі сторожі, докрути плетена вітер турецьких яничар. Зорять за кожним рухом гетьмана. Хан склявою, але лице спокійне у застиглому зморщю:

— Великий гетьмане — тепер ти в моїй неволі.

Хмельницький мовчить. Він розуміє — турецький світ не бачав собі могутнього сусіда, який Річпосполитої Української. А хан — на Аллаха —

мусів виконати наказ, або прийняти зеленій шатрок з Істамбулу.

З ханського шатра видно обидва війська, річку і далеке місто. Поляки готові відбити наступ, шикують драгуни і кіншоту Яреми — бойові димки гарматної і мушкетної палки розлітає вітер на подертті білих ман. — Враз у козацькому війську махнула, ворог наступив. Коронний гетьман завважив відкрите крило, слабу сторону козацьку. Згортає сили, щоб ударити — але ось забив бубин, затрепетні дрібні трубки козацькі — виступ.

Хмельницький бачить, як легко можна змінити вислід бою, він знає, що важкі хоругви Яреми не можуть діяти в болотах, і тільки рішучий безстрашний наступ може врятувати бій. Він затискає п'єсту — яка доля — бачити відворот і безчинно глядіти, йому, що тримає майбутню землю української в руках, йому, що чини кладе понад усе і знає, що таке спокій і безділля. Схрещені рогатини сторожі нагадують йому дієвність, і він чорною хмарою завертає вглед шатра.

Вечір залягає над світом. Мовнуть таргани, тиша огорнула вій ворожі сторони. І коли перший світ зійшов на землю і білі мряки опали срібними краплинами на зелені, полки побачили, що в козацькому таборі нема нікого. Піхоти і кінни відішли польського війська кинулися вперед, в хаосі і з криком бігли до порожнього табору. І нагло стрівну їх вогонь козацьких мушкетів — останньої сторожі на втрачених постах, воїнів неустрашених, що хоронили нічний відступ війська. Це полковник Богун вів усі полки і майже усі гармати і лісами подався на схід.

До останнього оборонили переходи задні сторожі. До останнього погинули на полі бою. Ще на острові, невеличкому клаптику землі, кудюю можна було податися за козаками, оборонили останній відділ.

— Простіть ляховоу — гукає полковник, — але у відлупіть загрозливій мушкеті. І коли останній з останніх залишився в живих, і ранений набивав рушницю — сам король дарував йому життя. Але він піднісся, рештою сил виникну у воду гроші і своє воляще майно і націлів рушницю. Вистріли не має уже сил. Польський драгун улітхво у воду по груді і пробив його рогатину.

Хмельницький вивисав з полого і почав будувати укріплення між Білої Церкви. Тут і теж прийшли берестецькі війська, — що це в лісах розгоріли ворога, який наступав і гонив їх волинською землею. Польки звернули назад. А околицю накрила чорна смерть, пошесть, що забирала людей гірш війни, морове повітря, проти якого не було порятку.

В Білій Церкві Богун махнув рукою: "Хоч Хмельницький програє під Берестечком, нештасти нам з лихвою нагородитися".

І так сталося.

— Чи в них одна Хмельницький — говорили у Варшаві, — тисячниця їх рахувати треба. Це не хлопці, а воїни, страшний самому цісареві отоманському.

На берестецькі поля зайшла ніч. Вітер свистав понад рікою і пісками, гонив безцінно хмари, але води пливли спокійно й могли чорніли неперушину в братерській близькості одна від одної. Вода звільняла підходила, і пісок зловив берегу став мокрим і темним. Тоді щось кругле забігло біля води; рука торкнула мокрий, холодний череп.

Старий місяць піснерпоу вилупив з-поза хмар і кинув жовте проміння на мій руку. Глибокі порожні очолюди черепу отиніла гладка кість чола, але над правого скроню чорніла пощерблена яма пострілу. Кість на берегах вилгана водою, на протазі століть не втратила заломів від мушкетної кулі.

Обережно розглядаю череп людини, безокочено вартісної людини — воно, що згинуло за нас, віддав свою теперішність за нашу майбутність. І я протягнув руку. Череп світився зенуватим світлом на моїх долонях:

— О, ви, їхні діти і діти дітей, що жини й живете пізніше цих подій! Оце святий пам'ятник вашого Ісуса Христа!

Буря загнала тисячами несамомітних тонів і перші майже крала дощу впад на землю. З багав причалив білий клубок мряки. Вітер закрутив мряку і потяг кудись поща могли. Бискавники осатинили по діляноку вигнуті вітром дерева і глуща заліла землю, оглушеним грім роздер повітря, і небо ринуло дошовою зливою. Жак охопив душу. Вітер ні голосиш неземних істот, загублених у просторак, якіс теми тіні гналися над берега. (Продовження на ст. 7)

Teacher Lewis Holmes of Etobicoke's Park Lawn Public School shows his fascinated pupils a model of a Canada Goose, in a follow-up to one of the CBC National School Broadcast series "Voices of the Wild". The school broadcasts have won wide acclaim from teachers across Canada who, like Mr. Holmes, increase their

pupils' interest in the programs by added information and illustrations. The National School Broadcasts, now in their eleventh season, provide absorbing stories of wild-life, historical adventures, and music, as well as full-length Shakespearean dramas and programs of current events for students of all ages and grades.

КОЗАЦЬКІ МОГИЛИ ПІД БЕРЕСТИЧКОМ

(Закінчення з б. ст.)

ми і викопували спорихнівці черепи. В бігирних відблєдних замінити обриси земляних валів, лицарі мчали на конях, і чорна смерть гонила з вітром і пригнула мене до землі у стіп крайньої могили.

І, раз серед хаосу знищення, серед неземних виднів поплинула душа туди, — де дерев'яна невеличка церквочка на козацьких могилах. Там у світі блискавом заблєстив хрест. І з черепом у руках побіг туди проти вітру й бурі, туди, де затинили спокій і надія, де височів символічний хрест на могилах.

За що гинули ви усі, що ваші черепи нам на глази викоплюють бурі? За які цінності ви боролися, за які фантоми? За гетьмана, що тавром своєї особистості позначив добу? Що ні смолоскип і передала його далі, нащадкам? Чи знали ви свою долю — коли йшли на шлях повстань і воєн? Я

знаю, вашню фантомом була Україна, і чує у витті бурі ваші тихі слова:

"Не плаче по нас, плаче за собою і за своїми гріхами!" Хто зрозуміє ці могутні відрухи народу, що їх відчує Великий Гетьман і їх здійснює? Хто зуміє сприйняти розумом велику силу, яка каже гинути тисячам?

Я пригнув череп до грудей і враз зрозумів, що смерть перемінюється у вічне життя і що все минув, усі часи і всі предки, живуть разом у кожній хвилині сучасності. І поки ясніє над похоронним місцем героїв наш Божий, доті існує в наших серцях суть ізначного перерваного життя. Все дано від Бога, всі удари треба з адяністю прийняти й Яному підкоритися.

Буря вухала. На небі появилися зорі. Ті самі зорі саяли війнам триста років тому. А завтра буде день і сонце.

60-РІЧЧЯ "СВОБОДИ"

15 вересня ц. р. минуло 60 років від появи першого числа українського щоденника в Америці "Свободи", який висловив великий вклад в організацію життя української спільноти в США і в Канаді.

A DAY

Twenty-four hours make a day. Time for work, and sleep, and play!

In every week are seven days To do God's will and sing His praise.

— Olive Plante

BOMBA AND LITTLE ASHES OF FIRE

By Jennie Rose Male

Little Bomba stood in the doorway of the missionary's cottage, her black eyes wide with wonder. Suddenly she streaked away between the avenue of grass huts.

"They have come back!" she cried excitedly, "and the little one is with them!" Her face glowed with pride because she had been the first of the children to know it.

The missionaries had come back this morning early before the great ball of fire had come up over the jungle and when the Oogle children were still fast asleep.

There was a stir of excitement as the little girl told about the arrival of the "blessed missionary" and his woman and their new girl-child. Everyone in the village had been waiting breathlessly for weeks. Hadn't Bay-Bonje, his majesty, received a message by fast runner from the far-off village next to the great water, telling that "The Tall One" and his family would come by the next trade-steamer from far-off America. They had promised to bring back many beautiful gifts and more new songs for the black people to learn to sing.

"What does the little one look like?" the little black children all asked. They had never seen a little white baby in all their lives. "She looks like ashes of fire, all white and lovely," their enthusiastic informer told them in her native tongue. "Let's call her 'Nas-wa-wa!'"

"Yes, 'Nas-wa-wa,'" they all cried. They were anxious to see the beautiful child.

-So that is how little baby Mary Hart was called "Ashes of Fire."

Mrs. Hart had smiled warmly as Bomba stood before her in the doorway and looked in awe at the beautiful little white baby.

The missionary lady rocked softly in the morning quiet after the long trip by boat up the great river. Bomba hadn't waited long enough for an exchange of words. Mrs. Hart knew that the little girl was off to tell the rest of the children of the village. She loved these little black children very much. She was looking forward to the Christmas pageant that she and the doctor had planned for the village children.

Presently she heard soft pattering of many feet and whispering. She had anticipated just such a gathering. She had decided not to delay these children from their first glimpses of her baby, even

though the doctor had tried unsuccessfully to persuade her to wait for a day or so until she and the child had rested after their long tiresome journey. "Alaya-sol-ya" or "Precious Jewel" as the natives called Mrs. Hart, had stood her ground.

"They will be disappointed if they have to wait. I want them to see our baby. We can rest after they have gone. They will have something to talk about until we are rested enough to work on the pageant."

"Alaya-sol-ya," said her husband. He looked tenderly down at his wife and the slumbering baby in her arms. "Of course you know best. That is why they call you their 'Precious Jewel'. You always think of them first."

Presently she heard the children's voices ringing.

"When He cometh . . . when He cometh . . ." The notes chimed joyously and the word "Jewel" rang out above the rest of the song.

Mrs. Hart felt a sudden fulness of pride for these youthful singers. She had taught them the song. It was the first one that the doctor had radiated into their native Lon-cun-da. They loved it.

Mrs. Hart carried the baby out on the screened porch where the children were assembled and held her up for all to see. They gazed at her in wonder. They whispered and nudged each other, all trying to get a better look. Mrs. Hart passed among them so they could see. Then they began to chatter happily and cried, "Nas-wa-wa! Nas-wa-wa!" and Mrs. Hart knew that her baby had been named.

Dr. Hart had been standing quietly in the doorway. When each had had a chance to see the baby, he came forward and greeted them kindly. He explained that Mrs. Hart and the baby were very tired from the long journey and would need rest for a day or so. Quietly the children filed through the door and ran away into the village. They had much respect for "The Tall One."

That evening Doctor Hart and the villagers held a meeting around the camp fire. Everyone was there except Mrs. Hart and the baby.

"I tucked them both into bed for the night," the doctor explained, when everyone asked where they were. "But I promise that Mrs. Hart will soon be

(Continued on p. 8)

BOMBA AND LITTLE ASHES OF FIRE

(Continued from p. 7)

rested enough to come into the circle with us."

The natives all nodded their approval. They seemed to realize how tired their friends must be.

Everyone sat cross-legged, squatting on the ground, even Doctor Hart, for he always tried in every way to make his people feel that he was one of them.

They sang songs and clapped their hands in rhythm. Then Doctor Hart told them about the pagant they were going to have. His message of the evening was about the birth of Jesus. The story was one they had heard many times. They never tired of hearing it.

Presently one of the people asked about the gifts that had been promised.

"It is so near Christmas that Mrs. Hart and I have decided to wait until the day of the pagant to open the missionary boxes. We will have a Christmas party and everyone will receive gifts from their friends in America."

There were shouts and grunts of excitement and approval and much mumbling under their breaths. Everyone anticipated the joy of Christmas time once more.

A few days later Mrs. Hart came to the meetings. She left the baby in the care of Moange, the nurse. Moange had been a wonderful and faithful servant ever since "The Tall One" and his wife had been with them. Her services had been more or less forced upon them from the beginning. Now she was a permanent fixture in the Hart household.

The family and the village children began to work very hard on the pagant. Doctor Hart let them use his big flashlight to light up the improvised manger.

There was much practicing and fixing of costumes. The older boys helped the doctor build a small platform. They hung curtains on a pole behind the platform for a backdrop, and also in front so that they would hide the platform until time for the pagant. By then they could be pulled back by two of the girls.

The day of the pagant soon arrived and everyone was excited. The missionary boxes were opened and many useful things were found in them that could be used in the pagant. Gifts were passed out to everyone. Songs were ringing everywhere throughout the village. It was a joyous occasion.

Many consultations were held that day. Mrs. Hart was the happiest one of all as she took a tuck here and a pleat there. She fixed hems on robes, and found safety-pins and sewed on strings. Her nimble fingers had a part in almost everything.

Once in a while Mrs. Hart tipped onto the porch to look tenderly down at the sleeping baby. Moange always was at hand, smiling lovingly at them. These two were her own special charges.

"Don't you worry about that child now!" Her bright maroon eyes shone.

"I'm not worrying Moange. I know I'll never have to with you here to take care of her. I just have to take time out once in a while to be with her. The first thing you know she won't be a little baby any more. I want you to put her in her little carriage and come to the service this evening. This is Christmas Eve. We wouldn't want you to miss seeing the pagant. The children have worked very hard to make it a success."

"You are always so thoughtful of everyone Mrs. Hart, it's no wonder that the villagers love you so."

"Why Moange, I guess it is because I love them, too."

"You sure do, Honey! Everybody knows that, and no mistake."

About that time they heard a knock at the front of the cottage. "I'll go Moange. It is probably one of the children."

"You are going to be awfully tired when this pagant is over, I'm afraid. You haven't rested one bit since you started working on it."

"People never get tired doing the Lord's work, Moange."

• • •

The time for the pagant finally arrived. Large torches were burning at each side of the platform, and the curtains were drawn. There was a buzz of excitement as the villagers filed into the clearing and took their places on benches made out of logs.

Everyone became quiet as Doctor Hart appeared through the curtains. There was a short prayer. Then two little native girls drew back the curtains.

Bomba, dressed in a blue and white robe, her little shiny black face gleaming in the firelight, rested on a bed of straw on the little platform. Sahran-go, the tallest native boy, played the part of Joseph. Each recited their

Mourn Famed Doctor Helen MacMurphy

Dr. Helen MacMurphy, CPE, died October the 8th at Queen Elizabeth Hospital. The readers of the Evangelical Truth remember the very interesting and popular articles printed under the heading "Health for Every Day" written by Dr. Helen MacMurphy for the Evangelical Truth. These articles were widely read and appreciated by Ukrainians.

We reprint from the Evening Telegram Obituary of this outstanding woman scientist.

"Recognized as one of the 10 leading women physicians of the western world.

Dr. MacMurphy was one of the first women to graduate in medicine from University of Toronto. She completed the course with first-class honors in medicine and surgery in 1901.

Famed internationally for her work in child welfare, she was also an outstanding authority on multiple phases of public life, and author of a number of books.

Born in Toronto, she was the daughter of the late Dr. Archibald MacMurphy, one-time principal of what is now Jarvis Collegiate.

Dr. MacMurphy received her early education at Toronto Normal School, then studied medicine while an English teacher at the Old Grammar School.

FIRST INTERNE

She was the first woman to intern at Toronto General Hospital, and first Canadian woman to study under Dr. William Osler at Johns Hopkins Hospital, Baltimore.

As an author, she gained nationwide recognition with her Little Blue Book, known to generations of Canadian mothers.

Her other books included Handbook of Child Welfare Work in Canada; Hospital Map of Canada; Mother, a Little Book for Women;

Mother, a Little Book for Men and Good Food for Little Money.

In 1949, Dr. MacMurphy was named one of the western world's leading women physicians, at a special convocation of Hobart and William Smith Colleges.

In 1934, she was made a Commander of the British Empire, and five years later was elected an Academy of Medicine life member.

Dr. MacMurphy worked for both the Ontario and Dominion Governments. She was for seven years provincial inspector and assistant inspector of hospitals, prisons and charitable institutions. During the years 1920-1934 she was chief of the division of child welfare and public health, Dominion Government.

As a private practitioner in Toronto, Dr. MacMurphy specialized in child care, obstetrics and gynecology. She was also associated with Toronto General Hospital and faculty of medicine, University of Toronto, and lectured at St. Margaret's College, Haverall College, Branksome Hall and Bishop Strachan School.

RETIRED IN 1934

After her retirement in 1934, she continued to write, and many of her articles were widely published and taught in provincial Normal Schools.

In 1950, she received an honorary Bachelor of Medicine from the University of Toronto, and attended, with a dozen other graduates of half a century ago, the University's medical convocation for that year.

She was an honorary member of the University Women's Club, a past president and honorary member of the Women's Canadian Club, and member of St. Andrew's Presbyterian Church."

memorized Scripture line easily and calmly.

Two little kids nestled in the hay, their little woolly heads bobbing up now and then questioningly. They bleated with baby voices.

Some of the other native boys were dressed in old robes and long dresses or blankets. One of the boys carried an old curved-handled umbrella for a shepherd's staff. Everything was beautiful. The things in the missionary boxes had come in very handy for the pagant.

Carols rang through the jungle and the tropical stars shone down upon the ting Bethlehem scene.

One of the stars seemed to shine a little brighter than the rest as they sang "Away in a manger..." and "Oh, little town of Bethlehem..."

Doctor and Mrs. Hart had joined Moange and the baby. They looked on with great pride as these black children of their, children both young and old, raised their voices and sang with all their hearts.

The Harts experienced one of the happiest moments in their lives knowing that these people were truly followers of the Christ-child whom God had given even unto them as their personal Savior.

—The Instructor.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стемці мої“

Рік XIV. Число 11. Торонто, Онт.

ЛИСТОПАД

1963

NOVEMBER

Торонто, Онт.

Рік XIV. Число 11.

ЯЗИК

„Ним благословляємо Бога і Отця. І ним проклинаємо людей, що створені за подобою Божою. І тім же уст виходить благословення і прокляття. Не подобає, браття моє любе, цьому, таї бути“.

Лук. 9: 4-10.

Всі народи мають приказки про язык, які становлять підсумки народного досвіду і вислів його мудрости. Людство додержується однієї думки щодо великої сили слова і негативних наслідків, коли словом зловживають. Ось які думки окремі народи про язык. Греки: „Хоч язык малий, слабкий і без костей, але має силу розривати і вбивати“. Турки: „Язык нищить більш орди, ніж це робить меч“. Перси: „Довгий язык — скоро смерть“. Кітйайці: „Язык може сказати слово, що його скоріше перевищує біг коня“. Араби: „Скарбниці языка — це серце“. Найкраще про язык подає Святе Письмо: „Хто стереже уста свої і язык свій, той од біди життя оберігає“.

Слово може убити людину фізично, пригнітити її, відібрати її силу до життя. Слово може вбити людину духовно, знищивши щастя, дружбу, надію, невинність і віру. За спостереженнями апостола Якова язык подібний до смертоносної отрути. Така отрута спричиняє смерть в найменших дозах і шкритися за незвичайною швидкістю. Обговорювання неминуче руйнує не тільки людей, що його ширять, а й товариство, в якому вони перебувають. Візьмімо хоч би великий корабель. Його збудовано з сталевих плит і великої кількості залізних і дерев'яних частин. Що ж неминуче все це разом? Сталеві бідти. Вони роблять корабель таким міцним. Якщо відразу попитати всі бідти з корабля, то він розпадеться і всі, що на ньому, гинуть.

Кожна родина, церква й організація подібні до корабля. Вони складаються з певного числа осіб, пов'язаних разом. Що їх в'яже? Правда і довіра. Як би всі осуджували б один одного і говорили неправду, то не було б довіри і існування родини, церкви чи будь-якої організації було б неможливе.

Рано чи пізно вони розпался б.

Дуже небезпечно мати на кораблі особу, яка, маючи відповідний прилад, тільки й те робила, що скрізь витягала бідти. Таким приладом, що витягає бідти, в кораблі людського спілкування, є людина з безконтрольним языком, що завжди обговорює інших. Люди з таким языком дуже небезпечні. У Св. Письмі сказано, що під языком у них отрута гадюча.

Очорнювання є одним типом зловживання, переслідування є іншим типом надування языка, що його осуджує Св. Письмо. „Ним проклинаємо людей, що створені за подобою Божою“. Ті, хто носить ім'я Христа, проклинаючи своїх братів і переслідують їх. В Римі і до наших днів, раз на рік, у спеціальному богослужінні, папа проклинає всіх християн, що інакше думають. Постанови всіх соборів ритуальних церков кінчаються формулою прокляття. Протягом вісімнадцяти століть вони твердили: „Якщо будь-яка людина іншої думки, то нехай вона буде проклята“. Вони забували і забувають, що людина носить образ Божий і, проклинаючи іншу людину, вони проклинають цей образ. Чи не досить для кожної людини з страхом і трепетом дбати про своє власне спасіння?

Людина з безконтрольним языком завдає насамперед великої шкоди сама собі. Деморалізуючи власний характер, така людина не матиме життя вічного. У 21 год. кн. „Відкриття“ описано у надзвичайній потісній і повній красі формі вічний горді. За Св. Письмом у цей горді не відряди ті, хто робить „гидоту і неправду“.

Друга величезна шкода безбожницького языка, що його неможливо оздоровити. Увійти собі, що побудовано терасами гати, кожна наступна нижча від попередньої. Якщо перша гать

проветрється, то наступна повинна витримати подвійний тиск води. Якщо вона не витримає, то наступна має стріхити подвійний тиск. Отже через знищення першої гати може бути зруйнована вся будова терас. Безконтрольний язык саме й становить той перший провіс, який важко сконструювати чи виправити. Спробуйте зібрати мішок пір'я, розвіяного вітром. Навіть коли очорнення спростоване, лишається упредження, як кажуть, поки правда виступить, то брехня босоніж вступить обійдеться.

Третя шкода безконтрольного языка полягає в неприродності очорнювання. „Не подобає, браття моє любе, цьому так бути. Чи ж кривця з одного джерела випускає солов'як і гіркий? — питає апостол. Хіба може смоквінці маслинні родити або виноградна смоква? Що ж таке зло, є злом тому, що воно проти природи, щось чуже і зовнішнє для неї. Язык має призначення благословляти, а не проклинати, тому всяке очорнювання неприродне і каліє собою зло. Всякий, хто очорнює іншого, робить із себе щось дивовижне і вся природа проти нього.“

Нарешті четверта шкода безконтрольного языка гнідиться в самому характері очорнювання. Такий язык, як сказано у Св. Письмі, запальює од геєни. Очорнювання — це праця диявола. Саме слово диявола значить — той, хто очорнює. Вперше він виступив, як сказано в Біблії, з очорнюванням характеру Бога. „Бог знає, що так скоро як поміститься з нього, підірветься сам очі і буде як боги“.

В кінці Йоана діяло очорнює Йоана перед Богом: „Чи то ж Йов дармо такий богобоязливий?“ Фарисії не могли заперечити праці Христа, бо ж Йі наочно бачив кожний. Тимто вони приписували Йі силі Везувіуса. Саме при цій нагоді Христос сказав, що люди відповідатимуть за кожне слово, бо так скаже проти Святого Духа, той не матиме прощення в цьому і в майбутньому віку.

Бачити божественну правду і називати її диявольською — пекельне зло. Як же боротися з цим злом? Ми можемо знати зло, але не мати сили в собі його перемогти. Знання — це тільки допоміжний засіб. Тільки любов'ю можемо виконати закон. Людина, що любить Бога і людей, не буде не проклинати їх, не злословити.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Сторононько рідна!..

Сторононько рідна!
Коханий мій краю!
Чого все замовило в тобі,
замікло?
Де-не-де озвється пташнина
несміло,
Немов перед бурєю
В темному гаю,
І знову замовкне...

Як глухо, як тихо...
Ой, аїко!

Ся, де це бо ти, воле,
ти, зоре темна?
Чому ти не зійдеш на землю
із неба?

Осяяти землю безшасною
треба!
Ти бачиш, як все в нас
покрила ніч темна?

Ти чуєш, як правду неправда
скрізь боре?
Ой, горе!

О, люде мій бідний,
моя ти родино,
Брати мої вбогі,
закуті в кайдани.
Палаять страшний,
незагойні рани?
На хоні у тебе,
моя Україно!
Кормиту тяжку хто розб'ить
нам поможе?
Ой, Бже!

Чорчіль — лавреат нобелівської премії

Шведська Академія надала нобелівську премію з літератури першому міністрові Англії серві Вілстону Черчілью. 30-го листопада ч.р. Черчіль відсвяткує день свого народження, а в грудні поїде до Стокгольму, щоб особисто одержати з рук короля Густава Адольфа диплом лаврета, золоту медаль і чек на 83 тис. доларів.

В. Вороніска.

БОЖА І САТАНИНСЬКА ЕВАНГЕЛІЯ

„Бо я не соромлюся євангелія, боє воно — сила Божою на спасіння кожного, хто вірує.“ — Рим. 1:16.

„Шукайте ж найкращі цвинтарі Божого Я правди Його, — а все це вам доведеться.“ — Єв. Мат. 6:12.

„Поправляй, поправляй книгу Я тоді: Коли хто не народиться згорі, то не може він бачити Божого цвинтаря.“ — Єв. Іо. 3:1.

Апостол Павло в листі до християн столиці колишньої Римської Імперії зазначає, що він не соромиться євангелієм Христовим. На світанку християнської ери треба було мати велику відвагу й особисту віру в відроджувальну силу євангелію, щоб без байдужого страху її проповідувати.

До проповіді євангелію ставилися тоді з презирством і праворівні жиди, і зарозумілі із своїх філософських наук — греки і горді володарі тодішнього світу — римляни. Вони всі вважали смішним, щоб якийсь там вчорашній тудишній, видавши себе за месію і скінчивши своє життя на шибениці, за спробу замку на римське панування в Палестині, мав нести спасіння світові.

Такої думки був колись і Павло. Він належав до найзаклятих гнобителей християнства. Коли ж на нього зійшло світло благодати Божої, він зрозумів суть ідеї Христової. Ідеї ця зводилася до того, що при всій своїй зарозумілості, тодішній світ конав в моральному занепаді, що вяртувати його могло тільки морально-духовне відродження, тобто добровільне підкорення людини Богові. Цього спасіння від загислих потрєбували і жиди, що потонули у формалістично-зовнішній побожності, і погани, що відійшли великою мірою від зацїнальних природних заквнів життя.

Свідомість коначного внутрішнього духовного відродження людства, якщо воно не має загинути цілком, і що це може тільки зробити проповідь про Христа, зробила Павла фанатичним носієм ідеї царства Божого, не зважаючи на всі, що цієї правди ще не розуміли і котилися в піррву занепаду. Чи ж можна було при наявності таких фактів соромитися євангелію, яка була і є єдиним засобом порятунку тих, що поганіють? Злочинном і ганьбою було б не рятувати їх. Пізніший жалюгідний розвиток історії людського народу і Римської держави цілком підтвердили ставлення до цієї справи Христа.

До 1939 року Європа жила

таким життям, як теперішня Америка. Скрізь ширили думки, що наука заперечує християнство, що християнство являє собою застарілий пережиток, що це нерелеванна утопія, якої неможливо здійснити в практичному житті. Зокрема твердили, що релігія потрібна державі для кращого поневолення мас, що її потрібують капіталісти для ліпшого виписку трудящих, що проповідники це люди, які не бажують працювати, що християнство врагає нікому і нічим не допоможе. Скрізь вимагали ширити в народі науку, підняти культурний рівень, використати технічні здобутки, дати людям краще життя і вони самі стануть кращі.

Я бачив убоге життя українського народу в Західній Україні, підлеглій Польщі. У мене не раз вже тоді, коли я був проповідником, з'являлася думка: як справді згадані твердження мають під собою ґрунт? Адже люди повинні мати добре й цїнаське життя.

Всі ми суміви, чи треба ставити проповідь євангелію на першому місці у відродженні людини і суспільства, розсіляти большевизм, які захопили Західню Україну. Власне найбільше закидали християнство комуністи і їх прихильники. В місцевості, де мене застали большевики, знав я одного комуніста, який був дуже захоплений ідеєю комунізму, хоч тільки теоретично, і до мене ставився він з неприхованим презирством. Переживши кілька часу комунізм на практиці, він одного разу зауважив: „До сі ми — трудящі, були наймитами, а тепер будемо рабами“.

Грецьке слово євангелію в українському перекладі означає „доброю новину“, „доброю вістку“. Причиною того, що багато теперішніх людей соромляться євангелію, цієї доброї новини, недовіряють їй, полягає в тому що в світі появилися людські євангелію, тобто сатанінські „добрі новини“. Сатана дуже спритний. Хоч його мають за злостим і роґам, проте він завжди приходить до людей в такому вигляді і з такими аргументами, що нікому

і на думку не спаде, що він має справу з дияволом. Він приходить до людей, як політик і соціальний реформатор, як людина науки, філаософ, письменник, поет, навіть як релігійний проповідник, чи новатор, або „віруючий“ християнин з Біблією в руках.

Таким він приходив у цей світ і в нашому столітті. Жидиїні злочини в усіх країнах за останні 30 років, мелюся страхоті другої світової війни, безперечно, сталися більш в наслідок сатанінських „євангелію“. Адже й сьогодні тут, в Америці і Канаді, часто можна чути: „Мені Біблія не потрібна, це чужийка для нецивілізованих людей“. Або: „Ми не потребуємо ніякого Христа. Лейні і Сталін спасуть людей. Це миші Христ“.

Сатанінсько-комуністична „євангелія“

„Євангелію“ комунізму проповідувала рівність, братерство і волю, знищення багачів-капіталістів, усунення виписку. Влада мала перейти до рук народу, землі селянам, фабрик робітникам. Вона проповідувала рівний заробіток, кількохдинний робочий день, безплатну освіту, свободу всім народам, ліквідацію тюрем, категорії і поліції. Говорилися про скасування посад генералів і офіцерів із золотими погонами, про ліквідацію релігії — опію народу, мовляв, освіта техніку, стануть джерелом поступу, доброту й справедливості і т.д. Все це звучало ангельським співом, що зачарувало некритичних людей. І сьогодні багатьох людей в країнах, що ще не обізняні з ко-

мунізмом на практиці, ці закони приваблюють, заляморочують.

Комунізм у пропаганді своєї ідеї користується тільки брехнею і замовчуванням своєї жалюгідної життєвої дійсності. Одного разу я запитав комуніста: „Невже ви не вірите тим жидиїні, що іноді надходять із завізаної засадки, які своїм змістом дають зрозуміти про жалюгідне життя там?“ На це він відповів: „Ви ще не знаєте американської цензури. Вона не допускає до Америки листів, де пишуть добре про Советів“. На такий огидний заборозничок побудував всі комуністична пропаганда про „рай“ в їх країні. Дійсність говорить зовсім про щось інше. Візьмімо хоч би такі факти.

Україна пережила два рази страхотний голод. Найжальніший був 1933 рік, коли то 7,000,000 чол., робітників, селян, дітей, інтелігенції згинуло з голоду, який свідоом організував злочинний большевицький уряд, щоб примусити селяні віддати все своє майно державі і перейти на працю до колхосів. Адже були часті випадки, що люди їли людей, а матері своїх рідних дітей. І це було тоді, коли в Україні був багатіший врожай і збіжжя вивозили за кордон.

За 30 років від комуністичною владою, населення України на багато мільйонів зменшилося. Такий жалюгідний факт ми маємо в країні, де природний приріст населення до 1914 р. був найбільшим в Європі. Правда, на зменшення населення України вплинули не тільки голод і низький життєвий рівень (Продовження на ст. 3)

Кров'ю написана книга

До ВВП Андрія Вишинського, Голови делеґації уряду СССР до ООН, Нью Йорк, США.

Високоповажний Пане!

Союз українців жертв російсько-комуністичного терору уважав за вказане надіслати Вам 1-ий том Білої Книги про чорні діла Кремля, як вступну частину з обвинувального акту про злочини, народоубивчі дії Вашим репрезентативного уряду СССР.

Ми, як кобшійні громадяни СССР, кобшійні робітники й селяни України, ми, жертви Вашого терору й політики народоубивства, переслали Вам

перший том нашої книги, як початок нашого обвинувального акту, але, ми Вас запевняємо, що ми його продовжимо в кількох томах. Якщо Ви, як уряд СССР, посьмієте заявити, що в цій нашій кров'ю написаній книзі є хоч тїя якісь несправди, то Ви маєте можливість за оскорження Вами репрезентативного уряду покласти авторів цієї книги перед суд, але не Ваш, советський „суд“, а справжній демократичний, незалежний міжнародний суд, де ми підтвердимо перед всім свідом правдивість всіх злочинів народоубивства, поштовених Вашим урядом.

С. Палайний, голова Союзу І. Санду, секретар

БОЖА І САТАНИНСЬКА ЄВАНГЕЛІЯ

(Продовження з с. 2)

вель, багато киничий, як був за царя, а в масові розстріли, розбодування й переломлення тюрми, жаківні сибірські концетраційні табори, в яких гине і тепер понад 14 мільйонів чол. комуністичного "раю". Шліпона, доноси й розстріли — такі характерні риси справжнього підсовєтського життя в більшовицькому царстві.

Ленін, прийшовши до влади в 1917 р., писав: «Вкратчєхте усунути і капіталізм а зникне число злочинців. Тоді тюрми будуть зняті. Іх переустатують на школи й музеї. В переходовому часі від капіталізму до соціалізму не треба буде винуватити карати, а лікувати, тобто треба буде з допомогою відновлення життя виконати зробіти їх корисним членами нового соціалістичного суспільства». Згодом виявилось, що ця проповідь сатанинської "євангелії" була цілковито ілюзією. Навпаки, в большевицькій Росії скоро відлучили гострий брак в'язниць, а сам робітник став державним рабом. Большевики в своєму задивиненні, карачон невинних людей, побоюючись, як той лютий ірод, за своє незаконне панування, знищили:

В першому голоді в р. 1921-22 населення до	6,000,000
В першому тюрмі 1917-1923 р. зникнуло інтелігентів, академіків, професорів, письменників, художників, вчителів і студентів	160,000
Старшин, урядовців і буржуазії	740,000
Поліції та жандармерії	50,000
Духовенства	40,000
Селян і робітників	1,300,000
Розстріляно в Чехії в 1929-30	2,050,000
Другий голод (колективізація) 1930-33	7,000,000
Ліквідація "кулаків"	750,000
Розстріляно в ГПУ-НКВД 1933-37	1,600,000
Розстріляно в "Єваській чистці" 1937-38 р.	
Старшин Червоної Армії	30,000
Комуністів протиставників	340,000
"Ворогів народу", воєнків і інтелігентів, робітників і інших	635,000
НКВД розстріляло в 1938-47 р. старшин і молодшого командного складу	23,000
"Ворогів народу", "шліпона", "шкідників" і інших	2,720,000
Вмерших в концетраційних таборах	21,000,000

Отже, від часу приходу лосіа комуністичної "євангелії" до влади, від 1917 до 1947 р., від руху душолюбів, що обіцяли скасування тюрем і перестатували їх на школи і музеї, загинуло 44,438,000 чол., не враховуючи тих, що загинули на фронтах і в громадянській та останній світовій війнах (Ш ширин взято з більшовицького журналу "Ренессанс").

Свободи слова й думки со-

ветський "рай" не визнає. Тут голодний робітник ставановськими "методами" праці примушують робити за кількох, а платять за вироблену кількість продукції. За найменше спізнєння на роботу—тюрма і заставлення. Селянин за дуже мізерною платню змушений робити в державному господарстві. Загалом совєтські люди любуються добробутом тільки на пропагандисних картинах, а живуть обічниками.

Для боротьби з релігією большевики організували "Союз безбожників", який твердив, що ми знищили земних царів, знищимо й небесних богів! Майже все духовенство різних візантів було перетворене на кізна, магазини, ліхви для коней і т. д. Святування неділі скасували і запровадили п'ятний день відпочинку з тим, щоб трудящі відпочивали в різні дні. Батькам заборонено виховувати дітей в релігійному душі. Діти, що доносили поліції на батьків, вважалися героями комуністичної бати і вшани. Так зване "урівнювання жінок" в роботі приводило до того, що діти лишались без догляду, як безпритульні.

Нарід у своїй більшості хоч

що він цинить і любить тільки те, що надавав своєму власному і чесному працею.

Такої думки про комунізм християни, що ставлять євангелію Христову вище сатанинської "євангелії". Комуністи, добувшись до панування, нік не збираються випустити його із своїх кривавих, злочинних рук та віддати палати бідним і упоцідженним. Вєсь цей рух опертий на ворожнє до Бога та Його закону побудований на принципі цілком антихристиянському.

Наушчична "євангелія"

Якщо комуністи грали і грають ошуканство на соціальних інтернаціональних, миролюбивих почуттях народів, то нації, бачучи комуністичну загрозу для німецького народу, грали на національних і соціальних струнах.

Одного разу снід я в Німеччині на одній окритій чудовим лісом горі. Біля мене на сусідній лавці сиділи старенька німка і німець. Вони розмовляли голосно і я міг слухати їх розмову. Старенький німець, розчарований програмою німцями війною, твердив, що коли він слухав промову Гітлера ще до його приходу до влади, то він думав, що який цей дядько до цілі, в Німеччині почнеться тишячолітне царство, тобто Царство Боже на землі.

Гітлер проводив пропаганду досить хитро, беручи в основу провідання.

Зого "євангелія" зводилася до такої "радісної новини": німці найважливіший та найкращий нарід в світі. Вони скряжені іншими народами. Німцям територіально зафісно, їм потрібні нові земельні простори. Німецький нарід повинен жити зможним життям. Він повинен "зедлати всі німецькі землі, очистити німецьку худювість і тим позбутися християнства, як продукту жидівської духовності. Характерно, що комуністи, проповідуючи інтернаціоналізм, а Гітлер—націзм, разом всім своїм еством ненавиділи християнство і поборювали його чужою сердо.

Фізічне винищування жидів і опозиційних політичних партій, організація "Німецького християнства", о б м є ж є ним друку християнської преси, позоваблення молоді науки релігії в школі, арешти духовенства, прилученням Австрії, Чехії; напад на Польщу, неюдєське бомбардування і обстріл з літаків цивільного населення, винищування цілих народів, насиль-

не спроваджування людей на невідомі працю до Німеччини, утворення концетраційних таборів з газовими камерами й печами смерті, нищення полонених і т. д. — так здійснювали німці "яушчичну євангелію".

Свадьми німці твердять, що гайбви, кюю акрия Гітлер німецький нарід, неможливо змити за тисячу років. Один німецький проповідник з усього цього злюбив досить справедливий і "новок: "Якщо комунізм зав лаче свої успіхи своєму союзозі з сатанозю, то ми, німці, могли б були перемогти його тільки в союзі з Богом. На жаль, ми цього не зробили".

Божа євангелія

До 1939 р. людство багато очікувало від культури та поусту. Німці в цілому світі вважалися одними з найкультуристичніших народів. І справді, вони мали великі заслуги в історії людства. Вони зробили величезний вклад своєю реформою церкви. Вони дали чимало в ділянці науки, технічних винаходів, в письменстві, в філософії, в мистецтві, музиці і т. д. Зовнішній вигляд німецького краю чарував усіх своєю загосподарованістю, чистотою, порядком і зовнішньою крєавю. Німеччина вкрита масою шкіль і до того найвищою тіню. Проте все це, що ми називаємо культурою, наукою, прогресом не виртуало німецький нарід перед найгіршим злочинами. Отже, що є тоді культура і поуст? В даному разі нескінченний ланцюг гріхів і страхотливих злочинів як російських комуністів так і німецьких нацистів. В результаті цього людина обсеїдена в цілком повоєнєлє. Ці сатанинські "євангелії", обдурили людей і цілі народи, привели їх у жалюху руйну і рабство.

До 1939 р. в Європі скрєлє доводили, що церквина проповідує прб гріх не гілля модерної людщини. Це тільки спроба лякати людей, які цілком ще не такі зіпсовані. Люди від природи добрі. Псує їх убогість, брак освіти і вагаї несприятливі обставини, що їх оточують. Тепер же виявилось, що гріх страши й гірша дійсність, що церква мало звертала уваги на докладяє й вичерпне висвітлення цієї проблеми.

Людина насамперед повинна бути прихрищена з Богом через посередництва Христа, тобто бути вивєрєна з пут гріха і темноти. Вона повинна відпро-

(Продовження на с. 4)

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
ТІП. КИЇВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ
Published monthly. — Authorized as
second class mail, Post Office
Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном \$2.00. Окреме число 25ц.

РЕДАГУЄ — КОМПЕТ
Валері М. Федосов

Адреса редакції:
Box Burlington Ave.,
Toronto 4 Ontario

КУ 5282

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-57 Kalm St. West,

ТОРОНТО

Телефони:

Оф. WA 5570; Дом. BA 6082

“Непотрібна резолюція”

“Християнський Вісник” (Вересень-Жовтень 1953) у замітці під таким загальною критичною постановою собору У.Е.О. про заохочення Амер. Біблійного Товариства видати поправлений Куаїшівський переклад Біблій.

Собор У.Е.О. був примусовий шукати виходу, щоб задовольнити гостру потребу віруючих в Біблій українською мовою. Комітет в справі нового перекладу Біблій, що його покликало до життя Бритіське Біблійне Товариство на чолі з завзятим ворогом євангелізму митр. Огієнком, не подає ніяких ознак життя. Принаймні ні в світській, ні в євангелістичній пресі немає ніяких коментарів про їх працю. Можливо, що цей комітет вже не існує. Вся праця комітету, якщо вона є, оповита якоюсь дивовижною таємницею.

Редактор “Хр. Вісника”, який, на нашу думку, напевно належав до цього комітету, краще зробив би, виставивши докладні інформації про стан їх справи. Зрозуміло, що такі собор У.Е.О. такої резолюції не

ухвалив би.

Нарешті, чому український соборок-п’яти мільйоновий нарід має відновлятися перекладом Біблій, який за твердженням “Хр. Вісника” “узяв своє видання”. Знову, на підставі чого “Хр. Вісник” чи його дописувачі твердять: “Ми знаємо, що більшість українських протестантів є проти перевидання Біблій перекладом Куаїшівського. Що (хоча і де) провадив цей Біблійний лабісцит? Чому потрібно робити такі дивовижні твердження? Завали до віруючих, щоб вони звернулися з проханням до Американського Біблійного Товариства “не видавати Біблій” вразже читача своєю нехристиянським змістом. Віруюча людина на це сказала б: “Якщо вони хотять видавати це десяти перекладам, то нехай видають, бо це ж Слово Боже”.

Тільки сили тям боряться з поширенням Св. Письма. Радимо авторів замітки “Непотрібна резолюція” і редакторів посл. ап. Павла до Филиппіян 1:15-18. Петро Ореа

БОЖА І САТАНИНСЬКІ ЄВАНГЕЛІ

(Продовження з ст. 3)

Дитися, стати новим створінням. Зіпсована людина, а люди всі такі від природи, не може нічого зробити доброго. Христос говорить: “Зроджене від тила — тіло, а зроджене від духа — дух”. (Єв. Ів. 3:6). Отже, потрібне покавання і впорядкування промин минулого життя. Покавання означає ґрунтовну зміну в світогляді, переорієнтування всіх життєвих цінностей. Покаються — це значить дивитися на життя, світ і людей по-іншому. Христос, даючи людині повинна цілком відродитися. Тому Христос говорить: “Коли хто не народиться згорі, то не може він бачити Божого Царства” (Єв. Ів. 3:3).

Наука, техніка, культура й багатство самі по собі не вдосконалюють, а погіршують людину. Матеріальний і розумний розвиток людини, цінності якого не можна відкидати недоцінювати, повинні відбутися разом з духовно-моральним розвитком. Думка Христа: “Шукайте ж найперше царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться” (Єв. Мат. 6:33) — показує тут всю свою реальність. Будете спершу самі Божими, новими людьми, тоді зможете добрі речі робити в цьому світі; інші тоді самі по собі придуть в цей світ, як оwoч вашого доброго настановлення.

Без здійснення принципів Христової євангелії в особистому і суспільному житті, немає прогресу, немає майбутності. Тільки євангелія Христова, Слово Боже можуть спасти, оновити людину. За таких умов людина рве з старим гріховним та самолюбним світом, а стає на шлях нового життя, чесноти, любови та самопожертви. Змінити людину і змінити світ і порядки в ньому. Розвиток матеріального одочасно з духовно-моральним удосконаленням людини. В протиную розі людина опиниться в великій небезпеці і занепаді. Поліпшення людського життя в матеріальній ділянці, розумні соціальні реформи, культура, техніка й наука, — все це немислимі багатства, що їх посилає Бог людству. Треба тільки усунути негідні християнства прояви в житті християн та духовенства. Христос перший проповідав братерства, свободи та справедливості в цей світ. Це підтверджує Цей слова: “...

хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він Вам” (Єв. Мат. 20:26). “Хто чинить гріх, той нестане з Божого Кола. Сім отже визнають вас, то справді ви будете відані” (Єв. Ів. 8:34-36). “Благинні, що їх переслідують за справедливість, бо їхне Царство Небесне” (Єв. Мат. 5:10). Проте, що не можуть зробити безбожні, лихі люди і несправедливі дорогами, незалежно від того, яких би обіймали вони не застосовували. Або людина і світ спасеться, відродившись Христом, або за всіма своїми обійцями і надіями згине від свого “поступу”, хвалюби, гріха та ... атомної бомби.

На студентських зборах у Німеччині один німецький пастор сказав: “Ми бачили у всіх своїх стражданнях одних і других (нацистів і комуністів) і не бажали до нікого з них уподоблюватися. Ми хочемо залишитися тільки людьми в Христі, дітями небесного Отця, з свідомістю, що належимо до великої родини. Ми собі не чужі, а брати і сестри. Пам’ятаю, що про це посвячення, ми швидко розв’язали всі проблеми національного, соціального, класового та інтеркласового характеру, ніж як бумо розв’язати ненависть і розбрат між собою”.

Нехай нам Господь допоможе в нашому житті розрізнити сатанських від Божого і, оновлюючись духом Божим, словом євангелії Христової, йти шляхами, що ведуть до щасливого особистого й суспільного життя тут на землі і в блаженній вічності.

ПОВ’ЯЗКА ДІВІ МАРІ

А далі... рушавники

Як доносить американська преса, в Сирії знайдено пов’язку, яку носила Пречиста Діва Марія. Про це писав православний патріарх Антіохій Єфрем І. сирійському єпископові в США Америки, Атанасієві Самуїлові. Пов’язка була знайдена під вітальним церкві Св. Діви в Гомі. Церква ця є збудована в 69 році від того часу Св. Престі не був порушений. Пов’язка знаходилася у скляному нацині, яке під дотиком людської руки розсипалося в порошок. Справою цією зацікавилися християнський світ, як рівнож і вчені археологи, які вивчають знахідку, як об’єкт наукових дослідів.

(“Голос України” ч. 41 (200) 1953)

Від Поштового Відділу Виконного Органу Української Національної Ради

Щоб відзначити два 700-літні українських ювілеї, а саме: ювілей 700-ліття коронації короля Галицько-Волинського Держави, Данила, та 700-ліття від заснування Миста Львова — Поштовий Відділ ВО Української Національної Ради видає цими днями дві серії поштових марок.

Незбаром вийде також третя серія, що буде присвячена найвидатнішим українським державним мужам — борцям за українську демократію І. Мазепі, Б. Іванічковику та С. Баранові.

Пам’ятаючи, що українські поштові марки є не лише видатним засобом нашої пропаганди між чужинцями, але й частковою матеріальною підтримкою нашого Державного Центру — просимо всіх прихильників Української Національної Ради і українських патріотів замовити ці три серії поштових марок за посередництвом Уповноважених Фінансового Ресурсу УНР-Ради, або в управах місцевих Товариств Сприяння УНР-Раді, або безпосередньо в Поштовому Відділі ВО Української Національної Ради: München 25, Dänkeplatz, 4/0, Germany.

Ціна першої і другої серій по 0.50 NM, а ціна третьої серії — 1NM, або їхня рівноцінність в чужих валютах.

При замовлюванні поодиноких серій простяється винятковий належність міжнародним поштовим купонами: серії I і II по 2 купони, а серія III — 4 купони.

Рецензія

Проф. Мирон Доляницький
“ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ”, Київ-
 гарма і Видавництво “Батьків-
 щина” в Детройті, 1933,
 ціна \$1.50

Цей досить стислий підручник “Географії України” прекрасною написаний і своїм змістом цілком відповідає потребам самоосвіти. Рекомендуюмо нашим читачам якнайшвидше ознайомитися з цим підручником, щоб справді мати можливість собі уявити нашу чудову Батьківщину — Україну.

Звичайно, полекудам в підручнику є твердження не переконливого характеру. Напр., на ст. 67 сказано: “У 1939 р. були на українських землях 24 великі міста з населенням понад 100 тисяч”. Як же це саме міста? Дуже складно сказати про Донбас, тоді як його значення для України надзвичайно велике і т. д.

Проте ці огріхи автор напевно виправить у наступному перевиданні. А покищо поява цього підручника є великим вкладом у культурну життя українського суспільства на еміграції. Особливо вражає в підручнику справжню українську мову. Візьмо хоч би який уривок (ст. 25): “Всі подільські річки плывуть широкими, забатеними долинами, а вздовж кожної річки повно рукавів, старців, охоб, озерець, підмокліх лісів, мохових рудини і т. д. Володіли між долинами річками такі низькі й плоскі, що з весною, коли павути снігові води, або вліті, коли випаде довга самота, всі річки лущаться з собою і творять одно велике озеро. “Тоді видно на Поліссі лиш небо, воду й у воді потопляють ліс”.

Прекрасно! Радимо цей підручник кожному прочитати.

I. 3-ю

ПІВРОКУ БЕЗ СТАЛІНА

“Нью Йорк Таймс” у статті з 6 вересня ц. р. намагається з'ясувати, чи справді ставлять в СРСР зміни після смерті Сталіна для вільного й широкого життя, які могли б запровадити до ліквідації диктатури, внутрішнього й зовнішнього напруження, створеного диктатурою “Нью Йорк Таймс” з розпачем констатує, що в СРСР і тепер керує завізана диктатура, як і за часів Сталіна, і що населення перебуває під владою того самого тоталітарного апарату.

Кость Гордієнко-Головоко

Заходами Управління Осередку Спілки Визволення України в Торонто та Станісден Братства І-ї Дивізії УНА 4-го жовтня ц. р. у залі української греко-католицької церкви в Торонто відбулися спільні ширші збори, на яких п. д-р П. Шкурату виголосив доповідь на тему: “Національний Провідник — Кошовий Запорізький — Січі Кость Гордієнко-Головоко”.

Доповідач зумів з любов'ю вирізбити монументальний образ цього державного мужа, національного провідника і героя, воєнної сили, глибокої мудрості і кришталючого характеру зразкової людини.

Цей військовий провідник становить взірцеву послідовної боротьби за Самостійну Україну, винищуючи московського наїзника.

З цих славних кошових пов'язаний ряд героїчних битв, особливо біл під Царичанкою, коли він розгромив москалів, ідучи назустріч гетьманові Мазепі і Карлу XII-му, щоб з ними об'єднатися проти Москви. Після програної битви під Полтавою, на вигнанні він разом з гетьманом Орликом укладав Українську Конституцію, яка й сьогодні має неабияке значення.

Та козацький дух не давав йому спокою на чужині і він пробивався нелегально на Україну, підіймаючи козацькі шаблі проти московських наїзників.

Концерт Української Капелі Бандуристів

2 листопада ц. р. в Торонто відбувся черговий концерт Української Капелі Бандуристів під мистецтвним проводом Григорія Китастого і Володимира Божика. Зал Мессей Гол не змогла вмістити всіх тих, що бажали бути на концерті. Серед публики була досить поважна кількість і не-українців. Концерт пройшов з незвичайно великим успіхом.

Цікаво, що білети на найкращі місця на концерт були розпродані за місяць наперед ще перед тим, як концерт було оголошено. Очевидно, що ці нагороджені білети діляться приятелі, знайоми і одностайні тих, хто зазавдав продалежко. Так не повинно бути. Звичайно всі білети даються на продаж публіці одночасово з оголошен-

ням. Доповідач відсилав тіні, якіми вороги затемнюють наших національних героїв, і серед них заговорив до нас славний Кость Гордієнко-Головоко, у повній своїй величч. І так кожному з присутніх хотілося бути подібним до нього у національній честі, відвазі і твердїй послідовності...

Доповідач, що тривала понад годину, пролетів, була енергійна і цікава.

На зборах було понад 200 осіб. Гарячими оплесками дякували присутні доповідачеві п. д-ру П. Шкурату.

П. Колясник інформував присутніх про акцію членів СВУ проти комуністичного зборища, т. зв. “Конгресу миру”, яке відбувалося в Мессі Гол і на якому промовляв голова цього ж “Конгресу миру” в Канаді комуніст з-під прізви, ренегат Джеймс Г. Едінкотт.

Ця подія набрала широкого розголосу серед англомовного канадського світу. Мова йшла про те, як члени Спілки Визволення України на цьому “Конгресі миру” розкидали з балюконів і в’ятерії протикомуністичні листівки, виступаючи проти канадського Юді Джеймса Г. Едінкотта.

На закінчення збори проспівали національний гімн “Ще не вмерла Україна”, після чого вступили в члени СВУ.

Відрізки Інформації і Преси СВУ в Канаді

ним в пресі і хто приходить перший їх купувати той має нагоду дістати краще місце. Розпродаж білетів з під поли та ще й за місяць наперед перед концертом є зловживанням довір'ям загалу.

Хворі марення

У жовтні ц. р. відбувся в Ошаві ХУЗ “З'їзд “Об'єднання поляків у Канаді”. З'їзд від імені цілого Об'єднання заявив: “Польонія, організована в “Об'єднанні поляків у Канаді”, всім серцем підтримує польський уряд в його домаганнях втримати одичні і в’ятерські землі по Одру і Нісу. Рівночасно ми прагнемо, щоб корінні польські землі з Вільном і Львовом стали знову складовою частиною польської вітчизни”.

Як видно, поляки й досі ще хворіють на імперіалістичну гарячку. Про це ми можемо тільки сказати: “О, мрії, мрії”...

Яр СЛАВУТИЧ

Смерть Івана Мазепи

(Уривок)

Без перемоги і без слави,
 Не на привільних ділах трава, —
 У хаті, біля вікна Майдана
 Творець мозаїчної держави
 Іван Мазепа умирив.
 Стояли мовчливі надоквола
 Повиті жалем козаків,
 На рубціванні сматі чова
 Струммили відблиски свічки.

Та ось важкі труженні руки
 Засиділи поринаю, як колись,
 І для останньої науки
 Саова протягнуто погляди:
 “Під панауванням ніхотіття
 І домагає козацьких прав
 І всенародної просоти
 По шоклах ширю тильняву
 Шоб — опоганений Московою —
 Наш край до світої мети
 Під неучкою бувалою,
 Як за Богдана, повести.
 Нехай же кріпше й ваше серце
 І ваша буйна голова
 У мирний час і в битві-герці
 Не забуває ці саова:
 На сауваження України
 Своє життя, свої думки,
 Душі горини, гнів палкий, —
 Усе віддати їй повніш”...

І гетьман змовк. Важкі повіки
 На очі твої опустив
 І, заспокоєний, навіки
 Сумирно, вільном сон спочив.
 І хоч навіки мовчави браття,
 Та длі свічі у головах
 Палали владно, як багаття,
 Як непогашені завіття
 В полтавській битві на степах.

ЩО КОШТУВАЛА ЛЮДСТВОМ КОРЕЙСЬКА ВІЙНА

За неоповіаними даними, втрачає США в корейській війні вносить 142,277 осіб. В тому числі вбитими нараховується 25,604 особи, ранених — 103,492, зниклих без вісті — 8,529.

Втрачає США у першій світовій війні біля: 364,800 осіб, в 2-ій світовій війні — 1,125,369.

Втрачає всіх інших союзних держав в корейській війні вносить — 47,500 вбитих, 146,000 ранених, 9,450 полонених (остання цифра відповідає тільки чиселю, що його подали комуністи, погоджуючись на обмін полонених). В тому числі к о р е й ц і нараховують тільки вбитими в боях до 45,000 воїнів і старшин.

Втрачає комуністи за підрахуванням альянті стьають до 1,540,000 осіб, в тому 120,000 полонених, Китайські “добровольці” втрачають в боях вбитими і раненими близько 900,000 осіб, північні корейці — 520,000.

За залізною заслоною

Готуватись до... „волинкі дати“

На недавніх зборах „Спілки радянських письменників“ М. Баклан закликав усіх присутніх, щоб, готуючись до 300-річчя возз'єднання України з Росією, у художніх творах відобразити „як у дружбі з російським народом зміцнюється економічною Радянська Україна, зростають її люди - робітники, колгоспники, інтелігенція, як виконується мих почуття патріотизму, інтернаціоналізму, почуття дружби до братніх народів“.

Інститут історії Академії УС СР має підготувати публікації на тему „Тісно зустрічі/всесірне свято — 300-річчя возз'єднання України з Росією“. Проте, як повідомляє „Радянська Україна“ з 4 жовтня ц.р., головні видання до цього свята будуть видані в Москві. Воно й зрозуміло. Побожують, щоб часом у Києві, борони Боже, не висвітляли по справжньому Переклєпавську річницю.

Увічнення пам'яті П. К. Саксаганського

Російська Телеграфічна Агенція повідомляє, що на знак увічнення пам'яті П. К. Саксаганського, на мармуровій меморіальній дошці, встановленій на стіні будинку (Київ, вул. Жданівського к. 96) золотими літерами вбито: „В цьому будинку жив з 1912 р. і помер в 1940 р. корифей української сцени, народний артист СРСР, Саксаганський Павло Карпович. — 3.6.1869—17.9.1940“.

Байдужість колгоспів

„Радянська Україна“ (19. 9. 1953) скаржиться, що мінеральні добрива вилежуються на залізничних станціях в Київській, Сумській, Житомирській та інших областях, порозкидані і псуються. Колгоспи не поспішають їх забирати навіть під шурові бурки“.

Звичайно, яка плата, така й праця.

ЧИ ПЕРЕДПАЛЯТИ ВИ „ЄВ. ПРАВДУ“?

Спілка Визволення України в Канаді (Оголошення)

Спілка Визволення України (СВУ) в Канаді повідомляє, що канцелярія Тимчасового Крайового Організаційного Комітету та Управління Осередку СВУ в Торонто містяться у будинку Гетьманів - Державників (вул. 362 Батлерс).

Канцелярія урядово щоденно від 7 год. 30 хв. до 10 год. вечора. У неділю від 3 год. поплудни до 7 год. вечора.

Тут ви маєте нагоду дістати матеріали про СВУ на рідній землі, про розбудову СВУ на вигнанні, різні видання часописів, журналів і наукової чи літературної праці. Ознайомившись з ними, бажаною можуть вступити до складу СВУ.

ВИТЯГ З СТАТУТУ СВУ

1. Загальні засади. 1. Спілка Визволення України загальнонаціональна, ідейно - моральна організація, що продовжує світлі традиції загально-національних українських організацій минулого.

2. Спілка Визволення України ідейний спадкоємець СВУ в Україні і відносно свою працю на чужині у духовому зв'язку з рідним краєм.

3. Спілка Визволення України діє на засадах християнської моралі і пошани до людини, на позиції визнання визвольної боротьби в рідному краю і ставиться з найбільшою пошаною до державницьких традицій українського народу.

II. Мета. 4. Мета Спілки Визволення України:

- а) боротьба за визволення України й українського народу з-під російсько-більшовицької окупації;
- б) боротьба за відновлення Вілюю, Незалежної, Соборної Української Держави в її етніграфічних межах;
- в) боротьба з комунізмом і

російським та іншими ворожими Україні імперіалізмам, зокрема з російсько-більшовицькою системою тиранії.

III. Членство СВУ, права і обов'язки членів. 7. Членом Спілки Визволення України може бути кожний українець (ка), з 21 року життя, що погоджується з основною метою СВУ, її статуту, і зобов'язується виконувати всі постанови статуту, акції СВУ і бути дисциплінованим членом СВУ.

9. СВУ співпрацює з кожною українською організацією, політичною партією, українськими політичними і громадськими установами, які визнають згадані вище ідейно-політичні постулати Спілки Визволення України. (З партіями комуністичними і прокомуністичними СВУ не співпрацює, але всіма засобами їй поборює). Отже, членами СВУ чи його прихильниками можуть бути члени інших українських загальнонаціональних, політичних, громадських і наукових організацій, члени українських партій, працівники українських політичних і громадських центрів, чи міжнародних центрів, при умові, що вони визнають статут СВУ“.

— Найвищим та законодавчим керівним органом СВУ є Велике Віче СВУ. Потім — **Пленум Головної Управи СВУ**. Нерешті — **Президія Головної Управи СВУ**.

У кожній країні діє: **Крайова Рада СВУ, Пленум Крайової Управи СВУ, Крайова Управа СВУ**. У кожному меншому поселенні діють: **Загальні Збори Осередку СВУ, Управа Осередку СВУ** чи **Уповноважений Крайової Управи СВУ**.

Управа Осередку СВУ в Торонто

Вісім років тяжкої праці

24 жовтня ц.р. Об'єднані Нації відзначали восьму річницю свого існування. Вісім років тяжкої, напруженої праці для здійснення інтернаціональної співпраці і для розв'язання економічних, соціальних і гуманітарних проблем для людства. Президент США Айзенгауер цілком влучно характеризував значення ОН в житті сучасного людства: „Об'єднані Нації репрезентують найліпше організовану надію людства замінити поле бою на конференційний стіл. Беручи на увагу, що кожний новий винахід науки приносить нові можливості для знищення світу, я вважаю, що ОН стають абсолютною потребою“.

НОВІ АТОМОВІ БОМБИ В СРСР

Московське радіо повідомило 18. 9. про те, що в СРСР за останніх кілька тижнів випробувано кілька нових атомових бомб. Американські чинники підтвердили правдивість цієї інформації. Поданою так само повідомлення, ТАСС висловив бажання советського уряду, щоб на основі відповідного міжнародного договору заборонити продукцію атомових і водневих бомб та атомової зброї.

НІМЕЦЧИНА НА ШЛЯХУ ВИПРОДЖЕННЯ

6 вересня 1953 року німецький народ під час виборів, блискучою перемогою християнських демократів, на чолі з д-ром К. Аденауером, засудив комунізм і нацизм, продемонстрував, що в ньому немає ніякого страху перед погрозами советського режиму, і що він з укладом советської політики не пов'язує своєї долі. Тепер майбутнє Німеччини безперечно пов'язане з західним світом.

Листи Читачів

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО МЕНЕ — Сердечно дякую Вам за надіслану мені „Євангельську Правду“.

Прошу Вас і надалі не забувати про мене, бо „Єв. Пр.“ приносить мені велику радість. Одначося подаю Вам мою нову адресу і залишаюсь з поважанням, Д-р. Валдик

Адреса:

Dr. Alexander Wacyk
Fleensburg
Klause Wackel 11 -
Germany

Українці!

До Радла вже недалеко. Спішіть з замовленнями на І том „Білої Книги про чорні діла Кремля“.

Використайте можливість поширити правду про Україну під російською комуністичною окупацією серед наших співграждан англомовного світу, підписавши їм „Білу Книгу“ в формі рідязного подарунку.

Ціна 5 доларів. Замовлення разом з „моней“ ордером слати на адресу:

„BUZERO“, 79 Ulster St., Toronto 4, Ont., Canada.

GO - SELL - COME - FOLLOW

By Ada M. Zimmerman

"I say, John, I haven't turned a page for the last half hour," and Tim Holcombe closed the ponderous book before him with an air of annoyed boredom. "I've read one paragraph six times, but couldn't repeat a word of it. I think I'll try a walk."

"Walk! How about a show and a night off!" drawled John lazily, puffing at a newly-lighted cigarette.

Tim said no more, but prepared to leave the room. Out on the streets the mad rush of the day-time traffic had ceased. The calm night air was gently rocked by cool breezes from the river. Now and then faint strains of music floated through the deep shadows, or across the dimly-lighted streets. Lights flickered from ninth and tenth story windows. Cars, as though unmindful of their rendezvous, ambled to and fro upon the avenue.

"A night off, indeed," mused Tim. John had already had too many "nights off." Too often Tim had bathed John's drunken face and stretched out his miserable, uncoordinated body in the hope of awakening in him the desire to become a man. Again and again drink had trapped the unwary youth in spite of Tim's prayer and pleadings.

Tim sauntered along the city streets and unconsciously turned to Riverside Drive and river front. He wanted very much to be alone. Yet, more than that he wished for some one who would understand. This was no time to be bending over

books. What could it be; this restlessness than kept recurring? Sometimes it gripped him as again to-night. At such times as this his friends maud little and his books much less.

Tim Holcombe dimly understood the hidden, unenduring of his soul. Having fallen heir to a half-knowledge of a truth he knew not whether to pursue it or to strive for blissful forgetfulness. He had made a feeble attempt at both.

For days New York had fulfilled the ache of his dreams. It far exceeded his wildest imagination of a seventh wonder. From the "deep South" he had come to lose himself in preparation for a great career.

"Our country needs more Christian men at law," he had argued with his father while still in his early teens.

"Our country needs more Christian men, my son," his father had replied. "I cannot choose for you. If God has led you to make law your choice, then you shall have my blessing."

Months later Tim puzzled over the strange way his father had dropped the "at law" and added "my son."

Years had passed. Already he was entering the third year of his professional preparation. No youth had ever entered N— Law School with more zeal than he. Professors predicted an illustrious career. No one knew but Tim himself that he had not found all that he had hoped for. Professionally he lacked nothing at his stage of preparation. But gradually there came the dawning realization of a void which his training could not satisfy.

Tonight as many times in the past few months, he drifted to the gardens between the Hudson and the Drive. He had spent hours here in restful silence watching the river's night traffic from his lofty perch. But now at this hour he came resolved to understand himself.

Of one thing he was certain and that was that he was saved. He had become a Christian early in his life and had faithfully continued his Bible reading throughout his college years. Even now when his work seemed heaviest he persisted. Among his classmates he had found many an opportunity to testify. It was through his personal contacts with his fellow students that he first became aware of a great need. He found young men whose ruthless debauchery blurred their

(Continued on p. 8)

За кращу долю й волю Батьківщини

Слова паст. Догаляка

Писав паст. І. Бубель прикладом Лео Тоба — № 68-18.

За кращу долю й волю Батьківщини,
За віри збільшення у нас в серцях,
За мир і щастя кожної родини,
До Тебе, Боже, линем в молитвах.

Приспів:

Брати та сестри, зеднані у Вірі,
Христів прапор угору підіймі!
Брати та сестри, однодушно, жваво
Вперед за нашим Господом ідім!

2. В блакиті небесну дух нас пориває, —
За прихід Царства в Господа просім!
Над нами сонцем Боже Слово сяє! —
Те Світло Боже в нарід наш несім!

3. Дай, Боже, кращу долю Батьківщині,
Тако дай Царство, Боже, нам в серця;
Дай, щоб жили Тобі ми та Україна,
І вірними зістали до кінця! Амінь.

НЕ ПРОПОНУЮТЬ, А
ВИМАГАЮТЬ

"Поліпшити партійне керівництво пресою". Під таким заголовком вищено статтю в "Правді" від І. Черняка н.р. В статті закликається всі партійні осередки пильно стежити за пресою, яка повинна "мобілізувати совєтських людей для завоювання і переможення завдань п'ятилітнього плану, виконувати трудові у дусі совєтського патріотизму, дружби народів, комуністичного відношення до праці і до соціалістичної власності". Ствердивши, що цих завдань не виконують в задовільний спосіб, "Правда" пише: "Центральний комітет партії вимагає від ЦК компартії союзних республік, крайових, обкомів, міськомів і райкомів, щоб вони конкретно керували газетами, постійно їм помагали"...

GO - SELL - COME - FOLLOW

(Continued from p. 7)

intellect—dozens of them. Of such was his own roommate. Others were cold and cynical; some, curious—while a few were sincerely interested.

Of this, too, he was certain. He could not follow his studies with a continued insecurity. His goal seemed less clear and infinitely less appealing than when he first began his training. For days he had not permitted himself to think seriously about the future. However, one morning he had read the tenth chapter of Mark. Suddenly he had met the Master in the way, saying, "One thing thou lackest: go thy way, sell whatsoever thou hast, . . . and come, take up thy cross, and follow me."

Since then these words were among his first thoughts in the morning and his last thoughts at night. He heard them above the voice of the lecturer in the classroom. He found them between the lines of documentary writings. There was no escape.

Turning his back to the lecture room, he faced the quiet shadows of the lonely park. It seemed to him that the Lord was asking of him just that for his future. "Go sell!" did not mean landed possessions, but a career about which he had dreamed for years. Slowly through the years he had realized that he had been richly endowed with talents. It had been his desire that through them he might come to his full strength. But now for the first time he felt utterly helpless and alone.

Could he stop now? Men would label him a quitter. There were those of course who would understand. A vision of his father rose before him. He was truest friend he had ever known.

Thirty minutes later he was sending a 20-word message across the wire to his home in a southern city. At 12 o'clock there was a reply:

Dear Tim:

Come home via Nashville. Visit Ben Clinton. God bless you.

FATHER

Tim leaned back in his seat as his taxi whirled him through Nashville's busy streets. "Visit Ben Clinton." What a strange request. What could the senior partner of the great Clinton and Davis Manufacturing Company have to do with a young man who had come to a spiritual crossroad in his life?

"1006 Westside Avenue," announced the driver, interrupting Tim's meditations. He awoke with a start. Almost before he was aware of it he was lifting the brass knocker and announcing his presence to a pretentious southern home. Almost instantly a little colored maid appeared at the door.

"Tim Holcombe is my name," he announced. "Is Mr. Clinton in?"

The maid simply smiled and said, "Follow me." She led him to a small room that overlooked the avenue and offered him a chair. No sooner had she gone when his eyes fell upon a painting. At first it startled him. He had seen it many times before on the wall of his father's study. There was an expression of infinite sadness on the face of the rich young ruler. Tim felt that now he understood. But the face of the Master held him transfixed. For a moment he was completely lost in the thought that he failed to hear footsteps on the carpet behind him. Suddenly he became aware of another presence in the room. He turned in confusion to look into the eyes of a kindly-faced white-haired man.

"Tim Holcombe, I believe," and the great man took Tim's hand into both his and shook it warmly. "I am Ben Clinton," he beamed. "You like that picture?" he inquired, nodding in the direction which Tim had been facing.

"I'm just beginning to understand it," replied Tim disarmed by the old man's kindness. "You talk as though you had known me."

"Known you? Certainly, I would have known you among thousands in London."

Tim smiled questioningly.

"You are the son of William Holcombe, preacher of righteousness, the grandson of Timothy Holcombe who, a generation or two ago, shook our city and brought hundreds to the feet of Christ throughout the cities of the South. It was through him that Ben Clinton came to a knowledge of the richness of a life in Christ Jesus."

The stately old man had led the way to his study. Tim was quick to notice on his desk an open Bible. Now he understood why the man could not be found in his office when other business men considered the hour important. "He is always at home at this hour," the secretary had informed them.

Tim never knew how it happened, but before the close of the first hour he had unburdened his innermost feelings to this veteran of the Cross. Home in the precincts of his father's study he related the incident.

"I just told him, Father, I don't know why. I hadn't planned to. He seemed to understand. When I finished telling him my experience he simply said, 'Let's talk to the Lord about it.'"

"We knelt together there in his study. His prayer, Father, I shall never forget. I forgot everything else. For a while I forgot that he was praying, God came so near. I felt His presence between us. It took all the unwillingness out of my heart. I thought that I had consecrated my life, but I knew then that I hadn't."

"Finally he said, 'Tim, will you pray?' I did. It wasn't difficult at all. The Spirit gave me the very words I meant from my heart to pray."

For a moment Tim was silent. At last his father broke the silence, "And now that the unwillingness in your heart is gone, what have you planned for the future?"

"I mean to 'go . . . sell' and 'come . . . follow,'" he said joyously.

And so he did. He laid aside the dream of a lifetime because he met the Master in the way. Today he is moving from city to city ardently preaching the Word of Life to thousands of youth who need the gospel.

—Christian Monitor

УКРАЇНСЬКА ПРЕСБІТЕРСЬКА ЦЕРКВА В ТОРОНТО.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стоїчі мої“

Рік XIV. Число 12. Торонто, Ont. ГРУДЕНЬ 1983 ДЮКІНГЕ Тотоно, Ont. Рік XIV. Число 12.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ!

Народження Ісуса Христа

(Єв. Мат. 1:18-25)

Народження Ісуса Христа сталося так: Скоро його матір Марію було заручено з Йосифом, то перше, ніж вони зішлись, спостережено, що вона має в утробі від Духа Святого. Йосиф же, чоловік її, бувши праведний, і не бажавши ославити її, хотів потай відпустити її. Та як він про це задумав, аж ось явився йому у сні ангел Господень і сказав: „Йосифе, сину Давидів, не бійся взяти до себе Марію, твою дружину, бо, що в ній зачалося, є від Духа Святого; і вона породить Сина, і даси йому ім'я Ісус; Він бо спасе людей своїх від їх гріхів. А це все сталося, щоб справдилося Господнє слово, сказане пророкам: „Ось діва почне в утробі і породить сина, і дадуть йому ім'я Еммануїл“, що в перекладі значить: „З нами Бог!“ Йосиф, прокинувшись від сну, зробив так, як ангел Господень заветував йому, і прийняв до себе свою дружину. І не знав її, аж поки вона народила сина свого первородного, і дав йому ім'я Ісус.

Нам вертепом зоря ясна в небесах засяла

У радості заспіваймо Господеві (Псал. 96)

Прийдіть, у радості заспіваймо Господеві, за поклонком веселіємось перед екелею спасіння нашого!

Бо Господь Бог великий, і великий цар над всім богами. В руці його всі глибини землі, його ж і гори високі. І море його, він створив його; і сушу руки його створили.

Прийдіть, поклонімося йому поборимо, преклонімо коліна наші перед Господом, що створив нас!

Бо він Бог наш, а ми народ пасовисько його, і стадо руки його. Ой, коли б ви сьогодні, як почувте голос його, та не стали тверді серцем, як у Мерині і як у день спокус в пустині. Як батьки ваші спокушували, випробовували мене, хоч бачили дію мое.

Сорок років був рік той огидно для мене, і я сказав: вони народ, що блукає серцем, і не пізнали вони доріг моїх.

Так що я поклявся в гніві моїм, що вони не ввійдуть у спокій мій.

В світі радість стала!

В світі радість стала,
Яка не бувала!
Над вертепом зоря ясна
В небесах засяла.

Ангели співають,
Бога величають,
Всім народам ту чудову
Новину звіщають.

Там Господь з'явився,
З Діви народився;
Мов людина, плем'яним
Вбогим вповівся.

Пастухи з ягнятком
Перед тим дитинком
На колябі припадають,
Бога величають.

Ми також співаймо,
Бога величаймо!
Свого Спаси і Владику
В колядках прославмо!

НЕХАЙ ЖЕ СЕРЦЕ КОЖНОГО З НАС СТАНЕ ВИФЛЕЄМОМ, ОСВІТЛЕНИМ ПРОМІННЯМИ СОНЦЯ ПРАВЕДИНОСТИ, ЧЕРЕЗ НАРОДЖЕННЯ НАШОГО ГОСПОДА І СІНА БОЖОГО!

Всі люди народжуються не з своєї волі, вони навіть не знають про це. Вифлеємське немовля народилося тому, що Друга Особа Тринітного Бога, яка створила весь світ і все, що існує, в свій безсінній любові до страченого в смерті і гріхів людства, прийняла на себе людське тіло, щоб узурвати за наші гріхи і тим зробити нас вільними від кари і смерті. Народження Христа було добровільним вчинком народженого і народжений був сам Бог. Перед цим вчинком безмежної любови схилимо наші голови в величній захопленні і в глибокій пошані.

Всемогутній і вселаскавний Боже, що дав нам єдинородженого свого Сина, щоб узяти на себе природу нашу, і який, ось тепер, урочисто народився як чистої Діви. Благословимо Тебе: допоможи нам, щоб і ми після відродження стали з ласки Твоїї дітьми Твоїми, і могли щодня відновлюватися Духом Твоїм святим у тому ж самому Ісусі Христі Господі нашому, що живе і царює з Тобою і тям же Духом, один Бог наввік вічні. Нехай Радво Христосе зміцнить нашу віру і стане для нас немирущою надією, що Христос перебуває з нами, і подарує нам мир, приверне українському народові і нашій батьківщині України волю.

П. Бодіер

НЕБЕСНИЙ САДИНИК

(Радіопередача з Капаена, Огайо)

І Христос розповів їм таку притчу: "Одні якісь мав у своєму винограднику посажену смоківницю; таї прашаю шукати плоди і не мають. І сказав винограддареві: Оце третій рік, як прихдиш шукати плоди на цій смоківниці і не знаходиш; зрубай її, на що і землю займає? Той же, відповів, кажє до нього: Залиши її, пане, і на цей рік, як поки я обкопаю її доккола й обложу гноєм, чи не дасть вона плодів? — а коли ні, то зрубавши її" — Єв. Лук. 13:6-9.

Згадані слова святої Євангелії стосуються до всього людства. Сади́ник не без цієї посади у винограднику смоківниці. Він сподівався мати від неї плоди. Бог Творець всесвіту, створив людину для величного й вродистого призначення: шанувати і прославляти Його ім'я, приносити добрі плоди Божі. Протігом тисчоліт існування людини на землі, Бог, як добрий сади́ник, приглядається до всього людства, до всіх народів, до кожної людини зокрема, очікуючи від них плодів. Але "люди́в над усім в світі серце людське і ледаче". Єр. 17:9. Його зіпсував гріх докраю. Замість добрих плодів, боє приносить "дикі ягоди" Іс. 5:2. Людина через гріх утратила своє велике призначення. І тому "Бог... тепер ось усім людям наказує, щоб скрізь каялися" Діял. 17:30, бо покаяння і визнання своїх гріхів перед Богом, — єдиний вхід з гріховної неволі, щоб наново повернутися до "образу Божого", належну гідність, щоб вона могла принести Божові добрі плоди.

Бог милосердний, довготерпеливий і справедливий. Про це ми маємо чимало іскривих біблійних прикладів. За днів Ноевих Бог довго чекав доброго плоду від людей. Вони ж були байдужі до Бога. Дочасні і безплідні справам вони прихвально дні свого цінного життя, а про Божу волю не дбали. Посилав до них Бог пророків, але вони їх не слухали, не каялись у гріхах своїх. Бог же терпеливо чекав плоду від них. Вони ж "Бли, пили, женились, виходили заміж як до того дня, коли Ной увійшов до ковчегу" Єв. Лук. 17:27. Милосердя Боже трива-

ло. Навіть тоді, коли Ной збудував ковчег, Бог ще шукав плоду на землі, але не нашав. Останній рік, подарований людям на пока́ння, добрав до свого кінця. І Бог вирішив зрубити безплідне дерево — тодішній світ, — щоб земля не займало. Кінчилося довготерпіння Боже, настав Його справедливий суд. "І коли першого світу не пощадили, а сармоського Ноя, проповідника правди, охоронив, пощади на світ нечесних допустивши", 2 Пет. 2:5, 6. Так кінчився останній рік безбожного світу.

Чекав Бог довго і від жителів Содому і Гоморри покаяння, але його не було. Вони во́в не думали про Бога. Ріку ріку життя давало їм ті плоди, а їх гріхи накалили на себе Божий суд. Між ними не знайшлося навіть десяти праведників, ради яких Бог залишив би Содом і Гоморру. І коли останній рік для них кінчився, тоді Господь прийшов шукати плоду, але не нашав. Там "їли, пили, купували, продавали, сиділи, будували" Єв. Лук. 17:28, — а про Бога не думали. Коли праведний Лот перестерігав їх, що находиться суд Божий — вони глузували з нього. Не хотів вони слухати його, бо були дуже зайняті своїми справами. І прийшов на них справедливий суд Божий. "І бурхнув Господь на Содом і Гоморру сіркою та полум'ям від Господа з неба" — "спопелив, засудивши на знищення, і дав приклад для майбутніх безбожників, а врятував праведного Лота" І М. 20:24-25, 2 Пет. 2:6-7. Так було зрубане безплідне дерево — Содом і Гоморра. Так кінчився останній рік безбожних міст.

Зовсім інакша доля припала для міст Ниневії. В книзі пророка Йона читаємо, що жителі Ниневії на пока́ння залишилися було тільки сорок днів з їх останнього року. З кожним днем Боже очікування і довготерпіння наблизилось до кінця. Надійшов вирішальний час. І коли пророк Йона на вулицях міст об'явив мешканцям, що за їх гріхи наближається кара Божа, тоді Ниневітяни повірили Богові. Кожен з них скаменув і покинув ледачу дорогу свою і неправди вчинив рух своїх. Вони негайно вчинили гідний

плід пока́ння. "І побачив Бог їх умисли, що вони покинули свою ледачу дорогу, і помилював Бог насати на них тепло, яким їм був загрозив, і не послав". І не загрозив прийшла на них, а прийшло спасіння.

Бог завжди милосердний і справедливий. Благословенна доля людини, що слухає і приймає волю Богу, що вертається до своєї Божою призначеної гідності. І згадуючи про Ниневію, Ісус Христос сказав: "Ниневітяни стануть на суд з цим родом, — і осудять його, вони бо покаялися через Йонину проповідь" Єв. Лук. 11:32.

Жалісні дії пото́пу, страшна кара Содому і Гоморри, благословенні досвід Ниневії — все це давно минуло, залишившись прикладом майбутнім поколінням про Божу любов, довготерпіння і справедливості. Ми живемо в дуже важливій добі. Не тому, що людина винайшла ще одну таємницю — атому енергію, а тому, що наближається час, коли "на небі з'явиться знак Сина Чоловічого, що вітме на хмарах небесних з великою славою" Єв. Мт. 24:30. Про прихід того дня ніхто не знає. Але події в світі показують, що він наближається. І Христос.

Ісус Христос сказав: "Як було за днів Ноевих, так буде і правда Сина Чоловічого" Єв. Мат. 24:37.

Байдужість багатьох людей до Бога за наших часів яскраво підтверджує, що наші дні дуже подібні до Ноевих. І сьогодні на порозі великих подій Бог терпеливо чекає доброго плоду від цього світу, від усього народу, від кожної людини і кожного з нас зокрема.

Бог чекає від нас плоду пока́ння. Як Іван хреститель остерігав жидів перед судом Божи́м, говорячи до них: "Отож — уніміть гідний плід пока́ння. Бо вже до коріння дерев і сомира приложена: Кожне жє дерево, що доброго плоду не родить буде зрубано і до вогню буде вини́сено". Ізраїльський народ відкинув шє пересторогу і тому як смоківниця був зрубаний і розпорошений.

Дорогий друже! Якщо ти досі не покаявся і не прийняв спасіння Божого через Господа нашого Ісуса Христа — зроби це сьогодні. Бог любить тебе! Він чекає на тебе! Нехай Бог милосердний благословить вас! Нехай лице Його сіє над вами, і милує вас через Господа нашого Ісуса Христа.

Ф. Москалюк

СТАРЕНЬКА ХАТИНКА

Хатинко старенька, соломою вкрита,
Неви́мрущий кі́й храмє на рі́дній землі!
Чи ж можу коли-небудь забути
Віконця маленькі, мальовничі-чарівні такі?

О, ні!... Я не можу забути хатинки старенької.

Вона міцно живе в глибині мого серця,
Як і образ старенької рі́дної немки,
Що лишив я, прощаючись, всю в словах у віконця.

В твоїх стінах убогих, від незабутньої немки
І пізнаю उस велич праведного Бога і братерства святого.
Тут зміни́в я дух свій до кращого завтра
І озброївся вірою в ласку Бо́жу для роду людського.

І тепер, на чужині, як засвітити перша різдвяна зірка,
До тебе я ліну всім серцем, моя старенька хатинко,
Щоб думками прославити Бога в тобі, як і колись:
"Радуйся, ой, радуйся земє, Син Божий народивсь!"

Благословить Господь, всі діла Господні: хвалить Його і величає Його навіки.

Бажаємо
ВЕСЕЛИХ РІЗДЯВНИЙ СВЯТ
І
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

всім братам і сестрам, Євангелісним громадам,
приятелям і прихильникам, кореспондентам,
передплатникам і читачам "Єванг. Правди".

УГО, Редакція і В-во "Євангелісної Правди"

Геннадій Колочка

“Сльози Пречистої” (Чудесні події в Сиркузі)

Під таким кричущим і разом з тим зворушливим заголовом вищено статтю в “Нашій Меті” (ч.45/205, 1953) о. Петра Хомишина. Треба щиро визнати, що о. Петро Хомишин на цей раз взявся за досить вдалу для ритуалістичних церков тему — пропаганда чудес! Правда, своїм змістом його стаття розрахована на людську легковість, на людей зацікавлених релігійними забобонами, що не можуть відрізнити правдивого чуда від вигаданого.

Автор статті — “Сльози Пречистої”, о. Петро Хомишин, цілком слушно намагається викласти суттєву природу чуда. Він пише:

“Чудо це явище в природі, якого ми собі в природній спосіб ніяк не можемо вилотувати. Нині ж так явища, тобто чуда трапляються, тільки що нинішня “модерна” і — як йі здається — високосвітська людина не хоче у своїй слабеній вірі та в своїй гордості і впертості признати нічого такого, чого вона в природній спосіб не може собі викласти”.

Ми не цілком згодні з цим твердженням. Треба відзначити, що не тільки “високосвітська людина”, а навіть звичайна пересічна віруюча людина і загалом широка суспільність дуже скептично, іноді і зовсім негативно, ставиться до чудес в наші дні! Справа не в тому, що “людина у своїй слабеній вірі”, як це твердить о. Петро Хомишин, не хоче визнати чудес. Суть полягає в тому, що ритуалістичні церкви, для побільшення грошового зиску, в минулому стільки сфабрикували чудес, що викликали цілком справедливий скептицизм до чудес серед віруючих людей. Уявіть собі, скільки вигаданих чудотворних ікон! Або чудотворні моції в Києво-Печерській Лаврі — це ж легко висловлюються, — звичайнісіньке шарлатанство. Аж не міг же не можна заперечити того, що чудотворні моції мали в собі що хочете, тільки не було там людських останків. Усе це є безперечним ґрунтом для скептицизму щодо чудес серед людей, що розсудливо і розумно думають. Не проти цього і о. Петро Хомишин, кон-

статуючи: “Чудо (звичайно правдиве — Г.К.) не дотримує нині так часто, як це було нпр. тоді, коли Божественний наш Спаситель, Ісус Христос, ходив по землі та своєю Божою силою, одним словом всемогутим словом сціляв всілякі недуги, ба навіть воскрешав померлих”.

Звичайно, ми допустили б велику помилку, щоб на підставі фальшивих, вигаданих чудес не визнали б правдивого чуда. Один з найважливіших мислителів свого часу в Європі, Паскаль, про це писав так: “Мені здається, що справжній причина існування багатьох фальшивих чудес полягає в тому, що існують справжні чудеса”. І справді: чудес правдивих чудес неможливо було б наше існування. Ажестворення Богом світу є не що інше як величезне чудо. Для спасіння людства від первородного гріха потрібне було чудо. Таким незвичайним чудом був прихід Бога в тілі на землю. Незвичайним чудом було Воскресіння Христове з мертвих, Його вознесіння на небо. А хіба ж не є чудесним навернення і спасіння людини вірою в Ісуса Христа? А хіба це не чудо, коли він не через свої заслуги, аю інших людей чи церкві, а через неохотну віру в Ісуса Христа одержує дар безсмертя, силу до боротьби з злом, повноту щастя? До речі, такі чудеса, як наприклад, створення світу, прихід Христа, Його вознесіння — не можуть повторитися. Проте чудеса меншого масштабу можуть бути і в наші дні. Що ж сталося в убогій хатині на передмісті Сиркузі при вул. Віа делі Орти ч. 11? Діамаювання цієї події о. Петро Хомишин не пошкодував ні яскравих фарб, ні своєї буйної фантазії. Він пише:

“На передмісті Сиркузі, при вул. Віа делі Орти ч. 11, стоїть убога хатина, в ній, в такій же кімнаті, серед найблизької обстанови висіла над ліжком загадка пласкорізьба — образ Прч. Діви Марії. В кімнаті мешкало молоде подружжя, Анджеліо і Антонініа Янзю, які в безреші цього року побралися.

Антонініа онуку потомства і дуже тяжко переходить до зміни і в своїй організмі і в

цілій нервовій системі. Чоловік її прудкий, запальний, йому тяжко опанувати свої нерви. Тому часто приходило між ними до сварки і небажаних сцен, після яких Антонініа звичайно молилася перед образом Прч. Діви, що це більше йшло Анджеліо на перші Дня 29 серпня прийшло знов до великої авантюри між ними, в часі якої Анджеліо загрозив: “Я винкну чо Богородицю через вікно”. Антонініа лежала на ліжку і плакала. Коли підняла свої очі до Пречистої, побачила, що її смі очі повні сльоз, які спаливають по її лиці, баняться у світлі та спалюють на подушці. Антонініа здавалось, що це привид, але приходять її мама і братові та тата її чоловіка. Всі бачать, що Пречиста Діва Плаче, і тому дуже злякались, а тата вважає це прокляттям доми. Та приходять сусіди, вістка про незвичайну подію облетіла близькавою передмістя і люди тиснули до маленької хатини, щоб на власні очі побачити сльози Пречистої, як вони безупинно злилися з її очей на пласкорізьбі з теракоти. Приходять і представники найвищих властей в місті — посадинок міста і директор поліції. Жінки положили медаліон Богоматері на подушці, але сльози з її очей ринули безупинно. Анджеліо побіг з вісткою до місцевого пароху, але той виникнув його за двері — така неімовірна вістка.

Від 29 серпня до 1 вересня, до год. 11.30 вполудне, плакала Матір Божа з перервами, які були це більш незбагнуті як самі сльози.

Дня 1. вересня, в год. 10 перед полуднем, азіан один кубічний сантиметр сльоз та перелеві хемічну аналізу, — вислід який заскочив усіх: “Теча, що плавє з очей статуї Божої Матері, має точно ті самі хемічні складники й густоту, як і людські сльози”.

Годину після тієї аналіз сльоз Пречиста Діва перестала плакати. Ще одну годину пізніше наступило перше чудесне уздоровлення: 49 літній робітник Нуцціо Віллі, дітнувшись до вати, змоченої в сльозах Пречистої, відужав на місці з двохлітнього артритом, що його був цілковито деформував.

Впродовж одного місяця заготовано понад 300 незрозумілих вигадок, що чіо скомпанованих лікарями.

Крім лікарів, численних учених і/гисичних мас народи бунт/свідками чудесних уздоровлень на головіні площі міста обидва ерхеникспі, Сиркузький і Катанський”.

Отже в Сиркузі нічого чудесного не сталося, бо ж о. Петро Хомишин основного не висвітлює, чи сам образок, тобто дерево плакло, чи плакала Прч. Діва Марія, зображена на цьому образкові. Проте це не так вже важко. Головне, що “сльози мають ті самі хемічні складники, і густоту, що й людські сльози”. Інше воно й не могло бути. І о. Петро Хомишин, задовольняючи своєю “літературною працею”, закінчує її так:

— А нам віруючим у силу Божу, не залишати ніщо інше, як закликати: Дивні діла Твої, Господи!

І справді, не один віруючий, читаючи цю казочку для дітей молодшого віку, зітхнувши, скаже:

— Дивні діла Твої, Господи!

Чудеса безперечно відіграли велику ролу в поширенні благовістия. Проте це не значить, що в Сиркузі сталося правдиве чудо. Ясно одне: ритуалістичні церкви, пропалаючи сфабриковані чудеса, покинули науку благовістия і відступили від правди. Чи чудо підтверджує правду чи зло — така настанова св. Писма. А про Сиркузьке чудо, як і про всі чудеса ритуалістичних церков досить яскраво сказаво в Ев. Маті (7:22,23):

“Многі казатимуть до мене того дня: Господи, Господи, чи не в Твое ж ім'я ми прокукували? і не Твоїм ім'ям біси вигнали? і не Твоїм ім'ям великі чадса робили? І промовлю до них: Ніколи я вас не знав. Ідіть від мене ви, що чините беззаконня”.

Ми живемо в чудесному світі. Світ цей повчав чудом, відкупляти людей, і має кінчитися чудом.

Дякуємо Богові, що ми, євангелісти, несучи правдиве благовістия в маси, можемо відірвати правду від зла, правдиве від фальшивого, опираючись у наших людських слабкостях на ишого Бога і Спасителя Ісуса Христа, Який є єдиним творцем правдивих чудес.

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА“
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as
second class mail. Post Office
Department, Ottawa.
Передплати на рік в Канаді і закор-
доном \$2.00. Окреме число 25к.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Василь М. Фесенко
Адреса редакції:
508 Dufferin Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ЛУ 0222

ТАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-87 Kalm St. West,

ТОРОНТО

Телефони:

Оф. WA 5370; Дом. BA 0082

Розгоріли

Гр. Домашовенко: — „НАПЕРЕДНОДНІ СВІТОВОЇ РЕФОР-
МАЦІЇ“. Стор. 137, Новорос-Саскатуун.

Цю книжку можна вважати за один з пробісків світа серед темряви сьогодишнього часу, коли світ опинився в стані надзвичайної гострої кризи, коли скрізь лунають тривожні голоси про порятунк.

Книжка має три частини. У першій частині змальоване сучасне становище світу з релігійного погляду, в другій — з національного, і в третій — з суспільного. Ці три великі царини людського життя автор розглядає на підставі Євангелії.

Досить докладний розгляд найважливіших подій з історії людства доводить автора до переконання, що дотеперішнє сприйняття християнства було недостатньо глибоке. Навчання Христа не було ж бо тільки протестом проти всіх тих часів релігій, але повною переможею світу й людини. Тим часом світ пішов не на переродження, а на механічний перехід з однієї релігії в іншу. В результаті ми мавмо весь час кризи й непорозуміння. Вихід з цього безнадійного становища можна знайти в Євангелії, тільки з умовою, щоб людство, пригнічене своїми звичинами, звернулося до глибини свитого ества й справедливою джерела свого духа. Це повинна зробити кожна людина, бо тільки тоді вона буде адекватна прийняттю духа, а не бунту з Євангелії.

Велика боротьба за і проти християнства, що саме тепер точиться в цілому світі, вказує на наближення тієї вирішальної хвилини, коли буде відновлене християнство перших апостолів. Заю не поліпшиться само по собі, не поліпшиться гріх: Ісусе людина в боротьбі з собою і світом, підноситься під час такої до стану справжньої Божої дитини. Ці нові люди створюють підвалини для правдивої проповіді євангелії, для нової великої зміни і загальної світової реформи.

Національні справи чим раз більше пронизують соціальним питанням. Звичайно вони не чужі ні людській природі, ні Божим наказам. Бог навіляє людей відповідними дарми для підтримання життя. Суть тільки в тому, що ласкаві судини звязують на чужу власність, Богом дану, і тим пору-

шують Божі закони. Взаємне шанування і признання рівності між народами можуть створити нормалізацію національних взаємовідносин, бо кожна нація є вічним утвором Бога. Як рослина знищена на одному місці, відроджується на другому, так само і нація. Щоб така нормалізація стала можливою, люди повинні керуватися у боротьбі принципами духовними, а не принципами насильства.

Суспільне зло полягає на випередженні техніки моральних спроможностей людини, а не підкорятися їй. Техніка належить до розумової людської сфери, релігія до чуттєвої. Встановлення гармонії між обома сферами — ось головне завдання сучасної доби. В цій гармонійній сфері наберуть іншого значення і всі суспільні питання, бо люди цілком зрозуміють тоді дієсну ціль життя, яка є потойбічна, а матеріальні, поцейбічні справи є тільки засобом для неї. Зрозуміло, що це намагається до встановлення гармонії повинно бути цілком шире.

Зважаючи на надзвичайно неспокійні справи нашого часу, автор рекомендує повернутися до Бога, людини до себе самої, і до інших людей. При цьому можуть бути допоміжні релігійні місці. Проте вони повинні тільки тоді свої завдання, коли будуть виходити з окремих історій кожного народу, щоб повсякчасно відчувати при проповідях його суспільні і національно-політичне становище, щоб повсякчасно ділитися з ним долею і ставати в його обороні, якщо його кривдять.

Книжка написана порівняно доброю українською мовою, хоч при другому виданні треба буде дещо виправити.

Богдан Тернавський

275 РОКІВ ЗА РОДЛЕМ

Німечцький п'ятиріччя Арнд встановлює новий „світовий рекорд“ тривалості гри на роялі. Арнд грав протягом 275 годин, роблячи щодня годинку перерву.

Дещо з медицини
Тютюн викликає рак легонів
(Зиски купують дорогою ціною)

Др. Е. Л. Вандер і відомий хірург Е. А. Гравс з Ст. Луїс довели до загальної відомості, що куріння тютюну викликає рак легонів. Вони стверджують, що це безперечний факт, обґрунтований на наукових даних. Ці лікарі з допомогою машини, що вкурювала тиссячі сигарет, діставали смоли і мастиви мисей, які кінець-кінцем починали хворіти на рак.

Вони стверджують, що тютюновий дим має певний складник, який викликає рак у курців.

Цікаво, що фабрики тютюну і сигарет не дали жодних фондів на дослідні шкідливості тютюну і їх усунення, тоді як вони мають колосальні зиски з курців. Правда, ці зиски купують дорогою ціною. В 1953 році передбачається, що на рак легонів від куріння буде хворих близько 18 тисяч чоловіків і понад 3 тисячі жінок.

РАБСЬКА ПРАЦЯ

Економічна соціальна комісія Об'єднаної Нації у листопаді ц. р. ухвалила досить важливу резолюцію. Суть її полягає в тому, щоб „ОН не гаїло обговорювати в 1954 р. наслідки обслідування „рабської праці, що його провела спеціальна комісія ОН“. За резолюцією голосували представники 36 країн, проти 5 — комуністів, решта стрималася від голосування.

КАРДИНАЛ ВИШИНСЬКИЙ В ЛУБЯНСЬКІЙ ТЮРМІ

З Ватикану повідомляють, що горушу католицької церкви в Польщі — кардинала Вишинського, якого арештували комуністи, таємно перевезли до Москви і ув'язнили в Луб'янську тюрму.

ПРЕДСТАВНИКИ УЄО В КОМІТЕТІ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Пленарне засідання Головної Управи Українського Євангельського Об'єднання в Канаді призначало паст. І. Р. Ковалевича представником в Президії Комітету Українців Канади в Вінніпегу. Др. С. Сасс (з Едмонтона) і паст. В. Винавський (з Вінніпегу) призначені в Президіальну Раду КУК.

ЗЕМЛЕТРУС В ГРЕЦІ

2 грудня ц. р. у кількох районах Греції відбувся сильний поштовх. Зруйновано близько 90 будинків. Потерпіла знову центральна частина країни і Іонські острови.

ЗАГРОЗА КОМУНІЗМУ НЕ ЗМЕНШИЛАСЯ

Генерал Марк Кларк, ідуци недавно до місця своєї постійної праці, на деякий час зупинився в Нью-Йорку. Представникам преси, які звернулися до нього по інформації, він заявив:

— Сьогодні загроза комунізму зовсім не зменшилася. Мені довелося вісім років мати справу з червоними і я маю настрій далеко не оптимістичний. І справді: два роки ми домагалися угоди з комуністами щодо Австрії, але поки-що нічого не виходить. Невдаю ми розпочали переговори з комуністами відносно Кореї і справа майже без будьяких виглядів на успішне її розв'язання.

П'ЯТИРІЧЧЯ „НІМЕЦЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ“

З нагоди п'ятиріччя „Німечької Демократичної Республіки“ в східній Німеччині відбувся великий парад, в якому взяло участь близько 50 тисяч чол. Серед плякатів найбільше майорили з написами:

— „Геть конференцію трьох на Берлині! Вимагаємо скликати конференцію міністрів закордонних справ чотирьох держав у Берліні!“

ВЕЛИЧНІ РОКОВИНИ

В грудні цього року минає 700 років з дня двох важливих подій в житті княжої доби України, а саме: короначі короля Данила Романовича і заснування міста Львова. Заслуги короля Данила для українського народу і цивілізованого світу в справі оборони перед татарською навагою називаються величчю. „Україна, задумана королем Данилом, як самостійна сила між Заходом і Сходом, повинна відіграти в наших мрях, щоб згодом стати живою дійсністю“ (З відозви Юнаїського Почесного Комітету).

На відзначення цих величнних роковин подякуємо відповідні художні матеріали.

Юрія Тис

Львів

Нема українця на світі, ко-
му не забється гарячіше се-
рце на згадку про це місто, дру-
ге після Києва, місто, де за-
сягло світо волю і де відро-
джувалася новітня історія У-
країни.

Львів від віків є заборолом українства. Із філософським спокоєм перетривали старо-
винні мурі усі напади і оку-
пації. Ші невеликі, пошербе-
ні останки старого каміня із-
стріляних, поростими тра-
вою, і куртинами, обшукани-
ми в тинку. Ще нині від Бер-
нардинської площі видно тихі
свідки польських, татарських
і угорських збройних нападів;
це на них глядіа Богдан
Хмельницький тристо років
тому, коли вийшов з помічю
на арабському коні і дово-
дого і задумаво споглядав
давню столицю галицьких
князів.

Львів, „семпер фіделіс“, зав-
жди вірний, прибухав і мов-
чав, коли його вулицями ко-
тисиди хвэл німецьких най-
маниць, шведів Карла XII і го-
родити загони польської шлях-
ти. Він пережив століття пол-
ської неволі, але легендарна
Ліса Гора, що пам'ятає часи
своїх українських князів, що
сприймала загони Кривоноса і
нині стоїть над Львовом, над-
щерблена віками, ці Ліса Го-
ра є вічний мemento історії
для усіх хужинців, що сягають
і сягати муго владу над мі-
стом. Львів не проминє, він
молочить, насуплений і трісний
— Львів чекав се свого часу.
Для того століття це хвили-
на, а хвилини важать не раз кі-
стоїтати. Інакше плыве час в
людському житті, а інакше в
історії.

Що знаєш про його почат-
ки? Майже нічого. Король Да-
нило поклав підвалини — ось
що записав старовинний літо-
писець. А поза тим? Позна ти,
це місто гарне духом, місто

вічного життя, вічного ритму,
чудесне в боротьбі і горде в
падині. Львів це жива течія,
а не спокійна заточина. Львів,
можє, не є містом, гарним ви-
даними і кам'яницями; на єв-
ропейську міру воно має ат-
мосферу сходу, а з погляду
сходу — є містом європейсь-
ким. Бо воно стоїть на грані
обох світів, є брамою між дво-
ма могутніми центрами куль-
тур, і туди проходила віками
культура і господарська вни-
та, тим же самим шляхом про-
ходили воєнні мандрівки і по-
ходи.

Це не модерне місто і не
старовинне. Але люди! Які
чудесні люди у Львові! Львів не
знає міщанина західно-єв-
ропейського типу, без фантазії,
без поривів, з дрібною тільки
господарською ініціативою,
злібною до мурашини праці,
якою збагачує генерації сво-
го народу. Ні — львівський
міщанин, це не той ремісник
заходу, що з гордістю пока-
зує вам свій дім: ось тут меш-
кає мій рід триста років!
Львів не має такої традиції.
Ніхна родина не мешкає ма-
бути і п'ятдесят років на од-
ному місці. Бо містом раз-
ураз сколихують події, і вічний
буревій не дозволяє на закрі-
пленні матеріальну традицію.

Львів — це не скідне місто,
де людина — вічний мандрів-
ник, де в її душі арміують без-
традиційні і безісторичні ін-
стинкти мандрівних племен.

Львівські люди мають свою
традицію в серці! Вони живуть
без багатих пам'яток давнини,
без палад, свідків минулої
культури, без пергаменів і зо-
кументів. Одні пам'ятки зна-
йшли наїзники, зруйнували
до ґрунту і спалили, інші пе-
реховують ще нині по му-
зеях у ґотичних містах за-
бичинки: Москві і Варшаві.
Але остався Ліса Гора, обо-
ровні мурі і Святий Юр, що

стоїть нині на місці, де колись
в прадавній сірні, стояла ве-
личка дерев'яна церква і ма-
настир. Юр — символ Львова.
Юр — духова сватина, в якій
княжина незабутній Митропол-
ит Аларій Шептицький.

Є ще невідміні символи.
Братство при Волеській Цер-
кві, що давало століттями не-
просаїданий ще сьогодні
вклад у духову культуру Льво-
ва і в члені якого вписався
гетьман Сагайдачний з цілим
військом запорізьким.

Жили мешканці Львова і
символом свято-юрської гори,
жили ним без багатих пам'я-
ток, з чистою любов'ю в сер-
ці, плеканою десятиліттями і
століттями. Ось невідміні й не-
зрозумілі другим сила, які до-
зволали, що Львів впрямив
своє могутнє тіло і страс під
забуття і заіава неволі. 1918
рік. Але ще перед тим весна
народів розбуджує місто, що,
здавалося, мовчить, залякає і
історію. 1848 рік і Руська трій-
ця де перший вива чогось но-
вого. Львівські купці пачку-
ють перші „Кобзарі“ з Киє-
ва, а згодом українську пре-
су. У Львів з'їжджаються пер-
ші емігранти з-під царського
режиму. І чим далі, тим силь-
ніш пулує нове життя Льво-
ва. З нього проміннює у край-
знавця і науку. Просвіта, Нау-
кове Товариство ілн Шевче-
на — це смолосниг нового
життя. У Львові родиться
Прометей і Мойсей Франка,
тут перші початки політично-
го життя. Ще нині пам'ятає
Львів політичні промови і ві-
ча Будзінського, тут поста-
ють Січі і Соколи, батьки У-
країнських Січових Стрільців,
за Львів падають у вісімнадця-
тому нові українські жертви.

І на вежах міста мають нано-
во рідні прапори. Цитадела і
двірце — нові пам'ятки ви-
звольних боїв, переходять до
історії побіч будинку Просві-
ти і львівських в'язниць.

А Оліса в цьому місті по-
стає УВО — Українська Війсь-
кова Організація і ОУН, тут
оформило Ковалю нову украї-
нську книжню, а Голубець і
Седельський творять традицію
старовинних українських ро-
дів.

У Львові гинуть Басарабова
і обидва лицарі абсурду Білас
і Данилишин, а на ринку, де
колись збирав окуп старшин
Хмельницького з Тимомшем
на чолі, і на Руській вулиці,
що пам'ятає змови малепісних
князів висячили проти царя,
там, в тих місцях розвиває
польська поліція могутній по-

ліх і манифестує в честь Кар-
патської України.

У Львові лежить похований
нащадний Вождь УГА — ген.
Тарнавський, оточений мо-
гилами своїх воєнк. Тут те-
жесять останні тисячі украї-
нських патріотів в одній збір-
ній могилі, ці останні, що їх
збирав з усіх в'язниць Льво-
ва. Це 1941 рік, і новий напис,
кутий в камені, поставлено на
високій могилі:

„Героях, що погинули від
більшовицьких банд“.

Ще інші жертви, повалені ні-
мецьким нацизмом, лежать у
давнших спільних могилах.

Львів це місто, де кувалися
ідії повстань і де створено
УПА. Це місто, де зорганізо-
вано Українську Дивізію, коли
стало очевидним, що німець-
кий окупант не догого оста-
неться паном цієї землі.

Нині Львів знову у ворожих
руках. Тільки що навізник за-
водять іншу тактику — закри-
вають освободженням і з'єд-
нанним уїлх українських зем-
ель. Промовчує тільки, що
усі ці землі сквані і поневоле-
ні. Тому вулиці і кам'яниці
переховують ще інших людей,
лікарів мовчазних, із вічним
вогнем у серці і з зброєю в
руках.

Львів знову прибух і при-
тається. Готується до свого ча-
су, коли на його вежах зама-
ють нові прапори, а хрести
Святого Юра позолотить весі-
лля сонце свободи.
(із зб. оп. „Симфонія Землі“)

Б. Лисанський

Чужо й своє

Живеш роки в чужій країні,
А в серці — Київ нині і Львів
Барністо вивчені в дошці —
Легендою минулих днів.

Нині блиснуха культура
Даруючи мінливі і зови —
Вірши і грати красува.

В душі не змиє не, закре-
плені щастя життя бурдани.

Будує вілх осній вітер —
Екстазом, радисом, вабисом,
І гнітисом для серця поше пар.

Хоч ми мотугне і побіде,
Свій дух воно несе і берме і
Замислюється мердце,
Душі далеке та чує.

Чужий розкош ти слава
Не абисом спота довід діт —
Воскресла рілля дерзана,
Живе як вічний зарокот.

Живе як сватих, як єваска,
В сну майбутність сива пуг,
Як невідступна дилема,
Як наше „бути чи не бути“.

А в серце б'є палка стисла,
Тартує дух до чинних діл...
І несподить юна нади:
„Наш рідний Київ, рідний Львів“.

(із збрен поезії „Pro patria“)

Перед нами слово Боже, записане в кінці першої Мойсея (1:28): „Плодіться і намножуйтеся, і сповняйте землю й підлевайте її“. Це було сказано до першої пари людей на землі у формі доручення. Коли ж ми візьмемо тисячелітню історію жінки, поміту страждання, приниження, смутку й болі, то у нас може виникнути сумнів, чи ці слова Божого доручення „сповняйте землю й підлевайте її“ відноситься і до жінки, чи може тільки до чоловіка. Ми з вірою беремо згадані слова Божі, які відносяться як до чоловіка, так і до жінки.

Немає сумніву, що це було волею Божою, щоб жінка, як помічниця свого чоловіка, з ним разом папувала над землею і морем, над горами й долинами, над усім, що є на землі. Однак не мала вона папувати самавільно, як і чоловік. І цей чудовий райський город, що його посадила рука Бога, був на те, щоб дати першій людині місце осядки, де вона могла б почувати себе щасливою і Боги дари зберігати й поможувати працею, що не мала бути тягарем, тільки радістю і щастям. Перше Божо доручення людині було далекогосяжного значення, бо до нього Бог додав й творчі сили, відкритості, розум і волю.

Перша людина, впадши в гріх, і бувши врячена проклятом Божим, скончується з своєї райської висоти і з смертельною рівною в серці Аде вигнана в дикі простори необробленої землі. І от уся праця, що була найбільшою честю й щастям, стає тягарем на нервоважній землі: „Тернину та острею родитиме вона тобі і їстимеш польове зело. У полі ти твоє їстимеш хліб твій, і покинь вершешся в землю, що з неї й узяв тебе“ (І Мой. 3:17-18). Поруч чоловіка його жінка зражена й скинута в глибини своєї душі, бо дієсно слова Божого проклято: „І наготує тобі муки в вагітності твої, мучившись родитимеш дітей, а до чоловіка твого пориватиме тебе, він же ж пануватиме над тобою“ (І Мойс. 3:16) — відноситься тільки до неї.

Що вона страши і смертельні. Вона вироджується найбільш животворчої сили тіла й до чоловіка, так через другу жінку Бог дав світові Божунителя. Обжити проклятом людством Він уласкавлює через жінку з найбільшою таємницею, яку світ досі знає, бо людське тіло, що було пе-

Л. Шуагга

ЗВІЛЬНЕННЯ ЖІНКИ ВІД ПРОВИННИ

рію жіночого горя й жіночого життя.

Відомі хіміки Катерини Мабо „Мати Ідіт“ і Карін Міхаелс „Золотий шнур“ ілюструють життя іудейської жінки, що за звичаєм своєї країни й за родовою традицією вже на 9 або 10 році життя повинна була виходити заміж, і нести відповідальність за всі гріхи життя. В історії Африки записано, що під час вінчання молода лягала на землю, а молодий клав на неї свою ногу. Це не панівальна, а брутальність якогось брутального африканця, а частини Божого прокляття в житті жінки. Коли до цього додати життя жінки, що для грошей торгуєть собою, або коли пригадати з аналізів України про ясар і гаремні турецьких султанів, то хоч ці останні факти бувають історичні повелювання народу, в них є яскраві сліди фаталізму жінки на підставі згаданого слова Божого (І Мойс. 3:15).

Зрозуміло, становище жінки білої раси було багато краще, особливо коли в наслідок християнства переоцінили правоту погляду на жінку взагалі. Давно на жінці жінки тяжить не так, як на чоловіку. Сучасні модерні жінки не бажать про це й чути. Вони думають, що виконують ціль свого життя, посвячуючись своїй родині, професії, спортові, політиці тощо. Порожнечу ж в душі, яку вони відчували, коли звільнялися самі з своїми думками, вони пояснюють нервами, або як наслідок фізичного недомагання. Багато з них намагаються ругувати себе зовнішньою позою, намагачись удавати чоловіків і захопити владу і провід у шоденному житті. Найбільша хвиба жіночого руху полягає в тому, що він виторговує їм жіночолов'я, що своїм ідеалом уважають засвоїти чоловічі прикмети.

Щоб життя і служіння жінки були творчі, щоб вона побудувала Божого прокляття, їй потрібне навернення й відкуплення. Як через першу жінку прийшов гріх у світ, так само до чоловіка, так через другу жінку Бог дав світові Божунителя. Обжити проклятом людством Він уласкавлює через жінку з найбільшою таємницею, яку світ досі знає, бо людське тіло, що було пе-

редане смерті й зипсують стало святинєю життя Бога. Жінкою була також ця непомітна, уполіскажена й висмолювана людиною, — бо мучена бісами — Марія Магдаліна, що після Марії, матері Христової, в історії жіночого роду достойна і на й більшої славні і честі, бо першу свою зустріч після воскресення Христа мав із нею, й перші свої слова Воскреслий промовив до неї: „Не притрися до мене, ще бо не зійшов до Отця мого, а Яди до братів моїх і скажи їм: я сходжу до Отця мого й Отця вашого, Бога мого й Бога вашого“ (Єв. Ів. 20:17). Яке велике духовне відродження в мучениці і опанованій бісами, щоб відважитися піти між людей і свідчити їм, що Христос є перепожком, словами що перемагають і бісів, і смерть і світ!

У св. Письмі люди про жінку майже завжди пов'язані з гріхом, покаванням і відкупленням. У світі Воскресення Христового треба зрозуміти по суті. Ще перед своєю Воскресенням Христос зустрічав жінку, що їм говорив слова далекогосяжного значення. На гробі Лазаря Він сказав до Марії могутні слова про життя: „Я воскресення й життя! Хто вірує в мене, коли я умре, житиме“ (Єв. Ів. 11:26). І Марію кляче Він до себе як живий як Той, що оживляв мертвих: „Учитель прийшов і кляче тебе“ (Єв. Ів. 11:28). Цими словами Христос кляче не тільки Марію й Марту, а кожну з нас, зокрема, бо через жінку прийшов гріх і смерть у світ і в світі слова Божого кожну з нас частково обтяжену тягарем провини. В цьому саме й полягає таємниця Божого прощення, бо де провини й гріх, усвідомлені, там творче слово Божого прощення лікує і оживляє. Це подиву гідне, як часто Христос саме жінці говорить слова з найбільшим духовним змістом! Він цим дає доказ, що бажав відволіти її з світу буденщини, витягнути в свій світ — безпосереднього слухання за Ним. Радістю сповнило серце той факт, що ідеї, які проповідувала Христос, як покавання, ласка, милосердя і віра, мали відгомін у серцях жіночій і між тими, що йшли за Христом. Жінка остання відходить від Христового хреста й перша приходить

врятувати біля Його могилу, стає першим свідком Його Воскресення. Христос, що панує над життям і смертю, дозволяє жінкам виявляти свої бої опіку і ніжність. Він приймає зняв любов'ю й віддається від грішної жінки, лікує й очищає її, і відноситься її їм на ксеринні немивуришій славні.

Цим упривілейованим ставновцем жінки Нового Завіту Христос винагороджує жінку за всі її терпіння й удари в минулому, що зрозуміло були заслужені й викликані в наслідок слів Божого прокляття. Ми, жінки, щіком усвідомлюємо дару Божі, що їй незалежно шоденно приймаємо. Найбільше ж ми вдячні за безсмертний дар відкуплення в Христі Ісусі. В наслідок його першона снла прокляття сквасована для віруючої жінки раз на завжди, а перемінена в благословення. Одним своїм рішенням до Марії Магдаліни: „Дай до братів моїх і скажи їм“ Христос визначив жіночі місце у своїй громаді, з якого ніхто її усунути не може. Він впровадив її в святість спільного служіння з чоловіком для спільного Бога. Чоловік не панує вже більше над жінкою на правах тиранії. Подружжя, як найтісніший зв'язок з чоловіком, в світі Нового Завіту відбиває весь зв'язок Христа з Його громадою.

Отже звільнена й відкуплена жінка стоїть сьогодні в сфері можливої діяльності для Бога, як помічниця свого чоловіка. На терені Божого Царства не може бути місця для таких, що стояли б осторонь, вивчаючи, приглядаючись. Про служіння відкуплення в св. Письмі сказано: „Я як він обернувся до Бога від Ідолів, служити живому й правдивому“ (Солуніан 1:9).

Жінка - християнка, як помічниця свого чоловіка виконає своє служіння в орбіту служіння й зягання свого чоловіка, щоб спільними зусиллями помислужувати добрі діла, як плоди їх віри.

Молодому українському євангельському рухові потрібне багато навернення жінок, що визнають Христа своєю Дорогою, Правдою і Життям, і в котрагх шоденних і в обличчя неспілку і боротьби не розгублюються й не дають на майна, а діють і просявляють Бога, як невперне джерело переможної сили.

BRIGHTEN THE CORNER

Christmas Story by
Chester Shuler

The rattle of sleet on the window-panes and the incessant howl of the December storm roused Dan Burk 10 minutes early. He looked at the alarm clock underneath his pillow. Then, thankful for the brief extra time, he smuggled down deeper into his blankets, for a few moments of prayer. This talking-time was a habit taught him by his good parents before they went home to Glory and left Billy and him alone. Dan didn't like to go to work without first praying. It made things easier, and kept him happier. And keeping happy was something Dan wanted to do—it was a sort of game with him these days.

This morning, however, Dan had something extra special to tell Jesus. It was about His work in the world. And very soon, now, folks would be celebrating His birthday again, too. Christmas was very close, and Dan's heart thrilled with the glad thought.

Of course, Christmas would not mean very much to Billy and him, as far as gifts and fine cents were concerned. But Dan had worked hard lately. He had hustled faster and sold more papers, even helped Spud to cover his paper route a few times on commission. He had a neat little bag of nickles and dimes and a few quarters laid aside. Billy would have some gifts, and something special to eat, too. And maybe he could find a throw-away spruce or pine cone to bring to their shack-home for a tree.

Last night, Dan and Billy had worked a long time at the little table in their home. And today, Dan would go to work with a bulging pocket—filled with those nicely printed Christmas tracts which he had gotten from the Mission. The ones the Smiling Lady had spoken about.

Dan was so glad for the Smiling Lady's interest in Billy and him. She reminded him a lot of Mother—the way she smiled . . . her clear, blue eyes that seemed able to look right through you, and also to see things that were invisible. She nearly always managed to buy two papers from him each day, morning and evening. Sometimes she told him to keep the change. She always gave him a bright smile and a kind word, and often invited him to special services in the Mission, around the corner.

Two evenings ago, Dan had taken Billy over to the services. Billy soon fell asleep, his tanned head nestling against Dan's ragged coat.

But he had heard the Pretty Girl sing their favorite song, *Brighten the Corner Where You Are*. Billy had learned to sing parts of it himself. And Dan called it his "theme song"—rather, his theme *whistle*, as he could whistle lots better than sing! Then, too, Dan felt he had a special "corner" to keep bright—the one where he sold his papers. So many folks looked sad, worried, in trouble, and all in a great hurry, these days. Someone ought to brighten things, he reckoned.

Dan loved the Lord Jesus very much. His mother had taught him to do that. He remembered how they used to go to the little white church far across the big city, where they once lived, when Daddy earned lots of money. He was glad that Jesus lived over here in the slums, too. Jesus was with him everywhere he went. He and Billy often went over to the Sunshine Mission, Lord's Day afternoons. The Pretty Girl sometimes came and taught Billy's class of little boys. Mr. Horton taught Dan's group—some of the fellows were really "tuffies," too.

The tract idea had been Dan's own. He picked the pretty colored tracts which the Mission gave him and Billy. He wished other kids might have some, too. And then he thought of adults—the worried sort, who must not know about Jesus and His Joy. The Smiling Lady had agreed—and Dan came home with a supply of good tracts about Jesus.

"From Your New Boy, Dan," he had written neatly on some of the adult tracts. He meant to hand them to some folks with their papers. He wondered if they'd care. Some might be angry—even stop buying from him. Folks were queer that way, he knew. That's why he needed to tell Jesus about it this cold, dark morning.

Dan dressed hastily in the cold room, keeping the light low so Billy would not awaken. He kindled fire in the stove and cooked enough oatmeal for both, setting Billy's carefully aside. Billy would sleep a long while yet.

"Papers! Papers! Late morning papers! Read all about it! Paper, mister!"

The sleet stung Dan's ruddy cheeks, as he danced around that morning, making change with stiff fingers, saying, "Thank you, sir!" "Merry Christmas, sir!" "Nice storm, mister!" Always with a cheery note—interrupted with shrill whistles of *Brighten the Cor-*

День народження Черчіля

У день свого народження (30 листопада н.р. минуло 79 років) перший міністр Англії, Сер Вінстон Черчіль, одержав понад 2,000 вітальних телеграм з усіх кінців світу.

Історик Л. Рауза про Черчіля пише:

"Він в найбільшій мірі, ніж будь-хто, уособлює першу половину нашого століття. Черчіль виступає на політичній арені діяльності в кінці минулого століття і бере надзвичайно велику участь в першій світовій війні. Нікого з головних представників цієї епохи немає серед живих; ні кайзера, ні Ллойда Джорджа, ні Вільсона, ні Леніна. Немає жодного серед живих і людей, що відгравали керівну роль в другій світовій війні. Загинули Гітлер і Муссоліні, померли Рузвельт і Сталін. Залишився тільки Черчіль, легендарна фігура на невеликій сцені нашої сучасної історії".

Зникла лямка

(Великий символ в науці!)

Три англійські вчені, озброєні модерними методами і хемічним аналізом, встановили, що так зване людина з П'єддуні (*Eoanthropus dawsoni*) є звичайний обман. Про це вони довели до загального відома, що викликало велику сенсацію в науковому світі.

Цього "першого англійця" ніби знайшов Чарлс Давсон в 1911 р. в ямі, де видобували дрібні каміння. Він знайшов куски черепа і челясть, що була дуже подібна до мавпячої. Вчені авторитети вирішили, що це є та лямка, що її бракує між маппою і людиною. Назвали цю мавпоподібну людину на честь знахідника і спорудили при ямі йому пам'ятник.

На підставі цих кісток вчені відновили цілу постать мавпячій людини з низьким чолом, широким носом і бачиновою шиєю. Науковий світ це прийняв за універсальний доказ правдивості еволюції. Тепер все це довелося відкинути. Вста-

лено, що луски черепа дійсно людські, але челясть далеко пізнього походження і належить "чистокровній мавпі". От і має великий скандал!

Треба підрекресити той аляломб і переконаність, з якими так звані "наукові авторитети" твердили про певні оглясненія модерної науки: що до цього питання. Очевидно, що вартість наукових теорій, окремо від фактів має тільки перехідне значення. Якщо теорія деяких вчених заперечує науку слова Божого, то це не повинно дуже турбувати віруючих. Кінцевим-кінцем виявиться, що теорія була мильна або просто обгрунтована на обурюванні, як це ми бачимо з П'єддуні людиною.

Цікаво, що вчені обчислили навіть час, коли саме ця істота, що в природі не існувала, жила. Її мало бути якимось 950,000 років тому. Словом, все пропало, треба шукати нову лямку.

О. К.

ДАЛАЯ ЛАМА ПРОТИ КОМУНІСТІВ

Як повідомляють із Лхаси, духовний голова Тибету Далай Лама відмовив комуністам у дозволі підняти над його зимовою резиденцією, в Поталі, червоний прапор.

— Folks learned to know Dan. Many smiled at him. But a lot didn't smile—they looked sad, worried, troubled, even angry, as they hurried to work, impatient over the slightest delay on Dan's part. But always he managed a cheery "Thank you!" And deftly, he managed to slip a tract into the papers of those whom he thought looked most in need of Jesus' cheering message.

Once or twice, Dan managed to

ПОМЕР БЕНЕГАЛЬ РАУ

Як повідомляють з Швейції, помер від тяжкої хвороби представник Індії в Гагському Міжнародному Трибуналі Сер Бенегаль Рау. До приходу в трибунал Рау очолював делегацію Індії при ООН.

— He slipped a little prayer to Jesus that morning, about the tracts. Well, maybe these busy folks wouldn't even read them—but he'd done his bit, anyway. "Brighten the Corner, Where You Are—" shrilled his whistle louder than ever at the happy thought of doing something for Jesus.

"It's my birthday present for Him!" The thought struck Dan as he had slid a tract into a paper

(Continued on p. 8)

BRIGHTEN THE CORNER

(Continued from p. 7)

bought by a cross-faced lady who sorrowed when he'd said, "Nice storm, lady! Thank you, ma'am!" It was a happy thought.

Just then, in the dense crowd of folks rushing to work and to the stores, Dan heard a sweet, familiar voice, "Good morning, Dan! That whistle of yours is wonderful—in a storm like this, God bless you richly, dear boy!" The Smiling lady had come, received her paper, and vanished. And then Dan realized he'd given her a paper "loaded with a treat"—one he'd intended for a sorrowful man coming along. Well, she'd know he was on the job, anyway. Even if she didn't need the message.

When things had quieted down a bit, a big housewife passed the curb. A well-dressed man waved for a paper. Dan rushed over. "Yes sir! Here you are, sir, Merry Christmas!" The man thrust a quarter into his hand and waved the chauffeur ahead before Dan could make change. It worried him. The man hadn't said "keep the change." Well, he'd watch for him and make it right some day. Oops! He had given the big man a tract too—well, he was glad of that! Maybe he needed to know Jesus.

Billy had urged Dan to put a few of the little-boy tracts in the papers, too. "Some little boys may get 'em," Billy had said. Remembering, Dan reached into his other pocket. He saw a lady coming who always bought papers. Maybe she had little boys at home. She smiled her nicest smile, took her paper, and passed on.

"Here comes Mr. Awful Sad," thought Dan. Mr. Awful Sad wasn't dressed very warmly either. Dan knew how cold he must be. Maybe he had ~~not~~ to be sad about. He jotted pale, maybe he was ill. "Thank you, sir! Dandy storm, isn't it, sir? Merry Christmas!"

The man turned and looked keenly at Dan. Then a little smile overtook his pinched, wan face. "Yes, sonny, it is a dandy storm—I suppose. Never thought of it in just that way before, though. But the farmers need snow for their crops. Yes, it's a fine day. Merry Christmas to you, too!" He went on then, walking faster. Dan whistled *Brighten the Corner*. And suddenly the man stopped, turned, waved and smiled!

That evening he and Billy went to the Mission for special Christmas services. The snow was deep. There'd be gifts, too, the Smiling Lady and the Pretty Girl had told

them. Well, Dan reckoned, Billy needed gifts if any kid did! It'd help brighten Billy's "corner" some.

The Pretty Girl sang again—a lovely solo about the Baby Jesus in a manger. Billy sat wide-eyed and listened. He looked and looked at the pretty tree in the front corner of the mission hall. And then a man spoke. He said they had a visitor tonight, a Mr. Jamison Polke, a good friend of the Mission. Mr. Polke arose—and Dan almost said something out loud! It was the big fellow he'd seen in the limousine! But he didn't seem hurt or worried now. He was smiling and happy! "This is a happy season of the year," he said, "for it ought to be if we know the Lord Jesus as our Savior and Lord, as many of you people do." He talked for five minutes, telling about Jesus' birth and life and death. Then he said: "When Jesus went back to heaven, He left a big job for us to do down here on earth. He wants us to carry on His work of glorifying the Father and telling folks about the way to be saved, and to help make life brighter and happier for all. This morning, on my way to the office, I met a boy who is doing that in a wonderful way. I don't know the boy's name, but he sells me papers. He thanked me for buying a paper. He wished me a Merry Christmas. And—" Mr. Polke paused, then added very clearly, "—he gave me a beautiful little gospel tract with my paper. In all my life, I've never gotten a Christian tract from a newboy before! I read it through before I read my paper. It did me good. It made my day brighter. I hope I was a more tolerant, kindly employer, too. I wish that boy were here tonight, that I might thank him in person!"

Dan squirmed. He hoped the big man wouldn't see him. He'd be terribly embarrassed to stand up in all that crowd. He sank lower into his rear seat, and finally Mr. Polke sat down.

Testimonies followed. One tall, thin man arose. Dan couldn't see his face from where he sat, but his voice was familiar. "I, too, received a gospel tract today with my newspaper," he said, in a clear, glad voice. "I think I must have gotten it from the same Christian paper-boy who gave one to Mr. Polke. But he gave me more than a tract and a Merry Christmas. He put a tune into my mind which refused to leave me all day—he whistled *Brighten the Corner Where You Are*. I used to sing it when I was

a lad in the good old country Sunday school back home. Haven't heard it lately. But it has a message. That boy is brightening his corner. I tried to brighten mine, today, and hope I succeeded. And I just wish—" he added, looking over the audience, "—I just wish he were here to whistle that tune for all of you as he whistled it this cold, stormy morning!"

The Pretty Girl stood up just then to sing. But before she sang, she smiled a lovely smile—right back at Dan and Billy. "I see that the Christian paper-boy mentioned is here tonight. And perhaps he will consent to whistle for all of us. How about it, Dan? Billy, you may come up here too—and hold Dan's hand." Her smile was too much for Billy. He stood up, and tried to drag Dan forward. Some of the people laughed. Dan had to come, red-faced and embarrassed.

"Thank you, Dan," Pretty Girl said. "Thank you—and God bless you. Now folks, keep very quiet, please, while Dan whistles—and then we all are going to sing that wonderfully cheerful song together!"

At first Dan's "whistler" wouldn't work. He was too much frightened. But the girl whispered, "Jesus will help you, Dan—just trust Him." Suddenly Dan felt relaxed. The people became just the same crowd that surged around him all day long on the busy Ave. He was selling papers again—and the clear, cheery whistle sounded forth...

Then the Pretty Girl led them in singing the words. Billy helped, singing at the top of his shrill voice. Rich Mr. Polke, on the front seat—which was much too narrow to hold him—sang in a powerful baritone. The thin, sickly man sang too. And the people made the building shake with their combined volume. Murphy, the big cop on the beat, paused at the door to listen, and grin. Alcohol Alf, the drunkard, stumbled in the entrance, and grinned, too.

And then as they were given the gifts, Mr. Polke pulled Dan and Billy over to him on the narrow seat. He put an arm around each. He was smiling as broadly as a pleased boy. And when someone offered him a little donkey hitched to a cart as his gift, he took it and laughed till he shook. But he managed to slip it to Billy before the meeting ended.

Pretty Girl was with them before they could move. "Daddy," she said, "I'm so glad you know my friends Dan and Billy! They are the 'gentlemen guests' I've

wanted to have to dinner on Christmas. So you will soon learn to know them better."

"Great, my dear!" boomed the big man. "Wonderful! See that they get around, Lucy. I wouldn't miss this for the world."

Dan and Billy could not get to sleep for a while that night. They were happy—and puzzled, too. How would they ever "fix up" fit to eat in a great big mansion home? Well, they'd just thank Jesus for this, and for the nice gifts, and trust Him to work it out. That was all they could do, Dan guessed.

Lucy appeared on Dan's "bright corner" next day—just when things were duller. She told him exactly what to do. Meet her, with Billy, at a certain store that afternoon, before paper time. And not to worry. "Just keep the corners bright," she added, hurrying away.

Dan and Billy could hardly recognize themselves in the tall store mirror, later. Lucy and the Smiling Lady were there to see that things were just right. The boys had washed carefully at home and combed their hair. "Aren't they handsome young gentlemen, Aunt Sally!" exclaimed Lucy. "How honored I shall be to have them to dinner!"

Big Mr. Polke talked a lot with Dan on Christmas Day. Whistled to find out a great many things. Dan was glad to talk—it seemed just a little like having dear Dad around again. And Billy was so happy, too. There had been nice gifts, books, and candy. And tomorrow morning when Dan went to sell his papers, he'd not be cold either—Mr. Polke's new outfit would see to that! Deep in his young heart, Dan was thanking his dear Friend, the Lord Jesus, for it all. His heart was bright inside—and that had helped make other's corners brighter.

The heavenly Father looked after Dan and Billy, and Mr. Polke was His willing agent. He saw to it that both found good, Christian homes soon after that memorable Christmas time.

Dan means to study hard and some day become a real "brightener of corners"—a missionary giving his life to tell the Old, Old Story of Jesus and His Love. Meanwhile, he and Billy like to work in the Sunshine Mission and in the next little church near their homes. But both try hard to brighten the corner where they happen to be. For that, they have found, is the really important thing. Because there are so many dark corners in the world today.

—The Instructor.